

БЕИНСА ДУНО
(Учителя Петър Дънов)

БОЖЕСТВЕНИЯТ ЦЕНТЪР

Общ окултен клас
Година XIX (1939-1940)

том III

Словото на Учителя
е записвано от стенографите
Паша Тодорова,
Елена Андреева,
Савка Керемедчиева и
Боян Боев,
а запазването му за бъдещите поколения
дължим главно на
Борис Николов и
Лалка Кръстева
На тяхната светла памет
посвещаваме това издание.

БОЖЕСТВЕНИЯТ ЦЕНТЪР

„Отче наш“
„Венир Бенир“

Имате ли някаква тема зададена?

Пишете върху темата: „Ползата от човешките косми“.

Космите, понеже са тънки, се огъват лесно. Ако бяха дебели като кросно, не знаей дали щяха да се огъват. Седите и мислите защо някои хора са щастливи. Върви им, късметлии са, пък вие сте без късмет, нямате късмет. Не можете да си обясните защо е така. Имате като идея една точка – точката А – тук, на дъската. Сама по себе си тази точка какво представлява? Някъде имате друга точка В. Имате точката С. Тези точки ви се виждат разхвърляни в пространството. Слънцето е една точка. Земята е друга точка. Месечината е трета точка.

Вас не ви интересува какво е положението на слънцето. Вие седите и гледате наблизко защо не ви вървят работите. Има вярващи, които казват: „Ще вярваме в Бога, за да ни вървят работите.“ Но с вярата не им

А ●

● В

Δ ●

● С

Фиг. 1

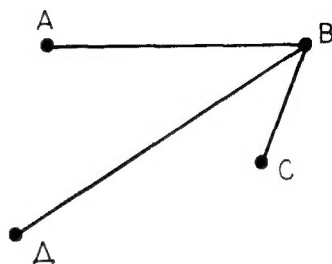
върви. На болния човек, каквото ядене да дадете, не му е сладко. На здравия човек, каквото ядене да дадете, му е сладко. Болният е богат човек, има всичко на разположение, има хубав апартамент, хубави столове, покривки. Има дрехи, цилиндър. Цилиндърът не помага. Къщата не помага. Нищо не помага. Бедният къща няма, цилиндър няма, но той като яде, сладко му е. Значи хубавото ядене не зависи от външната обстановка,

която човек има. Тази аналогия трябва да се преведе. Аналогиите са метод на един отвличен свят. Духовният свят е много отвличен. Вие засягате щастието. Но отвличена работа е щастието. Седите и сте неразположени. Казвате: „Този човек ми е неприятен, онзи ми е неприятен.“ Излезете вън, времето е неприятно. Дойдете при някое цвете, неприятно ви е, понеже уханието не е силно, не е в хармония с вас. Един певец, ако ходи да мирише цветята, ще си развали гласа. Понякога правят мечешка услуга на певците. Като има концерт, поднасят им цветя, които развалят гласа. Не бива да се дават цветя на концерти. Когато се дава концерт, цветята да бъдат отвън. И когато един човек в света иска да служи на Бога, такива цветя не му трябва.

Вземете една игла. Кое е важното в иглата? – Бодът ли е важен или ушите са важни? – И двете са важни. Ако се премахнат ушите, тази игла не струва, ако се премахне бодът, пак не струва. Значи едновременно и ушите, и бодът трябва. Тогава къде е тази игла? Човек има такава игла, с която постоянно шие. Ушите на тази игла са човешките уши. Бодът на тази игла е човешкият език. Без език може ли да се изкаже нещо? Ако зная как да го изкажа, бодът ще мине. Ако не, този ще бодне, онзи ще бодне. Тази игла е на място да върши работа. Искате ли някой добре да говори, той трябва да шие хубаво. Щом не знаеш да шиеш, ще бодеш само. Всеки си носи по една игла с уши и с бод.

Вие образувате една линия *CB*. Това не е хармоничен живот, понеже отношенията не са прави. *DB* е по-дълга, отколкото линията *CB*. Значи тези линии не са равни. *DB* не е равна на *CB*. Двама души вървят по пътя. Ако на единия турите по-голям товар, на другия по-малък, ще се изгуби туй равновесие. Значи на двамата души в пътя, ако увеличите товара им, веднага ще се измени отношението им, ще се намали бързината и ще се увеличи недоволството. Ако започнете да отне-

мате от тази тежест, постепенно бързината ще се увеличи, а и разположението в тях ще се увеличи. Понякога вие искате да бъдете богати. Богатството е голям товар. Вие искате да имате 500 хиляди, 600 хиляди, няколко милиона. Знаете ли какъв товар е това? Всичките богати хора са неразположени. Все от нещо ще са недоволни.

Фиг. 2

Други казват: „Защо ни е туй богатство?“ Богатството ви трябва, но какво богатство? Богатият човек в даден случай може да употреби своето богатство както трябва.

В математиката се казва: Между две точки може да се тегли една права линия. Това е вярно, само когато са в статическо положение. Между две статически точки може да се прекара само една статическа права, но ако тия точки са в движение, може да се прекарат много прави. Правата линия – това е отношение. Не може да има права линия между двама души, ако на тия хора умът и сърцето не действуват в хармония. Двама души не може да се разберат, ако и на двамата умът и сърцето не са нагласени на една вълна. Някой казва: „Ние не можем да живеем.“ Причината къде е? – Причината може да бъде или в ума, или в сърцето. Може да бъде само в единия, може да бъде и в двамата. Значи от дисхармонията на два ума произтича един резултат. Ако твоят приятел не е умен, той, без да иска, ще ти причини вреда. Ако твоят приятел няма благородно сърце, без да иска, непременно пак ще ти причини някаква пакост. Не мислете, че всяка погрешка, която се прави, е умишлена. Някой път погрешките стават неумишлено.

Сега вие живеете, дошли сте в света да учите. Нямате съзнанието да учите, а искате да бъдете щастливи. Но щас-

тието е последен резултат. Ученикът може да бъде щастлив само тогава, когато завърши гимназия с отлична диплома. Един архитект е щастлив, когато завърши добре своята работа. Един художник е щастлив, когато завърши своята картина. Един цигулар – когато свири добре на концерта, който дава. Всякога, когато завършите една работа успешно, ще бъдете щастливи. Много хора искат да бъдат щастливи, без да са завършили някоя работа.

Всеки един от вас иска да бъде красив. Хубаво нещо е човек да бъде красив, но ако вие не знаете да употребите тази красота, тя ще ви създаде най-големите неприятности. В един дом, ако жената е красива и мъжът е красив, ще си създадат големи неприятности. Светът ще им се радва, а те вътре, като не разбират защо им е красотата, ще станат нещастни. Сега, за да направим работата ясна, ще ви приведа в какво седи опасността.

Аз представям красотата като две свещи, които горят въщи. Двете свещи горят хубаво. Аз ги нося из къщата и осветявам с тях навред. Но тези свещи не са безопасни. Представете си, че във вашата къща има взривни вещества. Вие ходите с вашите свещи близо до тия взривни вещества. Ако вие доближите вашата красива свещ до някое взривно вещество, какво ще стане? Красивите хора са горящи свещи. Не трябва да се допират до барута. Къде е погрешката? Погрешката не е в горящата свещ, не е и в барута, погрешката е, че между барута и свещта има караница. Щом като дойде, барутът казва: „Аз искам да бъда като тебе.“ И става посилен. Барутът не може да бъде светъл като свещта, той ще направи една далавера. Вие знаете какво нещо е далавера. Една паница падне на земята, счупи се, това е далавера. Тези обяснения ще ги имате предвид. В съвременната геометрия измерват разни пространства. Геометрията трябва да се приложи в думите. Вие трябва да знаете къде да сложите една

дума. За пример вие говорите за любов, но къде трябва да изговаряте тази дума и как, не мислите. Имаш да даваш на някой човек. Ти се намиращ при неблагоприятни условия. Говориш за любов. Този човек започне да те подозира, ти казваш, че има Божия любов. Понеже имаш да даваш, има Божия Любов. Той казва: „Плати ми, че тогава любовта ще дойде.“ Ти казваш: „Не прилагаш Любовта.“ Започвате двамата да спорите. Понеже имаш да даваш, ти говориш за Божията Любов. Понеже Любовта намалява дълговете Той пък казва: „Аз не вярвам в любов, която намалява ценностите на дълга.“ Който има да взема, казва така, а който има да дава, казва: „Аз не вярвам в любов, която увеличава дълга.“ Онзи иска да вземе и лихвите от парите, затова казва: „Вярвам в любов, която увеличава.“ Другият казва: „Вярвам в любов, която намалява.“ Питам: Коя любов е права – която увеличава или която намалява? Ако е болка, аз вярвам в любовта, която намалява болката. Единият казва така: „Ако е за ядене, вярвам в любовта, която увеличава.“ Ако ти дадат малко ядене като на пчелата, ти вярваш в любовта, която увеличава яденето. Това са ред разсъждения. Кое е хубавото. Добре, сега да разгледаме тия елементарни работи в геометрията. Имате три точки:

л. б. ю. В света, в който живееете, всяка буква е динамична. Ако знаете къде да я поставите, добре ще бъде. Всяка буква има свой смисъл. В писането на писма, в разположението на буквите има цяла магия. Как ще ги напишете, едро ли, ситно ли, свързано ли, надолу ли, нагоре ли, надясно ли, наляво ли, всичко има голямо значение. Един добър човек пише б по един начин, лошият пише б по друг начин. Умният човек пише б по един начин, глупавият го пише по друг начин. Каквото качество има човек, предава го. Има известна кривина в характера си, предава я на писането, без да знае. На това е обоснована графологията. Хората започват да пишат една линия, но не я пишат по еднакъв начин. Някой започва да пише

тънко и после надебелява. Има хора, които започват мекичко и свършват твърдичко. Има други, които започват твърдо, а свършват меко. Кое е сега по-хубаво: да започнеш твърдичко и мекичко да свършиш или да започнеш мекичко и твърдичко да свършиш? То е вече по избор. На туй се обуславя характерът. Грозно, разхвърляно, зацапано писмо говори за психологията на човека. Дали ще е грозно или красиво писмото, всичко се обуславя от строежа на мозъка. Човек прави всичко според това как е устроен мозъкът му. Човек прави всичко според това как е устроено сърцето му и според това как е построено тялото му. Той трябва да се учи. Някои пишат по подражание. Има известни правила за писане, които може да изучавате. Препоръчвам буквите да се пишат валчести **Q**. Някои ги пишат тесни **M, A, L**.

Много хора бързат, искат да станат добри. Че доброто с бързане не става. За доброто са нужни хиляди години. Не само да се свърши една картина, но да е хубаво нарисувана. Може да свършвате всеки ден по една картина, а може в годината едва да свършите една картина. Зависи как е нарисувана тази картина. Хубаво свършената работа има цена.

Когато се молите, не може да употребявате празни думи. Отивате при Бога, ще мислите и ще употребите смислени думи. Казвате: „Господи, аз съм много натясно, това нямам, онова нямам. Говорите, говорите, след това няма ни глас, ни слушане. Имаше 400 души пророци, които викаха към своите богове, биха се, молиха се, пъшкаха, тия богове не отговориха. Един пророк се смееше: „Викайте повечко, може да спят. Големи хора са, занимават се с разни работи, но вие викайте.“ Но Илия направи много кратка молитва и изведнъж гласът му се чу. Илия знаеше как да говори. А онези, Валаовите и Ахавовите пророци, не знаеха как да се молят. Следователно този тригълник е Ахавов. Илия е центърът **A**. Тогава всички радиуси излизат от **A**. Всяка енергия, която чо-

век има в своя ум, всяка енергия, която има в своето сърце и всяка енергия, която има в тялото, всяка умствена и всяка телесна енергия трябва да мине през Божествения център. Този център хармонизира всичките неща. Когато говорим за Любовта към Бога, ние разбираме, че всичките мисли, всичките желания, силите на нашите желания, на нашите мисли и на нашите постъпки трябва да минат към Божествения център. Тогава се осъществяват желанията, които имаме. Когато някой път вие говорите, хората постоянно правят деления. Щом се съединят, ще започнат да минават отгоре, ще започнат да се подмладяват, да се възкресяват, да забогатяват. Сега може да кажете: „Ние тези работи ги знаем.“

Всички знаете да пеете и аз зная да пея. Но ако пея на някой умрял човек и той оживее, тогава чак мога да кажа, че пея добре. Много хубави примери са дадени. Ако един отличен певец може да насърчи отчаяния, той наистина е певец. Такъв певец може да направи добро комуто и да е. Но ако не знаете да пеете, вие може да се спрете при някого, може да имате много голямо желание да направите добро, но няма да знаете как да го направите. Певецът може да се спре при един беден и да му напълни паничката. От миналите поколения са наследени много работи, които трябва да се изчистят. Ние мязаме на съвременните домакини, които чистят домовете. Аз съм ходил в много домове и съм виждал как жената взела метлата и мете. Казвам: Какво правиш? – „Чистя къщата.“ Аз виждам милиони пращинки из въздуха, виждам как тя е очистила къщата – всичкият прах стои във въздуха. Бих предпочел да вляза в една стая, където не е мела домакинята, отколкото да мете, че тогава да вляза. Понякога вие правите същата погрешка. Метете салона тук, да се очисти. Идват някои и метат салона. По-добре, каквото има, да седи на пода, че като излязат всичките, тогава да се очисти, да се мете. В скоро метен салон не влизайте. Сега аз привеждам прин-

ципите, които трябва да действуват. Казвате: „Да направим реформа в света.“ Там, дето се прави реформа, не отивайте. В новосъградена къща не влизайте да живеете. Любовта, която изтича от сърцата на хората, е за тях. Любовта, която изтича от твоето сърце, е за тебе. Ако ти не можеш да уповаваш на своята любов, а уповаваш на любовта на другите хора, то е вече в системата на Ахавовите пророци. Всеки пее за себе си. *А* пее за себе си, *С* пее за себе си и *Д* пее за себе си. Ако твоята любов е свързана с Божествения център, тя е за тебе. Тя, като минава през този център, минава и през другите центрове, тя е намясто. Щом минава през другите центрове, но не минава през Божествения, не е намясто.

Първото нещо: всякога трябва да чувствуваш в себе си, че твоята мисъл минава през Божествения център. Съзнание трябва да има. Подложете вашата любов на опит. Сега не искам да ви кажа, че вие нямате любов. Всички недоразумения в света произтичат все от любов. Мога да нарека любовта най-големият скандалджия, който съществува в света. Няма друга сила в света, която да произвежда повече скандали от любовта. Всички все за любовта говорят, но тя е Ахавовата любов, Вааловата любов. Сега не взимайте работите лично. Най-първо, да кажем, виждате, че хората не ви обичат. Има някаква причина. Причината може да е или във вашия ум, или във вашето сърце, или във вашето тяло. Допуснете, че вие не си миете устата. Онези, които ядат месо, а и от друга храна оставят частици между зъбите, които гният, и устата мирише. Постоянно трябва да се почистват устата, да не мирише, за да не се отдалечават хората от вас. Коя е причината, че устата мирише? – Които ядат месо, обикновено те повече миришат. Сега тези, които ядат месо, имат клечици, да си чистят зъбите. Кое е по-хубаво? – Месото с клечици да го чистиш или хич да го не ядеш. Ако го ядеш, ще има клечици, ако не искаш клечки, не яж месо. Коя е месната храна? – Ти кажеш една обидна

дума – това е месна храна. Ако думата ти е сладка, това е вегетарианска, плодна храна. Някой казва: „Аз съм вегетарианец.“ Вегетарианството, плодоядството е в трите свята: в духовния свят, в Божествения и във физическия. И в Божествения свят има място. Мислите ли, че когато искате да накажете един човек от чисто Божествено гледище, това не е месна храна.

Аз съм слушал мнозина да казват: „Дали ще се познаваме в невидимия свят?“ Ако мислите не минават през центъра, познание не може да има. В любовта познание може да има в три отношения. Може да има познание, но през центъра А трябва да минат вашите мисли, вашите чувства и вашите постъпки. Тогава с когото и да е в света може да се запознаете. То е най-лесната работа. Всеки един от вас трябва да прави опити. Заболи ви кракът, нарушили сте Божествения център. Неразположени сте, нарушили сте Божествения център. Седнете да ядете, бързате, не се молите, не благодарите на Бога за яденето, тогава ще намерите причина, че не е хубаво сготвено, че това няма, онова няма, масло няма, че нагорчава нещо яденето, ще се скарате на жена си, че не знае да готви. Дотегнало ви е всичко, неразположени сте. Направят ви обуца, стискат ви някъде нахокате обуцаря. Според мен, сами си правете обуца. Искате ли удобни обуца, сами си ги направете. Щом ги правят хората, неудобни ще са. Искате хубави дрехи, сами си ги уийте. В Божествения свят е тъй. Ако очаквате хората да ви облекат, все ще сте недоволни. Вие ще създадете своя мисъл, хубаво ще се облечете. Ако се облечете в чужди мисли, желания и постъпки, няма да сте доволни. Българинът казва: „Чуждото и на Великден се взима“. Сега се учете обуцата сами да си правите. Всеки човек, за да бъде майстор на обуца, той трябва да е свършил в училището на добродетелта. Науката на добродетелта трябва да е изучавал, тогава ще направи обуца. Ако иска да носи хубави

ръкавици, трябва да е свършил училището на правдата. Това са иносказателни работи.

Вие сега искате други да ви шият дрехите. Тук преди Великден една сестра си купила плат, доста хубав плат, избрала си син цвят, небесен цвят и търси някой да ѝ ушие роклята. Рекох ѝ: Доста шивачки има, които разбират. Тя избрала една сестра, която ѝ обещала да ѝ скрои и да ѝ ушие роклята. Обещала ѝ в понеделник да е готова, понеделник не става, обещала вторник и вторник не става. Сряда нещо неразположена била. После ѝ казват, че тя заминала за провинцията. Тя ѝ казала, че ще направи дрехата, но не я направила. Рекох ѝ: Седнете сама да си я ушиете. Казва: „Не зная.“ Сега вие се интересувате, коя е тази сестра. Всеки един от вас има някоя работа, която иска други да му я свършат. Аз зная сега защо не ѝ е ушита дрехата. Тази сестра, шивачката, е ангажирана от друга млада сестра, която знае да говори сладко, има по-сладък език. Захваща нейната дрешка да шие. И другата се отнася добре, но не знае къде да бутне сърцето ѝ. Тя е готова да свърши работата на едната, на онази казва: „Ако ми остане време, ще ти направя дрехата.“ Това е Ахавова работа. Важното е, че вие искате да ви се ушие хубава дреха. Виждам, че на тази сестра, която шие, много е хубава долната част на челото ѝ. Харесвам челото ѝ, характерът ѝ е толкова хубав, че тя много хубаво шие. Има и други сестри шивачки.

Шивачките ги познавам по челото. Като видя челото ѝ, зная добра шивачка ли е или не. И певците ги познавам. Като видя пееца, зная вече дали ще пее хубаво. И цигуларя като видя, и него зная дали ще свири или не. Като срещна някой говорител, и него зная дали ще говори вярно или не. Тогава взимам дистанция, ако ще говори силно, надалеч заставам; ако ще ми говори тихо, приближавам се при него. По радиото ще си го нагласите – силно ли да говори или тихо. Има една

пружинка, която като завъртите, гласът се намалява. Някъде се усилва, нагажда се.

Казвам: Онова, което нагажда човешката мисъл, то е законът за Любовта. Да нагласиш тази мисъл да функционира, както Любовта изисква. Искаш да проявиш своите чувства, пак ще ги нагласиш според закона на Любовта. Искаш да постъпваш добре, всякога ще нагласяваш. Ако знаеш как да прекараш своята мисъл през средата на Божествената Любов, ако знаеш да прекараш своите чувства през тази Божествена среда, всичко ще бъде добре. Някой път чувам някой да казва: „Аз искам да живея.“ Аз задавам въпроса тъй: Искаш да живееш за кого? За кого може да живеете в света? Ако за себе си само живеете, вие ще влезете в едно стълкновение. Ако живеете за Божественото, то е животът. Божественото е същината. Туй, което търсите в себе си, е щастието. Вие търсите щастието. Но щастието е в Божественото във вас. Вие търсите светлите мисли. Тия светли мисли са в Божествената Любов. Каквото и да търсите в света, вие ще го намерите само в тоя Божествен порядък на нещата. Той е вътре у вас. Щом го намерите, първото нещо е, че ще почувствувате един мир в себе си, една радост, една светлина. Може да бъдете на умирање, ако го намерите, ще оживеете. Един човек, даже като умира, като му дам онзи основен тон да разбере живота, няма да умре. Хората умират от безлюбие. Всичките хора умират от малко любов. Ако един човек умре и вие го обичате, той ще се съживи. Аз съм ви дал онзи пример за онази богата американка, мъжът на която бил красив. И тя била красива, разболяла се, вика мъжът ѝ 12 души лекари да я гледат, констатирали какво е заболяването и казват, че жената след 24 часа ще свърши. Обичал той своята възлюблена, отива със сълзи на очи и ѝ казва: „Лекарите констатираха, че след 24 часа ще умреш.“ Тя го гледа и казва: „Това е Волята Божия, но от тебе искам да ми дадеш едно обещание.“ Той бил доста

умен и казва: „Ако е нещо, което мога да изпълня, ще го изпълня, но може да искаш нещо, което не мога да изпълня. Да видя мога ли да изпълня твоето желание и тогава ще обещаю.“ Тя казва: „Искам, аз като умра, ти да се не жениш.“ – „Виж, да ти кажа, не искам да те лъжа, това не мога да направя.“ – „Това аз няма да умра.“

Дългият живот и щастливият живот зависят от онзи стимул – Бог, Който живее в нас. Първо хората, като се отдалечиха от Бога, умряха и умряха по единствената причина, че се отдалечиха от Любовта, отдалечиха се от Бога. Преди Адам да съгреши, Господ го учеше сутрин, а пък като съгреши, дойде надвечер и потърси Адама. Целият ден Господ го търси. Адам казва: „Чух гласа ти, но се убоях.“ Господ не е вътре, а отвън. Щом Господ те търси вечерно време, ти си ял от забранения плод, тебе не те очаква нещо хубаво. Щом Господ ти говори вечерно време, Той те очаква да излезеш извън рая. Сега във вас се заражда мисълта: „Ние от кои сме? – Ние искаме да се върнем.“ Говоря сега за същността на живота, как трябва да се живее. Писано е в Евангелието: „Да се възлюбим едни други.“ Знаете ли каква наука е да залюбите един човек?– Най-първо трябва да имате понятие за неговия ум, да има връзка между неговия ум и вашия, да има връзка и между неговото сърце и вашето и такава връзка е правилна. Аз намирам, че човекът, който ви обича, никога не трябва да ви мисли зло. Един млад брат наскоро идва при мене да ми разправя своя опитност. Доста искрен беше. Казва: „В мене има нещо хубаво, дълбоко, проникновено, но съм наследил нещо от майка си, такава една сприхавост, една заядливост. Заядлив съм, искам да ухапя, после се разкайвам, но след като съм го направил. Това е една черта на майка ми. Усещам добре какво трябва да направя. Щом започна да говоря, ни най-малко не говоря това, което чувствам в себе си, но ще кажа туй, което не е.“ Аз рекох: От моето гледище ти си построен по закона на

принципите и в тебе те преодоляват. Ти живееш във фактите. Всичките хора живеят във фактите. Фактът е една истина, която нито се доказва, нито се опровергава. Това е един факт, то е физическият свят. Всичките спорове произтичат от благата, които са на земята. А недоразуменията произтичат от закона. При закона отиваш да определиш тия факти. Законът трябва да определи. Има ли някой да ти дава, колко трябва да ти плати? Или ако имаш да вземаш, колко да вземеш? Най-после дойдеш до закона на принципите. Казвам: Всичките хора да се справят с фактите. Какво трябва да се прави с тях?

Да кажем, имаш да вземаш пари от десет души. Ти трябва да постъпиш като онзи стар българин на 85 години, който се разболява и отива в другия свят. Връща се той и след три дена казва: „Синко, тъй както съм живял досега, не трябва да се живее. Дайте тефтерите.“ Взема ги и ги хвърля в огъня. Ново трябва, старото да се изгори. Та когато един тръгне в новото учение, трябва да вземе старите тефтери в огъня да ги изхвърли. Да вземе нови тефтери в новото. Сега целият свят страда от старите тефтери. Англичаните, германците държат старите тефтери. Французите, русите, българите – всички държат старите тефтери. Казват: „Какъв порядък“. Всичкият порядък в огъня. Тогава да се тури в действие порядъкът на Божествената любов, порядъкът на Божествената мъдрост и порядъкът на Божествената Истина. Всеки един от вас може да направи това.

Казвам: Вие сте направили погрешка в света. Нарочно е допусната от природата, за да се покаже колко сте силен. Човешката воля, силата на човешката воля се познава само в погрешките. Ако човек може да направи погрешки и да ги изправи, той е силен човек. Ако ще прави погрешки и не ги изправя, той е силен в правенето, а слаб в изправянето. Трябва да бъдете силни да направите погрешка, но да бъдете и силни да я изправите. Тогава сте силен човек. Всички тия придобити

навици, които имате, всичко туй трябва да го изправите. Силни хора ще бъдете. Ако искате да се раждате в погрешките на света, вашата воля не може да се развие. Ако беше така, Бог не би допуснал погрешката в рая. Бог допусна погрешката в рая, за да се яви силата. Съвременните хора ще бъдат по-добри, отколкото беше Адам в рая, дори по-добри от Адама, преди да беше съгрешил.

Та сега ви предстои работа, една задача имате да развиете. Как ще приложите Любовта. Любовта всеки прилага. Виждам онази птичка носи червейчета за своите малки дечица и така, докато ги отгледа, от любов ще им носи всеки ден храна. Говорим, че човешката любов е идеална. Идеална е и любовта на птиците. Какво извършва една майка повече от една птичка? Даже някой път виждаме, че птичките са много по-внимателни към своите деца, отколкото хората. Едно дете на птиците, като поотрасне, пущат го само, а едно дете на хората и на 21 години като стане, не се грижи за себе си, ами изисква — ще се кара, ще се сърди. При птичките и майката, и децата, и бащата тръгнат заедно. Няма да се карат. В човешкия порядък синът или дъщерята и след 21 година очакват баща им да даде нещо. Малките птиченца от 1-2 месеца не очакват повече от майка си. След 3 месеца тръгнат сами и казват: „Разбрахме работата.“ И си помагат.

Сега се изисква Божественото, което е у нас, да го приложим. Бог е, Който действа в нас, и Той винаги ни съдейства, когато искаме да направим едно добро. Оженят се двама млади, той обича своята другарка, тя го пита: „Харесваш ли яденето?“ Тя го пресолила. „Малко повече солчица си турила, не се безпокой, вторият път ще туриш по-малко сол.“ Лошо ли е, че в яденето има малко сол? Защо именно, като се тури много сол в яденето, е престъпление, и като се тури малко масло, пак е престъпление? Като се тури много масло, е добре. Като се тури много сол в яденето, не е

добре, защо е така? Това са наши понятия. Ако се тури много сол в яденето, тази сол не може да се асимилира, следователно произвежда една реакция. Ако ядеш солено, ще пиеш много вода. Тази вода ще спре процеса на храносмилането и затова е разумно, колкото се може по-малко сол да се тури, за да стане яденето хубаво. Малко сол се изисква. Много сол е наше понятие. Малко сол се изисква. Тази сол е необходима само колкото да произведе вътре една правилна реакция. Солта в човешката мисъл е един малък подтик. Трябва да се даде на човешката мисъл един подтик, мисълта да работи сама за себе си. Солта в чувствата пак ще действа по същия начин, като един малък подтик, като един стимул. Някой търси да се стимулира. Не търси стимул. Ако се стимулираш, ще дойде обратна реакция.

Казвам: Всичките ни мисли, желания, постъпки и енергии трябва да минат през Божествения център на Любовта. Тогава всичко в света се поправя. Трябва да мислим, да прекараме мислите през Божествения свят. И тогава тази мисъл да се върне към нас. Да прекараме нашите чувства през Божествения център и тогава да се върнат, да прекараме и постъпките си и тогава да се върнат. Само тогава ще почувствуваме, че в живота има вътрешен смисъл.

Един добър пример: Гледам две деца – едното държи две ябълки. То се похвали на другото дете, но му даде едната ябълка. Умно дете е това. Искam и вие да дадете вашите ябълки.

„Добрата молитва“

31 лекция на Учителя,
държана на 1 май, 1940 г., София, Изгрев.

ПОСТИЖЕНИЯ НА ЛЮБОВТА

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Доста трудна тема е тази за ползата от космите. Не зная как сте я разработили.

Имате глагола „да вярваш“. Да вярваш в неща, които са физически. Вярва във физическите работи значи в работи, които са завършени процеси. Седите вие на стола и не се мърдате, това е физически процес. Започвате да се движите или заспите. Каква е разликата между будното състояние и спящото състояние? Щом заспите, тялото ви почива, вие може да сте били някъде, сънували сте нещо, нищо не помните. Имате някаква идея, едно впечатление за съня, но сънят е така разпокъсан, нищо свързано не помните. Сънували сте някоя лисица, някоя котка скача, някоя птичка, някое гълъбче. Искате да знаете какво означават. Като ходите денем, виждате да прелитат лястовички и други птички. Какво отношение имат те към вас? Те си гледат работата. Птичките хвъркат, търсят храна. Лястовичката хвърка, търси мушици. Там или там се наведе, хване една мушица, глътне я. Вие казвате: „Наведе се надолу.“ Пък тя си търси храната. Туй, което ви говоря сега, няма връзка със сегашния живот. Казвате: „Що ни интересува нас лястовичката, че хвъркнала.“

Вие имате два крака, но не знаете точния им смисъл. Искате да знаете как трябва да постъпвате в света. Какви трябва да бъдат вашите постъпки. Имате две ръце, имате две очи, две уши, един нос с две отвори, имате една уста с две отвори – едно за дробовете и друго за стомаха. Имате два крака. Не знаете каква тайна се крие в човешките крака. Ако не

знаете как да движите краката си, ще си създадете най-големите неприятности. Ако знаете как да ги движите, ще си създадете най-голяма приятност. Ако не знаете как да движите очите си, ще си създадете най-големи неприятности; ако знаете как да ги движите, най-голямата приятност ще си създадете.

Казвам: Човек трябва да мисли. Какво нещо е човешката мисъл? За да мисли човек, пред очите му трябва да има някакъв предмет, който да събуди неговата мисъл. За някои очи предметът трябва да дойде от външния свят, да събуди мисълта, не може да бъде вътрешен, абстрактен. Казвате: „Мога да мисля.“ Вие не може да мислите без външния свят. Вие не може да мислите без сърцето, вие не може да мислите без земята, не може да мислите без растенията, не може да мислите без хората, които срещате. Всеки един човек е стимул за вас. Туй вие не го съзнавате. Понякога в краката се поражда амбиция, краката имат такава амбиция, левият крак иска да бъде пръв и десният крак иска да бъде пръв. Не искат да ходят. Казвате: „Аз не мога да ходя.“ Защо? Защото двата крака спорят кой да бъде пръв. И може туй да трае половин час, един час. Вие седите и казвате: „Да ходя или да не ходя?“ Седите, разсъждавате. Не ви се ходи. Не ви се ходи, защото краката спорят кой да бъде пръв. И въпросът остава неразрешен. След няколко дена пак ви дойде наум. Вие уреждате екскурзия. Краката са заинтересувани да идат горе, на Витоша. Отново кой трябва да бъде пръв и кой трябва да бъде последен. Като разговарят, краката си имат особен език. Няма да ви казвам какъв е техният език. Научете го. Дали ще вярвате, то е друг въпрос. Туй, което ви разправам, е вярно, но формата не е вярна. Питате: „Как си говорят?“ Говорят си тъй, както вие си говорите, така и краката си говорят. Най-първо реши десният крак да бъде пръв. Казва: „Аз ще уредя тази работа.“ Левият казва: „Хайде да бъде тъй.“ Остава назад, а десният тръгва

напред. Следния момент левият стане пръв, десният остава назад. После левият казва: „Аз ще направя нещо.“ Десният казва: „И аз ще направя.“ И двата се надпреварват и човек върви, движи се. Вие ако не може да бъдете последен, и пръв не може да бъдете. Ако пръв не може да бъдете, и последен не може да бъдете. То са две привилегии: да бъдеш последен и да бъдеш пръв. И в свещената книга Бог казва: „Аз съм алфа и омега.“ Вие казвате: „Аз няма да бъда опашка.“ Ако не може да бъдете опашка, вие не може да бъдете и глава. Ако не може да бъдете глава, не може да бъдете и опашка. Не става дума за опашка на животните. Знаете ли къде е вашата опашка? Носът е вашата опашка. Този нос вие постоянно така го бутате, понеже той е инспектор на труда. Казвате: „Тази работа трябва да я уредиш.“ И теглите носа си. Някой път вие не мислите, тогава ви хване хрема. Този инспектор на труда стане мързелив, не иска да работи. Като ви хване хрема, кихате, теглите го, докато най-после се събуди да си свърши работата. Но зависи вие как пипате носа си. Вие турите ръката на носа си и казвате: „Защо ли Господ е турил тук носа?“ Ами къде трябва да го тури? Започвате да мислите: „Защо не го е направил малко по-дълъг, защо го е направил толкова широк?“ Вие нямате една ясна представа какво значи един красив нос. Ако носът е тесен, не е хубаво. Ако носът е дълъг и нормално широк, е хубаво. И да бъде широк не е лошо, но съотношение трябва да има между дължината и ширината.

Онзи ден говорих за математическите отношения. Под математически отношения аз разбирам един Божествен ред, който не може да се измени. Имаш едно математическо отношение, не може да го измениш. Имаш едно геометрическо положение, ти не може да го измениш, понеже Бог с милиарди години е мислил, мислил, чертал, мислил и туй, което е начертал, то е последното. Ти, един човек на земята, който едва започва да пише азбуката, искаш да дадеш съвет на

Господ. Казваш: „Аз вярвам в тебе.“ Казвам: Ако ти вярваш в мене, ти ползуваш себе си, ти не ползуваш мене. Ако аз вярвам в тебе, ползувам себе си, ти не ползуваш мене. Ако аз вярвам в тебе, ползувам себе си. Ако аз вярвам в Бога, аз не ползувам Бога, аз ползувам себе си. Ставам проводник на Божественото, себе си ползувам. Ако не вярвам, спъвам себе си. Ние се спъваме с нашето недоверие. Ако престанеш да вярваш в разумното в света, ще се спънеш. Как ще се спънеш? Най-първо стомахът ще те заболи, второ, ще започне да те боли сърцето, после дробовете започват да те задушават. После ще се пренесе тази болка в гърлото, ще се пренесе в слепите очи или в главата ти и един ден ставаш шашав. Казваш: „Откъде ми дойде тази беля, аз ли бях най-големият грешник в света?“ Най-големият грешник си, понеже не разбираш Божиите пътища.

Питате: „Кой е видял Господа досега?“ Да ви приведа друго едно малко доказателство. Срецам едно дете сираче, на което баща му умрял, когато още се раждало. То казва: „Нямам баща, не съм го виждал. Не зная дали имам баща или не.“ Туй дете не е виждало баща си, как ще знае дали има баща. То самото прилича на баща си. Очите му приличат на бащините, устата прилича, всичко прилича на баща му. То, като се погледне, ще знае какъв е баща му. Виждал ли си Господа? Щом мислиш, и Господ мисли, имаш Божията мисъл. Щом чувствуваш, и Господ чувствува. Щом ти имаш сила да работиш, и Господ има сила. Тази сила е дошла от Бога. Какво доказателство искаш сега? Щом виждаш себе си, туй е Господ. Сега откъде ще дойде заблуждението. Като си видял първия пръст на един човек, ти си видял човека. Човекът е в първия пръст, но ти трябва да видиш цялото тяло на човека, за да имаш една по-голяма представа. Ако един учен човек види единия пръст на някой човек, от него може да нареди всичките други пръсти. Той е умен. Този пръст има отношение към

останалите. Ако вашият показалец е къс, вие във всичките си мисли приличате на него. Ако този пръст е дебел в основата, значи на физическото поле добре си уреждате работите, много не му мислите. Ако пръстът е късичък, философия няма във вас. Казвате: „Що ми трябва да мисля – ще си похалпна, ще си полегна, ще си поспя.“ Ще си кажете: „Като имам малко парици, къщица, един вол, едно конче, няколко нивици, тъй минавам, животът ще се свърши. Няма защо да ида да се ровя в небето, в слънцето, в луната, в звездите. Тия работи мен не ме интересуват.“ Такъв човек не знае, че здравословното му състояние зависи от луната. Той трябва да бъде здрав. Ако е болен, нарушил е някой закон на месечината. За да бъде здрав, трябва да бъде свързан с луната. Ако не е пъргав, остарява, става хилав, не може да се движи – нарушил е законите на слънцето, не е в пряко отношение със слънцето. Изгубил ли е своето достойнство, той не е свързан с Юпитер. Не е ли енергичен, не може ли да се защитава, изгубил е своето отношение с Марс. Не обича ли хората, изгубил е своето отношение с Венера. Не му ли стига умът да си урежда практическите работи, изгубил е отношението си с Меркурий. Няма ли философски ум, не гледа ли критически на нещата и хората, изгубил е отношението си със Сатурн. Как ще ги поправи? Някой казва: „Не мога да мисля.“ – Не е свързан със Сатурн. Няма благородство. – Не е свързан с Юпитер. Няма живот в себе си. – Не е свързан със Слънцето. Онзи ще каже: „Господ направил света.“ Хубаво, ако ние се основаваме на това „Господ направил света“, повече не ни трябва. Няма какво да се събираме тук, да помагаме. Всеки да седи в дома си – ние сме направили така. Какъв ще бъде животът тогава? Аз ви навеждам на ония противоречия, вие седите вкъщи и имате противоречие. Казвате: „Аз не мога да го търпя. Не мога да го нося.“ Защо не може да го търпиш? „Не мога да го обичам.“ Защо не може да го обичаш? Ако ти даде десетина хиляди лева

и всеки ден те вика вкъщи, прави ти баница, тогава ще го обичаш. Нищо като не ти дава, как ще го обичаш? Значи, щом не ме обичаш, заключавам, че ти си гледаш само своя интерес, искаш да те обичат хората, да ти дават. Казва: „Да се обичаме.“ Когато ви говоря, аз виждам, че вие го пренасяте за себе си и всяко нещо ви засяга. Кое ви засяга? По някой път, като говоря на български, не мога да намеря някоя дума. Кажа дума, която изразява един процес, който спира, пък идеята, която искам да изразя, показва движение. Като кажа „дойде“, не показва движение, а един процес, който е спрял. Процесът е спрял, като че не се движи, а всъщност процесът е, който се движи. Тогава, ако кажа „върви“, думата не показва, че иде към тебе, а показва само, че върви. „Дойде“ показва, че вървял към мене и спрял. „Дойде“ не показва, че се разговаряме, показва само, че е дошъл, не показва защо е дошъл и какво има да се разговаряме.

Сега искам да ви кажа нещо много съществено, което трябва да знаете. Имайте предвид, че Бог е най-разумното същество в света, което всичко наблюдава. Той ви извинява всичките погрешки, но не може да ви избави от последствията на вашите погрешки. Вие сега тъгувате, казвате: „Защо Господ да не може да ни избави?“ Когато вие сами може да се избавите, защо Господ трябва да ви избавя? Казвате: „Аз съм болен, Господ може да ме оздрави. Но тази болест аз я създадох. Аз ядох сушена биволска пастърма по три пъти на ден, развалих си стомаха и казвам: Не може ли Господ да ме излекува?“ Докато ядете пастърма, Господ не може да ви излекува.

Сега другото положение. Не вярвам нито един от вас да е ял биволска пастърма. Всички стари учения аз ги считам за консерви в кутии, които сега ви се дават да ядете. Еди-кой си пророк така е казал. Хубави консерви. Вие вярвате в онова, което едно време пророците говориха, а това, което сега Бог

ви говори, не вярвате. Евреите вярваха в Мойсея, а като дойде Христос да говори, не повярваха в Него. В Когото евреите не повярваха преди две хиляди години, сега в него вярват. Това, което сега се говори, хората не вярват, след две хиляди години ще повярват. Тия хора, които вярваха в пророците и не повярваха в Христа, умни хора ли бяха? Че вярваха в пророците, умни хора бяха, че не вярваха в Христа, глупави бяха. Че как може Господ чрез пророците да говори, чрез Христа да говори, а сега да не говори? Че Господ и сега говори, и тогава е говорил.

Казвам: Не се заблуждавайте от външната форма на нещата. Онова, което ви носи едно дете – може да е дете, не може да разсъждава, не е философ, – но туй, което носи, е важно. То ви носи златни монети, злато. Друг може да е философ и може да ви носи медни монети, които струват десет стотинки. Това дете ви носи 20 лева. Единият е философ, другото е дете, но питам: Кой ви дава повече? – Детето.

Наскоро ми разправяха един случай на село. Детето пита баща си: „Татко, защо Господ някой път покрива небето с облаци, някой път го прави ясно? Защо слънцето изгрява на изток, пък на запад залязва?“ Какво обяснение ще дадете на това дете? Дойде ви една радост, то е изгревът на Божествената истина у вас. Дойде една скръб, това е залезът. Вие питате: „Защо скръб? Защо слънцето залязва? Защо се радвам? Защо слънцето изгрява?“ – При изгрева на слънцето идват радостите. При залеза на слънцето идват скърбите. Питате: „Защо ми дойде тази скръб?“ – Защото слънцето залязва. Другояче не може да бъде. Всякога, когато слънцето залязва, скърбите идват. Всякога, когато слънцето изгрява, радостите идват. В изгрева на слънцето скръбта не може да дойде. Вътре в човешката мисъл е изгрев. В човешката мисъл, когато човек мисли, скръбта може да дойде. По някой път мислите за своите младини и ви стане мъчно. Но вашите младини са

залез. Мислите за младините, които са минали. Мислите за своето бъдеще и веднага се въодушевявате. Не може човек да мисли за бъдещето и да не се въодушеви. Питам, ако вие отидете при един извор и сте жадни, какво чувство ще имате? Изворот блика, какво чувство ще се породии у вас? Човек, колкото и да е песимист, като види извора, веднага ще се зарадва. Защото в дадения случай този извор задоволява една ваша нужда. Но представете си, че след четири-пет дни изворот пресъхне, какво ще се образува у вас? – Ще ви стане мъчно. Защо? – Залез е това. Започвате да философствувате, защо изворот е пресъхнал? Има си причини. Една от причините може да е разместване на пластовете и следствие на това се е изгубила водата. Някой път вие сте вкъщи и някоя крушка изгасне изведнаж, изгори. Понеже сте суеверни, мислите да не би, като е изгаснала крушката, някой да е умрял. Има едно поверие, че като пада една звезда, един човек умира. Може да е така. Възможно е, като е паднала звездата, някой да е умрял, защото почти във всяка секунда умира един човек. И в този момент звездата пада, за да покаже пътя на душата. По същия този път душата отива нагоре, към Бога. Сега вие се спирате върху вашето състояние като един царски син. Казвате: „Не съм ли царски син, не тече ли в жилите ми царска кръв, не съм ли аз записан в книгата на живота?“ То е едно отношение. Ако този царски син не живее, както трябва, питам, какво го ползува неговата царска кръв. Може аз да съм свършил, учен човек да съм, да имам диплом, но трябва още учение. Все има нещо, което човек, колкото и да е учен, да не знае. Аз съм свършил медицина, лекувам болестите. Може да направя една диагноза, но да не зная да лекувам болестта. Питам: Какво ме ползува това знание? Зная от какво е произлязла болестта, пък не мога да я премахна. Едновременно със знанието за причините, трябва да зная и как да изцера тази болест.

Всички вие имате мъчнотии. След като имате една мъч-

нотия, вие търсите някому да разправяте за нея. Сам не може да се справите с мъчнотията. Някой път ви е мъчно. Някой път дойде някой при мене, аз виждам, мъчно му е. Казва: „Голяма мъчнотия имам.“ Вчера идва една госпожа, не мога да я приема, виждам, че носи скръб. Казва: „Животът ми се е обезсмислил. Нищо вече не ме интересува в живота.“ Защо не я интересува. Млада се е оженила за доста добър човек. Един човек, който мислил само за земята. Показва ми портрета. Виждам аналитичния ум на човек, който разбира добре своите интереси – по веждите му съдя. Той не е обичал тази жена, но тя казва: „Голяма любов имах към него. Виждах го такъв, но го обичах.“ Той умира и сега се влюбва в нея. Тя го носи в себе си, казва: „Изгубих го, къде е?“ Казвам: Какво си изгубила, ти го носиш в себе си. Той се оплаква, никак не е готов за другия свят. Държи се за нея като дете за скута на майка си. Казва: „Удвои се скръбта ми, искам да отида при него.“ Той я вика. Казвам: Каква полза, като идеш при него. По-добре да бъдеш тук, да му помагаш. – „Кажи ми как да го видя.“ Как ще го видиш, трябва да излезе от тебе, той е влязъл вътре в тебе. – „Извади го навън.“ – Това, рекох, не трябва. Аз мога да ви кажа защо не го правя. Не може, той е влязъл в нея, учтивостта го изисква. Този човек е в един свят и влиза в колибка; да го извадиш, то не е човешко. Рекох: Ти ще започнеш да го учиш. Ще започнеш да четеш Библията, да му проповядваш да повярва в Бога. Казва: „Не зная. Тук не виждам нищо за оня свят. Този свят е по-лош, отколкото оня. Искам да се върне.“ Пита: „Ще може ли да се върне. Ако той не се върне, аз искам да ида при него.“ Рекох: Ти не трябваше да оставяш той да умре. Сега сте се разменили. Ти си го обичала, когато той е бил на земята, той те обича, като отишъл в другия свят. Ти ще се благодариш. Тази скръб не е твоя, тя е негова. Ако мислиш, че тази скръб е твоя, ти се заблуждаваш. Тя ме гледа и казва: „Да ти целуна ръката.“ Сега той иска да

целуне ръката ми. Той целува ръката ми, защото ме слуша какво говоря. Рекох: Може да ми целунеш ръката, но твоят възлюблен ми целува ръката. Защото той иска лесно да минава. Практично е някога да се целува ръка. Младата булка целуне ръката на свекъра, той ѝ даде една златна монета. Покланя се булката. На десет души да целунеш ръката, по един наполеон – десет наполеона. Ако целуваш всеки ден ръката на четирима души, по един наполеон – четири наполеона. Не струва ли тази целувка? Всеки ден по четири наполеона, за сто дни – четиристотин, за година – хиляда и двеста наполеона. Не си ли струва човек да целува ръка?

Сега аз изнасям тия неща, за да се свържете с действителния живот. Вие ту се свързвате, ту се развързвате. Седите и мислите за един човек – да го обичате или да не го обичате. Слънцето изгрява и вие мислите да станете или да не станете. Който иска да прокопса в света, слънцето да не го заварва в кревата. Колкото пъти ви заварва в кревата, ще плащате глоба. Всичката глоба е, че вие много пъти не сте станали. Казвате: „Изгря слънцето.“ Като изгрява слънцето, то ви носи писмата от невидимия свят. Не трябва да спите. Лягайте рано, ставайте рано! Сутринта, щом станете, свържете се с Бога. А вие сега, щом ви огрее слънцето, не мислите много. Повече мислите да станете или да не станете, дали е приготвено яденето. В модерния живот до леглото има звънец. Позвъните, слугата дойде, даде ви обувката, дрехите. Представете си, че сте много голям. Да ви дам един съвет. Като станете сутрин, не викайте никого. Сам си свършете работата. Оставете другите хора да свършат тяхната работа. След като свършите своята работа, отидете при другите хора, които спят, и това, което искате да го направят на вас, направете го вие на тях. Няма случай човек да е направил някому услуга и да не са се отплатили за нея. Идете вие пръв да услужите. Искате да бъдете пръв. Станете пръв, нищо не ви пречи. Ако чакате за втората минута, може

да бъдете последен. Ако вие не може да бъдете пръв и последен, нищо не може да свършите в живота. Аз да ви кажа, ако искате да бъдете пръв, нищо не може да свършите в света; този, който е готов да бъде пръв, да е готов и последен да бъде, да направи най-малката услуга на когото и да е. На едно дете, на една мушица, на една капка гледайте да услужите, да имате светла мисъл. Вие минавате по цветята, тъпчете ги с краката си отгоре. Тия цветя са изложение на същества, които седят много по-високо. Те са направили изложение на своите картини. А вие минавате с краката си отгоре на тази изложба и пет пари не давате. После се чудите откъде ви е сполетяло нещо.

Да ви приведа един пример с един полковник от Варна. Наричаше се полковник Обрешков. Казва: „Обичах да се занимавам с лов. Ходих да бия гълъби и гургулици. Син ми беше шестнадесет-седемнадесетгодишен. Вземам аз чифтето и на него давам едно чифте. Той идва да ми помага и двамата отивахме за гургулици. Приятно ми беше. Един ден казвам: „Драганчо, тури чифтето, да идем на лов.“

Беше месец май. Отиваме и двамата на лов. Гледам на едно дърво гургулица и така си гугука... Стрелях по нея, гледам кракът ѝ увисна. Нещо ме жегна, дойде ми на ум, че тя може да си има дечица. Сега ли намерих да стрелям! Жегна ме нещо. Седнахме и след 20 минути синът ми като въртеше пушката, тя гръмна и ме рани в крака. Така увисна и моят крак, както на гургулицата. Шест-седем месеца се лекувах. Тогава започнах да чета Библията, обърнах се. Казах си: „Отсега нататък хвърлям пушката, няма да убивам гургулици.“ Вие сега казвате: „Колко жестоко!“ Понякога правим какви ли не погрешки. Някой човек е весел, радостен, ще идем да теглим куршум, увисне му кракът. Друг човек има верую. Казваш: „Какво си тръгнал по тия заблуждения?“ Привеждал съм примера за Мойсея, когато отивал на планината Хорив да вземе заповедите от Господа. Гледа един весел овчар, заклал едно

агне и шета. Пита го Мойсей: „Какво си се разшетал?“ Овчарят отговаря: „Господ ми каза, че ще ми дойде на гости. Опекох агнето, всичко приготвих.“ Мойсей му казва: „Господ агнета не яде, ти си се заблудил, остави тия работи.“ Като му казал така, овчарят седнал и се умислил. Мойсей му казва: „Ще се научиш! Да оставиш своите заблуждения!“ Отива на планината и вижда, че Господ е недоволен от него. Господ го пита: „Какво каза на овчаря?“ – „Казах му, че Ти агнета не ядеш.“ „Сега ще се върнеш да му кажеш, че аз ще му ида на гости.“ Слиза Мойсей от планината и намира овчаря. „Макар и да ти казах, че Господ агнета не яде, той ще ти дойде на гости.“ Овчарят се зарадвал. Сега Мойсей се интересува как Господ ще отиде на гости, как ще яде агнето и се скрил да гледа. По едно време, когато приготвил всичкото ядене, овчарят заспал. Един огнен стълб слязъл отгоре и изпоял агнето. След един час овчарят се събудил. Той се зарадвал, че Господ е идвал и изял агнето. А Мойсей разбрал философията на живота. Това е един пример, той не е станал, както се разправя, по човешки го разправям. Принципиално този пример е верен, но формата не е вярна.

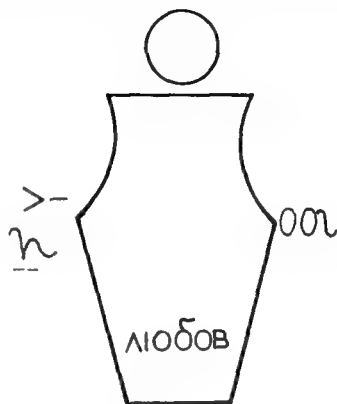
Та вие по някой път казвате: „Господ с мене ли ще се занимава?“ Ако Господ се е занимавал с тебе да те създаде, сега мислиш ли, че Той от туй, което е създал, няма да се интересува? Възможно ли е бащата да не се интересува от сина си и една майка да не се интересува от дъщеря си? Възможно ли е ти да не се интересуваш от своите очи? Ние всички сме потребни на Господа, понеже сме проводници на неговите идеи, на неговите мисли.

Първото нещо е вие да не живеете за себе си. То да бъде последното нещо, за себе си да живеете. Най-първо ще бъдете проводници на Неговата мисъл, на Неговото знание, на Неговата сила. Най-после ще оставите себе си на заден план. И Христос, Който разбираше този закон, казва: „Не дойдох да из-

върша своята воля, но волята на Онзи, Който ме е пратил.“ Казвате: „Как трябва да живеем, как трябва да мислим?“ Тъй както Христос е мислил. По някой път ме питат: „Учителю, как си дошъл между нас?“ Аз не дойдох за вас. Аз дойдох заради Онзи, Който ме е пратил, нищо повече. — „Как дойде?“ — Понеже Той ме е пратил, затова дойдох. Един ден, като ме повика, аз ще се върна и ще кажа: Онази работа, която ми даде, я свърших. Желая и на вас това, за което Бог ви е пратил, да го извършите, да го направите.

То е добро, да извършим онова, за което Господ ни е пратил тук. Щом като извършим Божията работа, другите работи стават, когато главата е намясто, когато сърцето е намясто и когато волята е намясто. Всичко става, когато главата е намясто.

Тия линии трябва да оживеят. Когато се чертаят някои неща, трябва да се разбират. Вие ги пишете често. Какво означават тия знаци? Това геометрия ли е? Те са разхвърляни. Значи в геометрията нещата са начертани. Тук има и геометрия — ЛЮБОВ, но ти разчленяваш. *Л* какво означава. *Л* означава енергия, която излиза из един Божествен център. Тази любов си има специфично отношение. *Ю* на български, както се пише, какво означава? *О* на български, както се пише, показва условията, при които тази любов може да се прояви. Значи туй същество е живо. Любавта е сила, която излиза специфично в даден случай от Божествения център направо само към

Фиг. 1

твоего сърце. Тази енергия идва, за да станеш една жива душа. Бог започва много добре, но човекът спира процеса. Онова, което Бог му даде в рая, този процес той го прекъсна и осем хиляди години хората вървят по пътя на знанието. И нашата глава страда, понеже вървим по най-мъчния път: познаването на доброто и злото. Трябва да се върнем, да започнем с любовта. Започнахме със знанието, но все още не е дошло разрешение на въпроса за доброто и злото. Питам: Осем хиляди години учите, кой от вас е разрешил доброто и злото. Никой от вас не е разрешил този въпрос и още осем хиляди години да минат, пак няма да го разрешите. Само любовта разрешава въпроса какво нещо е доброто. Вие искате да знаете какво нещо са доброто и злото. Имате две кучета, доста благородни. Хвърлете им една кост и те ще се скарат. По-силното ще се нахвърли, ще тегли няколко зъба на по-слабото и ще каже: „Тази кост е за мене.“ Другото ще го погледне накриво и ще изръмжи. Сега вие философствувате, защо се скараха. Една кост има. Между тия кучета трябваше да турите една мрежа, на едното да дадете една кост, а на другото да дадете друга кост.

Защо хората съгрешиха? Понеже преди Ева да дойде на земята, имаше мрежа между Адама и Ева и прегрешение не можеше да стане. Като дойде на земята, Адам даде съвет на Бога: „Господи, вдигни тази мрежа, двамата да можем да вършим волята Ти.“ Каза им Той: „Може, но няма да ядете от забраненото дърво.“ Господ вдигна мрежата. Щом вдигна мрежата, скараха се Адам и Ева, разногласието дойде вече. Вие сега не може да разберете как се скараха. Щом дойде до дървото, тя не се върна да пита Адама, но каза: „Аз сама ще разреша този въпрос.“ И Адам казва: „Аз сам го разрешавам.“ Тя сама и той сам го разрешиха и като видяха последствията, разбраха, че са сгрешили, че направиха погрешка. Като дойде Господ, Адам се опъва. Как му дойде наум да се извинява?

Казва: „Аз имах доверие в тази, която ти направи, мислех, че е мислила.“ Хваща жената и тя умна, и тя се извинява. Тя казва: „Змията ме излъга. Ти тия неща със Словото си ги направи, повярвах, че нещо, което Ти си направил, не може да лъже.“

Сега аз така разсъждавам, за да може да разберете криволяво нещата. Господ казва на Адама: „Понеже ти си престъпил моя закон, ще ореш земята.“ А на жената казва: „Понеже ти си престъпила моя закон, ще раждаш децата си с болки, докато и двамата не се върнете при Мене, понеже хванахте един крив път.“ Ако един ден вие се върнете при любовта, ще разберете какво е животът. Да умре човек, това значи да влезе в пътя на любовта – да мине от смърт в живот. То е аргумент. Всяка мома, която иска да влезе в пътя на любовта, тя иска да умре. Когато младите искат да умрат, разбирам, че искат да се любят. Някой ми казва: „Искам да умра.“ Не че иска да умре, но той търси любовта. Много сестри са ми казвали, че искат да идат в другия свят, искат да умрат. Бих желал така всички да умрете, да напуснете вашите глупости, да влезете в закона на любовта. То е новият живот – да минем от смърт в живот. Но това трябва да стане съзнателно. Вие искате да умрете, но ви е страх. Какво значи страхът? – Искате да влезете в любовта, но ви е страх. Казвате: „Ако тя не си удържи на обещанието, какво ще стане с нас?“ Единствената сила в света, която знае да държи своето обещание, е любовта. В нея няма никакво изключение. Понеже сега живеем в един свят на противоречия, ние считаме някой път думите несигурни. Аз определям любовта така: Любовта едновременно е светлина, топлина и сила на човека. Щом произнесете думата любов тъй, както трябва, ако сте болни, ще оздравеете. Ако сте невежи, невежеството ще изчезне. Ако сте безсилни, безсилието ви ще изчезне. Веднага ще се намерите в положението на детето, което е намерило баща си. Представете си едно царско дете,

което не знае баща си, което е блъскано натук и натам, никой не подозира, че е царски син. Като намери един ден баща си, мислите ли, че туй дете ще живее в неволя. Чудя се аз на вашия ум. Казвате: „Аз вярвам в Господа, намерих го.“ Пък сте скръбни. Не мога да си представя как може да бъдете скръбни при баща си и при майка си, как може да бъдете скръбни при възлюбления си. Има неща, неразбрани в този свят.

Вие се намирате в края на века. Искате да разрешавате въпроса не навреме. Сега ви гледам, вие някой път казвате: „Да си уредим живота, малко да може да си поживеем.“ Ще си уредите живота така, че никой няма да ви види. Вие ще си уредите живота тъй, както преди години един американски изнудвач тръгва подир един милионер с цел да го обере. Най-после успява, задига една торба със злато и скъпоценни камъни. Бяга и се качва на един параход, мисли, че си е уредил живота. След малко капитанът на парахода му казва, че параходът потъва, а той взима торбата. Вие сега мислите какво ще стане със света. Сега светът потъва. Казвате: „Мене ми дотегна.“ Какво ви е дотегнало? — „Не може да се избавим от противоречията на живота.“ Страданията са определени на човека. Някой път Господ ги определя по малко, за да ни ги дава от детството до старостта. Някой път даде в младини залъгвания, в старини из носа ще ти го изкара. Ти умираш, твоята възлюблена и твоите деца не могат да ти помогнат. Седиш, мислиш, че отиваш някъде. Ти гледаш, къса ти се душата, гледаш белия ден, не знаеш къде отиваш. Като затвориш очите, заровят те в земята, турят ти един метър дебела земя отгоре, ти ги чуваш, като плачат, питат къде си. — Щастие ли е това? Бих предпочел сто години да седя в един човешки затвор, отколкото там да бъда. Сега, когато се проповядва любовта, когато те погребват, Бог да дойде и да каже: „Стани!“ Да те избави от гроба. А да те заровят, да плачат, че

последно целувание, че представлениа, колкото щещ. Благодарим за туй последно целувание. Не последното целувание на смъртта, но първото целувание в любовта, първия лъч. Като дойде тази целувка на любовта, да станеш, да кажеш: „Разбрах смисъла на живота.“ Да дойдеш да работиш. Като имаш всичките страдания, да свършиш работата си и да кажеш: „Аз зная откъде ида и къде отивам.“

Вие сега се спъвате в себе си. Хубаво, аз мога да ви кажа, че вие сте най-напредналите в България, но това вярно ли ще бъде? Ако тия, напредналите, толкова се спъват, какви ли ще са другите? Мене не ме интересуват позлатените работи, интересуват ме златните работи, но интересуват ме и окаляните работи. Като намеря позлатените неща, изтривам ги и не съжалявам, че съм ги изтрил. Като намеря окаляни работи, изтривам ги, да намеря златото. Така аз се радвам, че съм ги намерил, понеже в позлатените работи намерих медта и в окаляните работи намерих златото. В позлатените работи намерих медта и ще направя леген за измиване. Той ще ми послужи. Сега направете вашата мед на легени, калайдисайте ги, мийте се в тях. Позлатените работи турете на работа. Казвам: Ценните ваши мисли, ценните ваши чувства, които имате, и ценните ваши постъпки на вашето минало дръжете като скъпоценностите. Това е вашето богатство. Казвам: Вие сте добри, само не знаете как да проявите вашата доброта. Като бръкнете в джоба си, всяка мисъл, която дойде във вашия ум, проявете я, всяко добро чувство на деня, което дойде, проявете го и всяка една добра постъпка, направете я. Не отлагайте през деня да направите едно добро. Нито ден да не мине без направено добро.

Тук имаме един наш приятел, който като ме слуша да говоря тия работи, един ден се спрял в Борисовата градина, турил си гърба на една ябълка и си казал: „Учителят ни каза да правим добро.“ Държи гърба на ябълковото дърво и мисли

какво добро може да направи на тази ябълка. Иска да чуе какво ще му каже ябълката. Чува нещо вътре. Тя казва: „Има нещо отдолу, което ме стяга, моля те отмахни го, да не ме мъчи.“ Казва си: „Какво ще мъчи туй дърво?“ Като се навежда, вижда една тел, вдълбала се в дънера на ябълката. Отива, взима клеци, изважда телта и помага на ябълката. Около кого от вас няма такива обръчи? Вземете и ги премахнете. Има нещо, което стяга вашия ум; има нещо, което стяга вашето сърце. Премахнете препятствията вътре. Човек и на себе си трябва да помага. Вие, като сте неразположени, предавате вашето неразположение на всички. Като сте разположени, предавате вашето разположение на всички. Всяко благо е общо за всички и всяко неразположение е общо за всички. По-добре е да бъдем разположени в сегашния век. Малко хора има разположени. Я вижте онези хора, които се бият. Знаете ли какво нещо е модерната война? В една модерна война може ли да се съберем тук, като засвирят свирките? В мазетата ще се скриете. Като се скриете в подземие, за какво ще мислите: „Дано да си заминат.“

Лошите мисли, това са хвърчилата на дявола. Като забръмчат, са като бомби. Всички лоши желания – това е артилерия, която ви обстрелва. Казвам: Влезте в пътя на любовта – онази любов, която носи живот в себе си, която се справя с всичките мъчнотии. Да почувствувате, че сте минали от смърт в живот. Правили ли сте опити? Вие казвате: „Да умрем.“ Вие умирали ли сте? Видяли ли сте, че като умрете, отивате в друг свят? Човек може да умре съзнателно, пък може и да не умре съзнателно. Умираш. Колко хора има, които умират и се радват. Сбогуват се с всички и спокойно умират. Някои се гърчат, свиват си устата, краката. Онези, като заминават, казват: „Свърши се.“ Апостол Павел казва: „Свърших вече, сега ми остава венеца на живота.“ Сега вие ме гледате. Като ме гледате, изпъква една картина в ума ми.

Виждал съм българи с шиника; като излезе с житото, всичките кокошки, патици, мисирки тичат, всички го заобикалят, казват: „Какво носиш?“ Той, българинът, поглежда и му е приятно. Казва: „Хайде, понеже ме гледате любезно.“ И хвърля от житото. Погледне пак, вече не го гледат, надолу гледат, навели главите надолу.

Каквото и да правите, аз не ви съдя. Правете всичко в света, само се дръжте за Божествената любов, да чувствувате Божественото. Погрешки може да правите, но направите ли една погрешка, поправете я. Щом направите една погрешка, ангелът на поправеното място ще тури едно Божествено семенце. Вече сте спечелили доброто. Понеже, като направите доброто, това, което сте посели, като изникне и цъфне, ще завърже. Ако не направите добро, посаденото не може да цъфне. Следователно при изправянето на една погрешка се посява ново семенце. При правенето на доброто, туй, Божественото дърво ще цъфне, ще видите плода му и ще влезете в новия живот. Изправете вашите погрешки, направите едно добро, за да цъфне дървото и да завърже плод. Като поправете погрешките, да се посади нещо във вас.

Аз желая нашите мисли и мислите на всинца да бъдат благоприятни на Господа. И желанията да бъдат благоприятни и постъпките да бъдат благоприятни.

„Отче наш“

32 лекция от Учителя,
държана на 8 май 1940 г., София, Изгрев.

ПРАВИЛНИ ПРОЦЕСИ

„Добрата молитва“

„В началото бе словото“

Тема: „Преки и косвени отношения между сиромашията и богатството.“

Един човек, който десет години е ходил в една гостилница да се храни и не е научил едно ядене как да сготви, тогава той не разбира какво нещо е яденето. Или да преведа: ако вие десет години сте се хранили с плодове и не сте посяли нито едно дърво, тогава вие не сте от добрите последователи на вегетарианството, на плодоядството. Като посеете едно дърво, вие вече сте сготвили. Ще се научите как да готвите ябълки, круши, сливи.

Сега в живота не всички хора знаят как да правят преводи. Казвате: „Като идем в оня свят, какво ли ще бъде?“ Като гледам хората, в този свят не са се научили как да живеят, че в оня свят ще живеят. Питат : „Като ида в оня свят, какъв ще бъде?“ Какъв ще бъде? Когато една муха влезе в човешкия свят, какво ще стане? Муха ще си остане. Ако ти влезеш в един университет, какво ще стане с тебе, ако не си подготвен. Нито първо отделение си свършил, нито прогимназия, нито гимназия, влезеш вътре в университета, но нямаш основа, отдето да започнеш, и ще те върнат назад. Мнозина от вас казват: „Да идем в оня свят, да видим този, да видим онзи.“ Че какво става с виждането?

Да кажем, че искате да видите единицата. Имате право – 0, 1, 2, 3 и т.н. След като сте видели нулата, какво разбирате от нея? Какво нещо е нулата? Никой от вас не е мислил. Казвате, че нулата сама по себе си няма никаква цена. Но туй, което

няма никаква цена, оценява другите работи. Тази нула, която сама по себе си няма съдържание, като се тури подир една единица, има сила да увеличи единицата десет пъти. След като я увеличи, става числото 10. Ако съкратите това число, имате пак единица: $10 - 1$. Единицата остава единица. Сега, ако увеличите с две тази единица, имате $12 - 12 - 3^1$. Ако увеличите единицата с още една единица, имате две. Тогава каква е възможността за единицата? Нулата показва възможността, докато единицата може да се разширява. Вие може безкрайно да се увеличавате и безкрайно да се намалявате. Това означава нулата: възможностите да се увеличавате и да се намалявате. Вие казвате: „Да се смаявам.“ Имате идеята за намаляването, да станете малък. Съвсем не е такава идеята за намаляването, да станете малък. Но вие трябва да направите един превод. Щом станете малък, може да прониквате повече. Като се увеличавате, проникването става по-малко. В обем се увеличавате, но не можете да проникнете в нещата. Щом се смаявате в обем, намалявате се със сила, но вашето проникновение вътре се увеличава. Вие сега някой път искате да проникнете в хората, да ги разберете. Вие не може да проникнете в хората, ако не се смалите. Как ще се смалите? Вие разсъждавате по един съвсем материалистичен начин. Нито един от вас не знае да се смаява и не се е заел да се смали.

Един познат наскоро ми каза, че сиромашия без богатство е дяволия. Някой умен българин е казал това. Казвам: И богатството без сиромашия е дяволия. Сега да преведем какво нещо е богатството, научно да обясним какво е богатството. Богатството е потенциал, а сиромашията какво е? Сиромашията е кинетична енергия. Защото сиромашът работи. Богатството е материал. Сиромаш е онзи, който обработва този потенциал. Следователно сиромашите обработват богатите хора.

¹ $10 + 2 = 12$, а $1 + 2 = 3$ (б.р.).

Ти не може да станеш богат, ако няма кой да те обработва. А пък в дадения случай имате две сили, богатият е минус, сиромашът е плюс. Вие казвате сега, че сте сиромаси, но имате отрицателно отношение към сиромашията. Вие сте сиромаш човек, но се туряте на мястото на богатия човек. Там е вашата погрешка. Мислите, че като сте богат човек, съдържате в себе си онази кинетична енергия, но се заблуждавате. Щом сте богат, вие сте потенциал. Същевременно този потенциал, за да има приход от себе си, сиромашията е необходима. Кинетичната сила трябва да дойде. Сиромашията ще ви застави да работите. И всички вие искате да станете богати. Хубаво, ако всички станете богати, ще се яви във вас онова спокойствие. Вие искате спокойствие, но знаете ли какво нещо е спокойствието? Ако искате успокояване, мъртвите са успокоени. Ако спокойствието е щастието в света, ако почивката е щастието, тогава мъртвите си почиват. Те са на почивка, защо плачите за тях? Мислите ли, че сте изгубили нещо? Вие не разбирате идеята тогава. Богатият, който влезе в земята, е дал капитала си на земята, да го обработва, че той после от богатството ще се храни. Като умира, вие давате заем. Умирането е даване на заем. Смъртта е богатство, а животът е сиромашия. Смъртта е дала капитала си на живота и животът обработва този капитал, но смъртта изкарва от него. Следователно втори път дава принос на смъртта. За това, което си съградил, смъртта идва и казва: „Как си?“ Вземете своя капитал. Питат: „Защо умря?“ Търговски отношения има между живота и смъртта, търговски сделки – на човешки език говоря. Смъртта казва: „Какво ще ми дадеш?“ – „Ето тук едно дете, жена, вземи я.“ Свърши се въпросът на жена ти. Но материалът, с който е съградена жена ти, е един плод. Смъртта дойде, вземе своето. Като вземе своето, тя пак дава, остава нещо. И втория път от тази материя ще се съгради нещо друго.

Трябва да мислите, за да стане мисълта ясна. Да стане

плът и кръв вътре в човека. Вие по някой път говорите за думата любов. Но вие може да сте кръстен само с първата буква на любовта. Може да сте кръстен само с втората буква на любовта. Че то още не е любов. Вие може да сте кръстен с третата буква на любовта. Като се кръстите с всичките букви, едва имате името на любовта, написано на себе си. Тази любов трябва да се тури в действие. Кое е първото действие на любовта? Първото действие на любовта – едно дете трябва да се отплати за услугата, която е направила майка му. То е отплатата.

Питате: „Защо трябва да любим Бога?“ Ще му се отплатите, ще дадете нещо. Той е дал толкова за вас, направил ви е, а вие най-после Го отричате. Казвате: Няма Бог или, че Той не се нуждае от нищо. Въпросът не е там. От какво се нуждае един професор, който е преподавал една лекция, предал е един урок. Какво придобива той, след като изпита ученика? След като му кажете това, което той е казал, печели ли нещо? – Печели. Той ще разбере дали онова, което той ви е преподавал, сте го научили. Това го радва. Учителят се радва, че сте приели това знание, което ще бъде полезно за вас. Той косвено разбира, че това, което е полезно за вас, ще бъде полезно и за него.

За пример той ви учи на добродетели, учи ви да бъдете добри. Ако станете добри, ще постъпите добре и с учителя си. Ако не разбирате доброто, този урок не го знаете; като постъпите зле, ще постъпите зле и с учителя си. Някои питат: „Защо трябва да се обичаме?“ Ако не се обичате, животът не може да влезе у вас. Вие ще бъдете винаги под робството на смъртта. Животът е, който временно ще ни освободи от робството на смъртта. Ако любите, ще се освободите от смъртта. Ако работите, ще се освободите от сиромашията. Вие считате сиромашията за лошо нещо, не знаете, че тя ще ви избави от негодите на богатството. Та богатството внася всичките неспокойства. Постоянно мислите да не ви оберат, да не ви претре-

пят някъде. А сиромашът няма какво да се безпокои. Понякога и сиромашът умира, защото не е напълно сиромаш. Понеже не е напълно вътрешно сиромаш, и той е богат, има своето богатство и смъртта, като го хване, намира какво да продава. Намери тенджери, хване го, казва: „Така не може, ти минаваш за сиромаш, но не си сиромаш.“ И взема от сиромаша последните неща. Сиромашът трябва да дава нещо от себе си.

Вие казвате: „Ние сме хора от новото учение.“ Някои казват: „Ние сме окултисти. Ние сме християни, ние сме православни, ние сме католици, ние сме будисти.“ Може да сте всичко. Някой е зоолог. Какво значи зоолог? Знае имената на животните, знае характерните им черти. Някой е ботаник, знае, познава растенията, знае имената им, как се разсаждат, какви плодове дават. Някой е минералог, някой е физиолог, някой е химик и т.н. Но онзи химик, ако не разбира химията, как ще прави съединения и разединения? Или за да бъдеш химик, трябва да знаеш да скарваш елементите и да знаеш да ги примиряваш, на ваш език казано. Това е химия, да се научиш да скарваш елементите и да ги примиряваш, да ги разединяваш и да ги съединяваш, да ги венчаваш и да ги развенчаваш. Съединение и разединение, венчаване и развенчаване. Това е химията.

Казвате: „Като идем в оня свят, какви ще бъдем?“ Българите имат една поговорка: „Облякъл се Илия, като се погледнал – пак в тия.“ Има такъв пример с ученик на един от великите учители в Индия, който го учил на науката за доброто. Като дошъл за доброто, учителят го напътил какво да прави. Ученикът казва: „Учителю, спри се там. Този въпрос е труден, искам да го проуча малко.“ После отишъл да прилага доброто. След десет години се връща, а учителят му казва: „Започни оттам, дето преди десет години спря за доброто.“ Че целият физически свят е изграден върху доброто. За да бъдеш добър, ти трябва да разбираш всичките закони на доброто на

физическия свят. Ти трябва да разбираш как е устроен човекът и защо е устроен. Ти трябва да разбираш защо слънцето изгрява и защо залязва. Трябва да знаеш какво има вътре в слънцето. Трябва да знаеш произхода и материалната страна на светлината.

Казвате за някого: „Той е добър човек.“ Вие имате понятие за доброто, но не знаейки какво е вашето понятие. Някой от вас може ли да ми каже какво е доброто? Вие разбирате доброто, след като е дошъл някой и ви е набил, след като ви е нахранил хубаво. Дойде друг, който ви превързва и ви помага – той е добър. Единият ви набил и намушкал, другият дойде да ви превърже раните, погрижи се за вас и ви каже: „Няма нищо, то ще мине.“ Такива опитности идат. Този човек наричаме добър. Един човек, който в даден случай може да ви помогне материално, съществено, за да излезете от едно затруднено положение, е добър. Паднали сте в един кладенец, той ще ви изтегли с въжето. Или сте жаден, или сте гладен, или сте болен, в каквото трудно положение и да сте, той ще ви направи една малка услуга – тоя човек ние наричаме добър. Това е азбуката на доброто, която трябва да прилагате.

Та сега вие казвате: „Като идем в оня свят, какво ще бъде?“ Какво сте свършили тук? Някои мислят, че като идат в оня свят, венци ще им турят. Че има венци, има. Но венците са давали старите гърци в Олимпийските игри на онзи, който побеждавал в разните борби, в надбягванията. На този, който излиза победител във всичките борби, на него туряли венец. Сега и в живота има венци, всички очакват венци, но ако победите, ще има венец, ако не победите – венец няма. Вие ще имате изпит и ако го издържите без никаква погрешка, ще има венец. Може някъде да направите малка погрешка и изпитът няма да е издържан. Някои от вас ще цитират онзи стих от Писанието, дето един човек излязъл в първия час да търси работа, друг излязъл по обед и трети надвечер и тримата били

ангажирани да работят на едно лозе и им дали еднаква заплата. Някои казват, че стига един час да работиш. Но онези, които работят един час, те са най-умните хора в света. Като работи, знае как да работи. Онзи, който работи целия ден, той не е от учените.

Сега някой казва: „Аз тридесет години съм християнин.“ Ти не си от учените. Тридесет години какво е? Че аз съм християнин още от времето на Адама и още не съм разбрал същността на християнството. От времето на Адама уча християнството и едва започвам да го разбирам. Той казва, че от тридесет години е християнин! И какво е разбрал? Осем хиляди години работа са това според тази хронология и едва понадзъртам какво нещо е любовта Божия. Като погледна тази светлина, едва разбирам Божията любов.

Защо Бог допусна грехопадението, защо Адам сгреши, защо Ева сгреши. Направила една погрешка – детинска работа. Бащата взел, че ги изпъдил из рая. Казва: „Ще садите нови дървета, ще пазите моя закон.“ Защо ги изпъдил Господ из рая? – Понеже те внесоха филоксерата в рая. Ако Господ ги беше оставил, щяха да заразят всички растения с тази нова болест. С тях заедно изпъди и болестта; за да избави рая от една проказа, затова ги изпъди. И благодарете, че ги изпъди. Изпъди ги навън и благодарение на това раят се опази. Защото изнесоха тия микроби със себе си. И Адам, и Ева изнесоха микробите навън, избави се раят от една зараза. Грехът е една зараза. Нали така пренесоха филоксерата от Америка. Най-първо мислеха, че тя ще унищожи всички наши лозя. Намери се обаче едно средство и всички тия лози, които за дванадесет години изсъхнаха, се приспособиха и започнаха да растат. Някои не изкорениха лозята си. След дванадесет години тези лозя започнаха да дават отпор на филоксерата, приспособиха се. Лозата представя човека. Човек е мощен, грехът не може да го унищожи. Осем хиляди години му взема, докато се съв-

земе. Ние започнахме да се борим с греха. Най-първо грехът ни измъчва, сега се научихме да даваме отпор на дявола. Осем хиляди години вие сте се борили с дявола. Борите се и той ви е гътнал. Сега има мощни хора, които като хванат дявола, гътват го на земята.

Добър пример е дал един американски студент. Отишъл той при един от пижулистите, които обичат да се боксира. Склонил да се боксира и още в първия момент понесъл силен удар, паднал, превъртял се, шапката му отишла надалече. Като си тръгнал, започнал да мисли къде се крие силата на противника му. Десет години студентът изучавал в какво седи силата на този американски пехливанин. След десет години упражнения той могъл да вдигне нагоре с ръката един кон и едно конче. Отива при този пехливанин и му казва: „Знаеш ли аз кой съм? Преди десет години ти ми предаде добър урок, да ти покажа сега и аз един урок. Преди десет години, като ме удари, претъркалях се няколко пъти на земята, сега да ти покажа и аз какво мога.“ Хваща го за крака и го вдига във въздуха. Онзи му казва: „Сега те почитам.“

Та казвам: И ние, съвременните хора, ако не можем като този американски студент от един удар да извадим такава поука, къде е тогава нашата сила. За пример аз гледам колко са страхливи хората. Вчера идва една госпожа от града – аз се занимавам с лопатата, правя малко музикални упражнения – вземам музикално *до, ре, ми, фа, сол, ла, си*. Питам я: Какво има? Тя отговаря: „Т.В.С.“ Лекарите ѝ казали, че има туберкулоза. Казвам: Какво сега, мислиш ли да заминеш за другия свят? – „Млада съм“ казва. „Кои са причините за болестта?“ Аз ѝ казвам: Твоята охтика не е наследствена, твоята болест е произлязла от едно търкане на ума и сърцето. Като се търкали, те са се охлузили. Сега умът ти и сърцето ти няма да се търкат, но ще вървят паралелно. Десет години ти си се безпокояла и следствие на това се образувала тази болест. Тя

казва: „Условията бяха такива.“ С мъжа си имала неприятности. – Мъжът ти е един професор, който ти дава уроци, учи те на търпение. Както те гледам, ти си малко мързелива, обичаш удобствата. Както виждаш, тук е клиника. (Две сестри копаеха). Казвам: И тези сестри са болни. Който дойде тук, няма да лежи на креват, но влиза тук, в клиниката. Нашата клиника е такава. Ако няма къде да работиш, идвай да работиш тук по половин час. Ние не позволяваме да се лежи на гръб. Казвам ѝ: Не бой се, твоята болест е за добро, няма да умреш. Започни да дишаш, да излизаш сутрин и да се разхождаш, да дишаш въздух. Обикни мъжа си, обикни всичките хора и болестта ще мине. Ръкуваме се, заминава си. Тя чакаше да я приема в стаята. Казвам: Не приемам в стаята. Тук приемам – в клиниката. Сега, дойде ли болен – в клиниката. Целият свят е една клиника, място за работа. Като дойдеш, Господ ще те лекува, ще те тури на работа, на страдание, в клиниката да работиш. Искаш да се радваш. Но радостта иде след скръбта.

Тогава има две победи в света. Ако победи истината, ти ще придобиеш свободата. Ако победи лъжата, ти имаш робството. Ако смъртта победи, ти придобиваш смъртта. Ако животът победи, ти оживяваш. Ако любовта победи, живот имаме. Ако безлюбието победи, смъртта иде. Казвам сега: Ние воюваме и смъртта воюва. Казвате: „Трябва да воюваме.“ Ако воюваш за безлюбието, ти ще имаш за резултат страданието. Ако воюваш за любовта, в резултат ще имаш радостта. Тъй щото има два вида победа. Някой казва: „Да победим!“ Ти победиш, дойде скръбта в света, страдаш. Щом страдаш, ти си на кривата страна. Ако победиш и дойде радостта, ти си на правата страна. Сега трябва да се определите. Щом имате страдания, трябва вече да се определите, да вземете страната на живота. Всички се оплакват от негодите на живота. На кривата страна сте. Вие трябва да воювате. Вдигнете тогава знамето на любовта. В любовта ще воюваш,

сам ще воюваш и като удариш противника четири-пет пъти, ще се обезсили. Като се обезсили, ще идеш, ще го превържеш, ще му дадеш първите наставления какво нещо е любовта.

Да ви приведа един пример. Преди повече от петдесет-седемдесет години американците били много разюздани. Особено в една област, дето обичали да бият проповедниците. В едно доста видно американско село, като отиде проповедникът, всякога ще го набият и тогава ще го пуснат. И така всички проповедници бягали. Цели десет години все така правили. Никой проповедник не оставал. Идва един, набият го, идва друг, и него набият и всички бягат. Никой не иска да отиде в това село, изпоплашили се. Най-после се намира един бабаджанка и казва: „Аз съм доброволец за това село.“ Качва се на коня си и отива в селото. Там имало дванадесет души, които биели, и сега го причакват. Слиза той от коня и казва: „Вие ли сте, които биете?“ Захваща се първо с главатаря, боксира се и всичките един по един ги събаря. Дванадесет души ги навързал сам. Тогава вярващите, като видяли, че той е смел човек, герой, се насърчили. Дванадесетте души го занесли на ръце в събранието. Качва се той на амвона, а пък главатарят се обръща на 180 градуса и става член на църквата. Та това е любов, как мислите вие?

Човек трябва да има една светла мисъл, едно светло чувство и една светла постъпка. Ние имаме особено схващане за любовта. Любовта примирява всички противоречия. След като мине през всички противоречия в живота, човек може да ги примири. Ние сме минали първия опит на любовта – да примирим нещата в самите тях. Това е целта, с която Бог ни е изпратил на земята – да разбираме всичките тия мъчнотии. Казвам сега: Кой ви е научил на това? Когато един учител пише, и учениците трябва да се научат да пишат. Когато един учител смята, и учениците трябва да се научат да смятат. За да съберете две числа, вие трябва да ги разбирате. Не може да

съберете мъртви неща. В света може да се събират само разумни същества. Събирането е един разумен процес. Събиране може да има само между две разумни същества, които се разбират – разбират се в умствено отношение, разбират се в сърдечно отношение, разбират се и в органическо отношение и едно с друго се допълват. Това е събиране. Тогава какво нещо е изваждането? След като двамата се съберат на едно място, всеки ще извади от себе си, каквото има. Изваждането е процес на даване. Ние разбираме да дадете нещо от себе си. То е музикално. Изваждате от богатството в себе си и давате на онзи, когото обичате. И той дава, и вие давате, и двамата давате от себе си на онзи, когото обичате. И двамата започвате да изваждате от себе си и да давате на другите. Процесът на живота започва с изваждането. Богатството, скрито във вас, трябва да дадете.

Сега да ви представя следния пример. Имате един хамбар. Житото е богатият човек, скрит в хамбара. Земята е сиромашът. Идва господарят, дава на своите слуги едно кило жито и ги изпраща. Те отиват на гладната земя и го посяват. Слугата казва: „От имането на моя господар ви давам.“ Посява житото, после го зари́ва. Вие, които не разбирате процеса, не знаете защо се посява житото. Земята е сиромашът. Като вземе житото, тя се нааяжда. Тогава житото започва да расте. Идната година нивата може в троен или в шесторен размер да го върне или сто на сто плод да даде. Казва: „Понеже ми услужихте – заповядайте. След като си услужил, и аз давам от онова, което ми дадохте. Аз се отплащам за доброто, което ми направихте. Вие ще ожънете житото и ще го турите пак в хамбара.“

Същият процес става и вътре във вас. На физическия свят този процес става във вашия стомах, във вашите дробове и във вашия мозък. Този процес става навсякъде. Ако се разбира добре, ние ще бъдем най-силните хора в света. Най-силните хора са тези, които никога не допускат една въшка да дойде да

им гложди главата. Вие никога не трябва да допускате една бълха да ви гложди. Щом бълхата ви гложди, вие сте мързелив. Тя ви хапе, но казва: „Трябва да работиш.“ Тя хапе, вие започвате да се мърдате. Бълхата мине на другата страна, пак казва: „Трябва да работиш.“ После дойде на гръбнака и там хапе. Постоянно ви учи, докато кажете: „Благодаря за услугата, сега вече не искам да идваш при мене, аз научих урока.“ Щом дойде бълха, упражнения трябва да има. Щом дойде въшка и започне да ви сърби, не очаквайте втора – и без въшка започнете да мислите. Защо са създадени въшките? Главата е създадена за мислене, не за въшки. Въшката е двуизмерно същество, на главата на човека ще се качи, друга манджа тя не яде. Бълхата е женска работа, ще иде при сърцето, не се крие в главата, но под ризата, около сърцето, търси меките места.

Аз ви правя превод. В нас има известни мисли, които са паразити, които имат свойствата на въшките. Има известни паразитни чувства, които имат свойствата на бълхите. Не трябва да се възмущавате от това. Щом дойде една паразитна мисъл, ще вземете поука. Но като хванете въшката, няма като българина да я чукате на ноктите си, но ще кажете: „Крайно ти благодаря за услугата.“ И ще я занесете в гората, нека пасе трева. Като хванете бълхата, и нея занесете в гората и кажете: „Много ти благодаря за услугата.“

Вие седите и мислите по стария начин: „Като умрем, кой ще ни погребее, кой ще ни посрещне в оня свят?“ Щом сте от способните ученици, цяла комисия ви чака, има дванадесет души, които казват: „Еди-кой си иде от земята за изпит. Да влезе, скоро на дъската!“ Смели ще бъдете. Ще ви питат какво нещо е добродетелта. Веднага ще ви дадат един лош и един добър човек, които се карат, и ще ви кажат: „Примири ги сега!“ Трябва да разберете как може веднага да ги примирите. Намирате се пред комисия. Щом ги примирите, веднага ви пишат шест и ставате гражданин на оня свят. Щом не можете

да ги примирите, пишат ви шест минус и обратно ви пращат на земята да учите, да повторите изпита за една година. Една година на небето – това са хиляда години на земята. Или един ден в небето са хиляди земни години. Това са символи.

Искам да ви покажа, че целият живот почива на нещо разумно. Като страдате, в страданието да усещате една малка радост. И в сиромашията да усещате една малка радост, и в богатството да усещате една малка радост. Богатият се страхува да не го оберат. Сиромасът се страхува от сиромашията. И в сиромашията има нещо, на което може да се радвате. Радвайте се на богатството. И в богатството има нещо, на което може да се радвате. Вие не вземайте богатия в онзи смисъл, дето казва стихът: Богатият няма да влезе в Царството Божие. Всички богати, които не внасят капитала си в сиромасите, няма да наследят Царството Божие. Но богатите, които внасят капитала си в сиромасите, ще наследят Царството Божие. И всички сиромаси, които обработват капитала на богатите, ще влезат в Царството Божие. Всички сиромаси, които не обработват капитала на богатите, няма да влезат в Царството Божие. Тъй седи въпросът. Това са отношения, които съществуват в света. Сега ние схващаме статически положението.

Казвате: „Ние не сме ли добри?“ Да допуснем, че аз съм първият ученик в първо отделение, постъпвам във второ. В първо отделение свърша с шест, във второ – с пет, в трето – с четворка, в четвърто – с тройки. Дойда в прогимназията. Първи клас свърша с тройки, втори – с двойки и в трети имам само единици.

Всяка добродетел, която се увеличава, има обратни резултати. Следователно, като умираме в света, ние се учим на закона на щедростта, понеже на онези, които нищо не са давали, един ден ще дойдат, ще им вземат тялото. Като ви изпратят втори път на земята, пак ще ви дадат нов капитал, но

в старото всичко ще остане на земята. Него ще го дадете, на него няма да разчитате. Няма да разчитате на това, което имате. То е капитал, с който работите. Този капитал ще остане тук. Втория път ще ви дадат нов капитал. Ще разчитате само на своята мисъл. Ще разчитате само на своите чувства. Ще разчитате на своята сила, която Бог ви е дал. Ще разчитате на доброто, което е вложено у вас, което е външната страна на любовта. На доброто, което Бог е вложил във вашия ум; на справедливостта, която Бог е вложил във вашето сърце и на волята ви. Ще разчитате на силата, която Бог е вложил във вашата душа. Сега душата е силна.

Та казвам: Вашата душа трябва да бъде силна да издържа. Като дойдат всичките страдания в света, онзи, който може да издържа, той е силен човек. Да престане съвременният ропот.

Какви са вашите учители? Ако един учител те погледне отвисоко и ти каже: „Нищо не разбираш“, какъв е този учител? Добрите учители като погледнат способните деца, забелязва се една усмивка в лицата им, имат едно желание да им предадат знанието, защото виждат, че от тях ще стане нещо. Казвам: Щом влезете между хората, да се зарадвате на условията, които ви се дават. Срещате един човек, не знаете какво да му кажете. Когато един млад момък срещне една млада красива мома, какво ѝ казва? Това са образи. Във вас седи една изопачена идея за тях. Един силен благороден момък среща една много красива мома. Наблюдавали ли сте, когато силният момък, който е опазил силата си, види красивата мома, застава с почитание, отстъпва. Срещаш един учен човек. Как ще се поставиш? Като го погледнеш, в тебе има уважение и почитание, искаш да бъдеш като него. Това е отношение. Вие срещате един свят човек. В святостта се крие Божествено знание. Светията е разбрал малко от любовта, поразбрал малко от Божията мъдрост и от истината и станал свят човек. Светията е свършил първото отделение на любов-

та, първото отделение на мъдростта и първото отделение на истината и светия станал.

Сега вие се обезсърчавате и ще ми кажете тъй: „Какво мислихме, пък тази работа каква излезе. Ние мислихме, че ангелите ще дойдат да ни занесат в небето на крилата си.“ Хората носят на ръце един човек, но той заслужава. Той се връща от бойното поле или се връща от някоя експедиция, направил велики работи, носят го на ръце. Ти нищо не си направил, защо ще те носят хората на ръце. Като умре някой, нали го носят на ръце. Аз не искам да бъда като тия, умрелите, да ме носят на тарга. Хванали го двама отпред, двама отзад, носят го. Не искам така да ме носят. Живия човек как го носят? Вдигнат го, той седи нагоре с главата. Той им казва: „Аз искам всички като мене да бъдете. И вас тъй да носят.“ Умрелият казва: „И вие, като живеете като мене, и вас така ще ви носят, на тарга.“ Не тъй да ви носят, но да дадете добър пример. Не да ви носят легнали на тарга, но да ви носят с главата нагоре, прави. Туй искат от вас вашите големи братя. Аз бих желал да ви носят, както майките носят своите деца. Някой път майките носят децата си, а те спят. Не спящи деца да бъдете, а будни. Като го носи майката, това дете пита, все задава въпроси, запитва. Пък има друго дете, майката го носи, то спи. Тя казва: „Горкото дете.“

Спящи деца не искам да бъдете, но искам да бъдете будни деца, които питат това какво е, онова какво е? Желая всички да бъдете не спящи деца, но деца, които питат майката на любовта, майката на мъдростта и майката на истината. – Какво е това? – Това е любовта. – Това какво е? – Това е мъдростта. – Това какво е? – Това е истината и свободата.

Отче наши

33 лекция от Учителя,
държана на 15 май 1940 г., София, Изгрев.

ТРИ ВИДА ЛЮБОВ

„Добрата молитва“

Изпейте една песен. Изпяхме „Духът Божи“.

Защо човек трябва да бъде богат? Защо трябва да бъде сиромаш? Всички сте дошли до една граница, дето трябва да се сменят възгледите ви. Ако вие тръгнете от екватора към полюсите и пътувате с тънки дрехи, както се обличат тези, които живеят в тропическите места, колкото отивате към север, ще забележите, че тия, тънките дрехи не издържат. Дрехите ще стават все по-дебели и като дойдете на северния полюс, лицето ви ще бъде покрито с козина. Като тръгнете от полюса към екватора, обратното ще бъде. Дебелите дрехи постепенно ще се сменят, ще се сменят, докато дойдат най-тънките. Лицето ще се открие. На екватора трябва да има открито лице. Трябва да има покрито лице на северния полюс.

Сега вие може да разбирате какво отношение има между аналогиите. Много мъчно е човек да си служи с изясненията на аналогиите, защото тогава може да се правят кардинални погрешки. Ако една аналогия не я туриш на мястото, може да се отдалечиш толкова надалече от същината на въпроса, че да изгубиш всичко.

Сега понятието ви за любовта какво е? Казвате: „Любов“, но нямате едно основно понятие за любовта. Любовта е на степени. Човешката любов е любов на мисълта. Тя е любов на възпитанието на човека. Има една възпитателна любов. Майката ражда дете. Туй дете първоначално ни най-малко не е разумно. На него тя гледа както някой, който се занимава с растенията в градината, като на едно семе. Като погледне семето градинарят вижда, че в него се крие нещо. Посади го и

очаква. И накрая туй семе даде плод. Този градинар гледа семето единствено поради плода, който то дава, който дървото принася. Като се роди дете, като градинар майката предвижда какво ще даде това семе. Тя очаква, че от туй дете ще излезе нещо, полага всички усилия от него да излезе нещо. Тези градинари са знаменитите ботаници, които се занимават с растителното царство, изучават законите на това царство. Вие обаче имате понятие за растителното царство, че растенията са глупави, че не им стига умът. Казвате: „Дърво е това, глупак.“ И за някого казвате: „Дърво е този човек.“ Искате да кажете, че не е сигурен, че е тъп. Това е погрешно схващане. Дърветата са отлични философи на мълчанието. Те кардинално мълчат. Мълчат, но винаги разбират всичко. Понеже растенията са много горделиви, по-горделиви същества от растенията няма, пет пари не дават за убеждението на другиго. Каквото и да кажете на тръна, той казва: „Мене не ме интересува.“ На бора мнението си за каквото да му кажете, казва: „Не ме интересува.“ Всички са много самостоятелни. Че са много горделиви, се познава по това, че като дойдат на земята, те се издигат нагоре, нависоко, искат да завладеят света. Пък са и учени. Разбират много хубаво от химия. Разбират много неща от слънцето. Схващат слънчевата енергия, правят плодовете. И благодарение на учените растения те са дошли на земята. Растенията са едни от най-умните слуги, дошли да подготвят пътя на човека. Те са създали най-красивите форми. Пеперудите дойдоха после и се учиха от растенията. Растенията станаха учители на пеперудите как да си правят дрехите. Първи растенията имаха нашарени дрехи; те учеха пеперудите.

Сега аз донесох цигулката си, за да ви дам един пример. Има хора, които се прехранват с цигулката. Добре знаят, че като посвирят, храната им идва. Цигулката е направена от горделиво и много честолюбиво дърво, трябва да се пази. Ако

малко я обидиш, не свири. Трябва много хубаво да я пазиш. Аз държа цигулката много внимателно, това е един начин за възпитание. Тя не обича да я обиждаш. После и лъка ще пазиш. Който обижда цигулката си, той не прокопсва. Ще я пазиш, ще я държиш много нежно. Като я хванеш, няма да я стискаш, нежно ще се отнесеш. Тя не обича да я стискат. Като вземеш лъка, ще бъдеш много внимателен. Ако не правиш така, както тя иска, току виж се отлепила, пукнала се някъде. Щом не свириш хубаво, хората нито пет пари не дават за тебе като цигулар. Ако обичаш цигулката, веселие, ред и хармония ще има вкъщи. Музикантът, ако обича цигулката си, и жена му ще го обича, и децата му ще го обичат; ако не обича цигулката си, жена му и децата му няма да го обичат. Че тя създава най-хубавите тонове. Съединени са тук растенията и животните. Като свириш на тази струна, най-първо съкращаваш струната, образуваш известни тонове. Ти може да повишиш тоновете, като стегнеш цигулката. Може да образуваш четири, пет тона. Трябва да знаеш, че до известно място само можеш да обтегнеш струната. Ако потегнеш повече, струната ще се скъса. Струните представляват човешката нервна система. Цигулката е човешкото тяло. Струните са нервната система, по която човешкият ум работи, свири. Като напругаш нервната си система, ти няма да преминаваш границата на туй нагласяване. Ако стегнеш повече, струните се скъсват. Казвам, всеки един от вас трябва да е цигулар. Цигуларят да изучава нервната система, понеже там, като минава енергията, се образува човешката мисъл. Всяка една мисъл съставя един тон. Всяко едно чувство съставя един тон. Всяка една постъпка съставя един тон. Вие имате най-вече три вида музика. Има една музика, която аз наричам органическа музика. Тя създава човешкия организъм. Има и психическа музика. Статическата музика е механична. Тя може само да даде подтик на движението. Когато говоря за органическата музика, разбирам онази музика,

която влияе върху чувствата. Щом говоря за психическата музика, разбирам музиката, която влияе на човешката мисъл. Двете музика – механическата и органическата, са отражение на психическата. Музиката слиза отгоре надолу.

Та казвам, понякога ви слушам, като пеете; днес вие пяхте „Давай, давай“. Може да пеете, без да мислите какво давате. Какво може да дадете? На един човек може да дадете светлина. Да му запалите една свещ. Зимно време да му дадете хляб. Може хляб да му дадете, после може гориво, топлина да му дадете. Щом му дадете пари, средства, това са вече външни условия. Парите и средствата – това са поощрение отвън. Хлябът е поощрение отвътре. Светлината, която се дава на един човек, е поощрение от Божествения свят.

Та казвам, като започнете да изучавате механическата музика, трябва ви цял живот, за да разберете как се трансформират тоновете. Вие изучавате мажорните и минорните гами. Сега някои мислят, че има знаци. Гамата е минорна, когато тоновете се понижават. В понижението на един тон се добива мекота. В истинската музика повишението на един тон дава сила, мекота, устойчивост. Сега в механическата музика, щом повишавате един тон, той става дрезгав. Защото за да повишите един тон, мисълта ви трябва да работи. Сега аз вземам като изяснение музиката. Вземам човешкото тяло като един инструмент, който Бог ви е дал.

Това, което ви говоря, всички не ви интересува. Да кажем, че на някой от вас кракът го боли. Казва: „Що ме интересува мене музиката, боли ме кракът.“ Кракът на някой го боли, гърдите на някой го болят, някой има главоболие. Казва: „Какво ми разправяш за музиката, аз не мога да вървя.“ Лесна работа. Вие, ако ме слушате, за две-три години ни ревматизъм ще остане – всички болести, които имате, ще минат. Ще направим тук една клиника. Вие сега не разбирате защо човек трябва да работи. Работата е музика. Ако искате да се ле-

кувате, ще работите през май и юни. Мине ли май и юни, не бутайте земята. Ако искате да се лекувате, работете през май и юни, копайте земята. Тогава теченията слизат от слънцето, минават през екватора отдолу, отделят се към полюсите. Особено важно е, че едно течение върви към северното полушарие. Ако вземете една мотика, или бел, или лопата и работите, през лопатата тази енергия минава в тялото ви. И както всички растения през май и юни се обличат с най-хубавата дреха, така и вие може да се ползвате от тази енергия. Работете половин час през май с лопатата. Ако ви боли кракът или стомахът, или бърбреците ви болят, работете. Свещен е трудът през май. Не целия ден да работите – половин час работа е достатъчна, за да се лекувате. Тук една сестра я болеше кракът, като поработи, след половин час болката ѝ изчезна. Но с един ден не става. Предупреждавам ви. Свещено ще работите. Ако не работите, не се меся за болестта. Считайте половин час работа на ден през май и юни за нещо свещено. Мястото трябва да е свещено, да не е дето хората минават. Ще имате четири-пет декара градина, братя и сестри ще се наредите, ще направите едно гимнастическо упражнение за лекуване. Това е за тези, които са болни. Които не са болни, са свободни. То е за онези, които нямат разположение или имат главоболие. Ние не трябва да бъдем като тия цигулари, които искат от цигулките си да извадят нещо. Дървото е добър проводник. Ако вие имате перо от дърво, би било много добре. Все трябва да имате нещо дървено. Дървото е добър проводник. Вие не знаете произхода на тази материя, от която е образувано дървото. Какви умове са работили върху дървото, не знаете. Върху тия форми са работили ангелите, това е цяла култура. Тази материя те са я събирали. Само ангелският ум може да създаде едно дърво. Архангелите са създали животните. Като дойдете до металите, тях пък са ги създали херувимите. Вие сега казвате:

„Проста работа е тази.“ Не е проста. Тази струна се дължи на работата на един архангел, на някой херувим. Като не зачитаме неговата работа, и той няма да зачита нашата. Казвам: Ще имате едно свещено чувство за нещата. Трябва да знаете следното. Две неща трябва да държите в ума си: да познавате Бога като същество, което обича всички, в което същество ние живеем. И то ни обича, без да прави разлика. Той еднакво обича и най-малките, и най-големите същества, понеже това е Неговото тяло. Бог не може да бъде в противоречие с удове си. Всичко онова, което е в Него, обича го. Ние, които живеем в Бога, представляваме част от Него и трябва да Го обичаме. Ние трябва да обичаме цялото. Не може да обичаме всички, понеже всички не са в нас. Ние сме във всички, в Бога, в Единия, който обича всички. Трябва да обичаме само Единия, Който обича всички. Тази е философията.

Що е човек? Човек е същество, което обича Единия, Който обича всички. Що е Бог? Бог е същество, което обича всички. Та сега, ако вие не обичате Бога вътре в себе си, ни музика може да имате, ни живот може да имате. Да обичате Бога, значи да Го познавате. „Това е живот вечен, да познай Тебе Единаго Бога и Христа, когото Ти си изпратил.“ Казвам: Тази е новата философия. Трябва да влезе в ума ви. Гледате един човек и казвате: „Какво струва, аз не искам да зная за него, не ме интересува.“ Той, като човек, има право да си е човек като себе си, нищо особено да не е, но вие не трябва да пренебрегвате Божията любов към него. Бог има към него същата любов, която има към вас. Дотолкова, доколкото се увеличава любовта ви към Бога, дотолкова и Бог ще се изявява у вас. Според степента на вашата любов ще зависи и изявлението на Бога. Колкото повече го обичате, толкова ще станете благороден, по-силен, умът ви ще се разширява. Колкото любовта се намалява, слизате надолу. Когато любовта съвсем се намали, вие ще замязате на един камък, който се търкаля по

пътя. Казвате: „Какво трябва да правим?“ По някой път казвате: „Ние трябва да обичаме Учителя.“ Не, аз искам вие да се научите да обичате Бога. Само като обичате Бога, Той ще ви научи как да обичате хората. Без любовта към Бога никой не можете да обичате. По никой начин, невъзможно е. Само моята душа може да научи ръката как да обича другата ръка. Ако ръцете не са свързани, ако пръстите не са свързани с душата, те нямат никакво отношение и помежду си. Щом са свързани с душата, само тогава може да се обичат. Казвам, любовта към Бога ще ви научи как да се обичате един друг. Обичта към цялото – това е закон на Бога. Това изкуство само Бог може да ни го покаже. Как да се обичаме всички само Бог може да ни покаже, никой друг. И ангелите учат същия закон. И хората трябва да учат същия закон. Ще кажете, че Бог е Онзи, Когото ние обичаме и Който обича всички; чрез него ние се учим как да обичаме. Вие и милиони години, след като обичате, няма да можете да обичате всички, но ще обичате повече. Най-първо ще обичате едного. Първо човек обича себе си и после майка си, баща си, брата си, сестра си, своите приятели, познати, своя народ, чуждите народи, после ще започне да мисли за ангелите, които не вижда, после ще мисли за боговете. Вие богове срещали ли сте в света? Ангели сте срещали много пъти. Вървите, кракът ви се изкълчи, срещне ви един ангел, поправи ви крака. Казвате: „Много добър човек.“ Той е ангел, той не е човек, той ви помага, усмихва се и ви казва: „Няма нищо.“ Вие страдате от някаква болест. Той само ви пипне, даде ви лекарство, веднага болестта изчезне. Той не е лекар, той е ангел, който разбира това изкуство. Хората са същества, които мислят, а пък ангелите са същества, които служат. Следователно от ангелите ще се учим. Хората отиват в училището да се учат. Но още не са се научили как да служат. Сега, като казвам „не знаете да служите“, вие вземете, че турите запетая след „не“, „не,

знаете“. Значи имате една положителна дума. Не, не знаете, не искате да служите, както Бог ви учи. Вие мислите, че може да служите, както вие разбирате. Но в света всички трябва да се научим да служим както Бог изисква, както Бог е определил закона. Ако трябва да свирите на тази цигулка, има известен ред. Трябва да я нагласите. Ако високите тонове горе ги обтегнете и ако обтегнете слабо долу ниските тонове, ще измените целия строй. Защо я нагласявате така? Така е по-лесно за свирене.

В съвременния свят ние всички сме свикнали да морализираме. Всеки казва: „Ти трябва да живееш добре.“ Много мъчно е да свириш много добре. Много мъчно е да мислиш много добре, пък и да работиш добре е много мъчно. Ти не можеш да работиш добре, ако любовта не е една подбудителна причина. Казвам, тази любов, която стимулира ума да мисли, тя е истинска любов. Тази любов, която стимулира сърцето да работи, тази любов е истинска. Тази любов, която стимулира стомаха да работи, тя е истинска любов. Тази любов, която те стимулира да говориш хубаво и красиво, тя е истинска любов. Човек трябва да говори на другите хора както на себе си.

Дойде някой при мене, аз си казвам: Как бих искал с мен да постъпят така, както аз постъпвам с другите. Дойде някой при мене... Не че не съм разположен, но понякога имам по-важна работа. Виждам, той дошъл за детински работи. Дошъл той – кракът го боли. Казвам му ще оздравееш. Пък не обичам ни белите, ни черните лъжи. Искам да бъде към него искрен, не да бъде любезен, но да го посрещна, както себе си посрещам.

Сутрин, като стана, посрещам себе си. Имам известни правила. Аз никога не ставам с левия крак. Ще повдигна крака си, ще кажа на десния си крак: Бъди тъй добър да ми послужиш. Казвам и на левия: Ще бъдеш тъй добър да ми послужиш. През

този ден услужвайте си и на мен ще услужвате. После дам наставления и на пръстите си. На палеца казвам: Ти си свързан с Божествения свят, бъди снизходителен, помагай в живота навсякъде. На другите пръсти им казвам: Слушайте вашия баща, каквото ви каже – изпълнете го. На всеки пръст давам разпореждане какво да прави: на показалеца – да бъде благороден в постъпките, на средния пръст – да бъде справедлив. На слънчевия казвам: Хубаво ще се обличаш, красив ще бъдеш, добре ще пееш, добре ще свириш. На малкия – добре ще вършиш търговските си работи. Като наредя тях на работа, дам разпореждане и на очите, на клепачите си как да мигат. След като дам разпореждане на всичките си удове, аз, човекът, отивам при Бога да се представя. Казвам им: Имам един баща, когото вие всички трябва да обичате, когото не познавате. Той е по-добър от мене. Те казват: „Искаме и ние да го видим.“ – Ще го видите с мен заедно. Като се върнем, всички са доволни: „Много добър баща имаш, за пръв път виждаме такъв баща.“

Сега по някой път вие оставяте космите си разбъркани. Трябва да имате много хубав гребен. Какъв трябва да бъде гребенът? Едно време хората си чешеха косата с гребен от слонова кост, сега правят гребени от кости. Но аз бих желал да имате един гребен, направен от черешово дърво, един гребен, направен от крушово дърво, друг гребен, направен от ябълково дърво. Трябва да имате десетина-двайсет гребена. Защото всяко дърво в себе си е един гребен. Години наред съм използвал много гребени и съм забелязал, че гребени, направени от някое животно, се чупят много бързо; щом се реша с тях, те се чупят в моята коса. Защо? – Тези гребени не могат да издържат на ония трептения, които косата има. Те трябва да се закаляват предварително. За това има способности. Казвам: Ще имате един гребен и ще му четете молитва, за да не се чупят зъбите на гребените. Ще му кажете: Ти трябва да бъдеш много благороден. Ти трябва да туриш в ред 250-300 хиляди антени,

които са свързани с целия космос. Косите приемат новините, които идват от целия свят. Вие се срещате с гребен, който разстройва всичката тази Божествена работа. Тия същества дойдат, ступят гребена, ступят му зъбците.

Та ние, съвременните хора, седим и мислим за оня свят, мислим за своята святост, мислим за своята добрина, а онова, което Бог ни е дал, не го ценим. Вие не оценявате ръката си, за която колко хиляди години Бог е употребил, докато я създаде. Вие не можете да оцените каква голяма услуга ви прави постоянно всеки пръст. Ако осакатите показалеца, знаете ли колко много ще изгубите? Ако осакатите показалците в двете ръце, ще изгубите всичкото благородство. Ако осакатите палеца, ще изгубите волята си. В старо време, когато са искали да накажат един престъпник, който е бил упорит, отсичали са му палеца. И той изгубвал волята си. Като станете сутрин, ако искате да уякчите волята си, най-напред подвижете палеца си. И показалеца ще движите. Ако се отреже средният пръст, ще изгубите чувството за справедливост. Ако се отсеке слънчевият пръст, ще изгубите чувството си за хубавото. Ръката е издънка, един резултат от стремежа на целия човек; не само на човека, но и на цялото човечество и на всичкото битие вътре да изпълняват волята Божия.

С тези обяснения искам да ви дам един стимул, да видите, че имате едно богатство, което трябва да оценявате. Нали имахте тема за богатството и сиромашията. Всеки човек, който така разбира нещата, е богат. Всеки човек, който така не разбира, той е сиромаш човек. Сиромашията е едно неразбиране. Но и сиромашията е благо в света. Вие, като сиромаш, може да станете богат. Само сиромасите са кандидати за богатството, а само богатите са кандидати за сиромашията. Следователно, ако вие сте сиромаси, сте кандидати за богатство; ако вие сте богати, сте кандидати за сиромашията. Аз наричам сиромаш човек всеки един, който служи на Бога. Той е си-

ромах, учи се в училището да служи. Сиромас е всеки човек, който се учи, че трябва да дава от себе си. Сега виждам, богатите хора не слушат. Те седят и се учат само да заповядват. Казва: „Направи това, направи онова.“ Всичките са капелмайстори. Че капелмайстор може да бъде само онзи, който знае да свири на всичките инструменти в оркестъра, знае и всяка партитура. Така е в Божествения свят. Всяко едно достойнство, което има някой от служителите, той го заслужава. Там най-големите, най-учените хора са най-услужливи. Те са най-кротките, най-скромните. Тук гениалните хора не искат и да знаят за тебе. Там гениалните са най-услужливи, те са готови да ти услужат всякога. Не може ти да го предизвикаш, по-неже щом ти послужи, законът е такъв: щом ти искаш повече, той изчезва. Докато го виждаш, той ти служи. Щом искаш повече, отколкото ти трябва, той изчезва. Ако нещата във вашия ум и във вашето съзнание изчезват, вие сте искали повече, отколкото трябва. Това са възможности. Дотогава, докато имате една реалност, вие сте в правия път, вървите в Божественото, търсите нещата, както трябва, развивате се правилно. Щом искате повече, хармонията се нарушава, изгубва се. И в Божествения свят никога не обичат да натоварват един човек повече, отколкото трябва, и не му снемат товара съвсем, да го лишат от тежести. Ще му дадат толкова, колкото му е потребно.

При сегашните условия вие идете при мене и ми казвате: „Учителю, да ни заведеш в духовния свят, да видим горното училище.“ Че тогава какво понятие имате вие за оня свят? Представете си, че дойде една мравка и каже: „Учителю, покажи ни човешкия свят, къде са тия ученици.“ Мравката по гърба на тия ученици ходи, по главите ходи и иска да знае къде са тия ученици. Оня свят е тук. Ако вашето съзнание се отвори, ще го видите. Какво обяснение да ви дам. Представете си, че седите и пипате тия лампи. Казвате: „Какви са те?“

Как ще ви ги обясня. Оня свят е като лампите – като запалиш лампите, излиза светлина и светлината се разширява. Ако Божествената светлина премине във вас, вие ще ги видите, не само ще ги пипате и така ще ги схващате. Ще ги видите, пред вас ще се открие един широк свят. Ще кажете: „В тъмнина сме били, не сме виждали туй нещо.“

Та казвам, ако светлината не дойде във вас, не може да се прояви и любовта. Виждане какво значи? Да видите, то значи да разбирате, да знаете, да имате светлина. Да виждате, значи да имате отношение към нея. Познаване трябва да имате, а щом имате познаване, любовта ще започне да действа. Та сега на всинца ви препоръчвам най-малко по половин час през май и юни да копаете, да работите земята. Ако нямате ваша градина, идете в градината на ваш приятел. Като помагате на градината на вашия приятел, ще помогнете и на себе си. Сега този закон ще приложите. Някой се намира в затруднение. Затруднението от какво произтича. Имате семейни затруднения. Бащите имат затруднения със своите синове, майките имат затруднения със своите дъщери; господарите – със своите слуги; учителите – със своите ученици, понякога цигуларите имат затруднение със своите инструменти. Всички хора имат мъчнотии. Мъчнотиите показват известни отношения, които трябва да урегулируете. Със слугата как трябва да се отнасяте? Ако се отнасяте съзнателно, любовно, първо ще мислите добре за него, ще чувствувате добре за него и ще постъпвате добре с него. Преди всичко за своя слуга ще имате добро мнение. Ще ви дам едно правило: Като срещнете един човек, не му търсете погрешките. Защото погрешките той си ги носи, той сам може да ги е видял. Като срещнете някого, ако искате да имате отношение с него, първо намерете една негова добра черта. Нея дръжте в ума си. Като намерите една добра черта и на нея се спрете, този човек ще се отвори за вас, ще видите тогава, че в него има още хубави неща.

Ще ви приведа един действителен пример за това, какво отношение трябва да има човек и как трябва да постъпва. Пътувам от Варна за Бургас с един приятел по име Бъчваров, издател на „Родина“, много практичен, духовит, съобразителен, разговорчив, но разбираше много добре интересите си. Той си носи колелото, а аз нося едно малко куфарче, една чанта. Пътуваме за Бургас, но беше валило дъжд, та целият път беше покрит с вода. Той си взе колелото. Като тръгнахме, каза, че ще се качи на него и ще носи и моята чанта. Но толкова дъжд беше валил, че трябваше да носи колелото си на гърба. Така беше кално, че не можеше да кара колелото, а аз си носех чантата. Стигнахме до една кръчма до река Камчия. Тя беше така придошла, беше заляла целия път, не се виждаше мостът. Той казва: „Не можем да минем, трябва да намерим някой да ни прекара. Половин метър водата над пътя, не може да минем, ще се издавим.“ Ще минем, рекох, по водата. В това време се задава един българин с хубава пъстра каруца. Кръчмарят казва: „Този човек може да ви услужи, но той е един проклет в цялата местност, не съм виждал тук да е направил някога добро.“ Казвам на Бъчваров: Ти толкоз ходи, иди му кажи. — „Не, казва, аз няма да го моля. Страх ме е. Ти не може ли да му кажеш нещо. Той гледа така“ Отивам при селянина и му казвам: Можеш ли да направиш една малка услуга? Той ме гледа. Казвам: Имаме едно колело, да го вземеш на каруцата. Ти ще вървиш с каруцата напред, ние ще запретнем крачолите си, ти само ще ни показваш пътя. Забелязах една малка усмивка на лицето му. — „Може, човещина е това. Как ще ходите, и вие ще се качите на каруцата, и колелото ви.“ Турихме колелото на каруцата, оставих Бъчваров да седне до него, а аз седнах отзад. Заведе ни човекът в дома си. Този, проклетият човек, ни гощава, направи ни баница, разговаряхме се до късно. Бъчваров го абонира за списанието „Родина“. Сутринта рано ни изпрати близо четири километра.

Казва ни: „Моля, минете и друг път, хора сме. За нас е хубаво да минават такива хора, да ни просвещават.“ Аз видях в него една хубава мисъл. Казвам му: Прояви доброто, което е в тебе. Намерих едно хубаво чувство и една хубава постъпка. Кръчмарят, като видя, че е готов да ни услужи, си прехапа устните. Този човек се родил добър, но не може да прояви всякога добротата. Другите го считат за лош, без да е лош. По някой път хората може да ви мислят, че сте лош човек, но нещо много хубаво се крие във вас и вие можете да направите това, което никой друг не може да направи.

Ще пазите нервната си система. Не напрягайте нервната си система. Ще се научите да свирите. Сега аз поставям обратното: вие ще турите основния тон, доминантния *сол* в главата си, *ми* ще турите в дробовите си и *до* – в стомаха си. Когато ядете, от *до* ще започнете; когато дишате, от *ми* ще започнете; когато мислите, от *сол* ще започнете. *До, ми, сол* – основните тонове. В онази органическа музика е така. Защото в Божествения свят има особени ангели, които произвеждат основния тон на мисълта *сол*. Когато този тон се произведе, той отива по цялото тяло. Турят в действие един Божествен закон, който образува трептения, и като се разпространят, те образуват светлина. Тогава всички други тонове се нареждат около *сол*. Всеки тон се нарежда на своето място. Преди всичко, щом имате един основен тон, основният тон на вашата мисъл ще бъде *сол*. Основният тон на вашите дробове ще бъде *ми* и основният тон на вашия стомах ще бъде *до*. Това е относително така, защото в психическата музика нещата са поставени другояче. Казвам: Затова във вашата мисъл гледайте да схванете *сол* добре. Да има разширение в мисълта ви. Щом дойдете при *ми*, там има мекота. Една малка мекота, едно завиване, пластичност трябва да има в дишането. Щом дойдем до *до*, храната трябва да се разчупи, да се разглоби хубаво, да излезе онова, което е вътре. Енергията, която е скрита в храната,

трябва да се извади, да влезе в тялото и да се предаде в човешката мисъл, за да може човек да работи за Бога.

Та казвам, условията, при които живеем сега, не са от най-хубавите. Затова всеки един от вас иска да подобри живота си. Вие не можете да подобрите живота си според методите, които аз употребявам за себе си. Всеки един от вас си има специфичен метод. Принципите са еднакви, но правилата, по които се проявяват, са различни. Вие трябва да имате едно правило. Не трябва да подражавате на някой, който пее. За пример вие пеете: „Давай, давай“. Песента започва от *ла*. Ако тя започне от *сол*, придобива повече мекота. Като пеете „Давай, давай“, трябва да схващате идеята, не само да се радвате на онова, което Бог дава, но всеки трябва да счита, че и той трябва да дава тъй, както Бог дава. Онова благо, любовта, която иде, тази любов трябва да излиза из сърцето. Туй се разбира. Може да считате, че пари трябва да се дават, хляб давай, всичко давай. Само любовта може да дадете някому. Пари и да дадете някому, какво благо ще донесат? Ще направи оръжие да убие някого. Може да подкупите някого. Единственото нещо, което може да дадете, е любовта. Тя ще направи човека нов да стане. Единственото нещо, което може да дадете и с което не може да се злоупотреби, то е любовта. С всички други неща, които не са направени с любов, може да се злоупотреби. Със знанието може да се злоупотреби и със силата може да се злоупотреби. Дойдете ли до любовта, изключена е дисхармонията. Като започнете да пеете „Давай, давай“, с любов трябва да давате. То е истинското даване. Ако даването може да се произведе от любов, то е намясто. Ако пеете с любов, ако свирите с любов, то е намясто. Всичко онова, което вие може да вършите с любов, то е важно.

Вие знаете това, но черната ложа, която изопачава умовете на хората, казва: „Не си струва да се живее по любов, не му е времето сега. Какво ще се занимаваш с любовта. Сега ти,

старият човек, на стари години ще се учиш да пееш. Защо ще ходиш на разходка, почивай си.“ Ако речеш да се облечеш, ще кажат: „Не си млад момък или млада мома. Ти, старият човек, какво ще си туряш бели дрехи, черни дрехи си тури.“ Мъдрият човек трябва да бъде облечен скромно, но хубаво, чисто. Ако имаш дреха с двайсет закръпки, да са чисти, дрехата да е изчистена. Всеки, който те види, да каже – чист е. Ако имаш един панталон с двайсет закръпки, тури разни цветове закръпки – зеленичко, червеничко – ще станат много хубави, модни.

Та казвам: Сега вие се стремите да угодите на хората. Когато момата се влюби в момъка, казва: „Без тебе не мога да живея, ти си ми ангел спасител.“ Много добре. Но след четири-пет години тази любов ще изчезне. Тя казва: „Умирам от тебе.“ Човешката любов започва с най-хубавото угощение, с най-ласкавите думи, а в края – един ритник, и се свърши. Такава е човешката любов. Ангелската любов започва с най-лошото. Аз считам ония хора, които са груби, за по-добри. Първо той те нагруби и после стане по-добър. Както този българин от Варненско. Отначало гледа кръвнишки, после услужва. Кръчмарят казва: „Аз никога не предполагах, че в този човек има такова добро.“ Много се лъжете, казвам.

Започнете по ангелски, докато дойдем до Божествената Любов. Не че човешката любов е лоша, до половината тя е отлична. От половината насетне има обратни действия. Когато започнете с човешката любов, като дойдете до обед, ще възприемете ангелската любов, че да започнете добре и да свършите добре с ангелската любов. Ако мислите, че подир обед по човешки може да живеете, вие ще свършите с катастрофа. До обед по човешки, от обед до вечерта по ангелски ще живеете, като стане нощ, тогава ще повикате на помощ Божествената Любов, която започва добре и свършва добре. Стани човек до обед, от обед до залез слънце стани ангел, като стане

вечер, стани Божествен. Тогава ще имате човешка, ангелска и Божествена любов. И тогава целият ви живот – от единия край до другия, ще бъде едно Божествено благо. Като се събудите сутрин, молитвата ви да бъде: *Господи, само Ти си единичкият, който можеш да оправиш всичко. Научи ни да Те обичаме тъй, както Ти ни обичаш.*

„Отче наш“

34 лекция от Учителя,
държана на 22 май 1940 г., София, Изгрев.

ДВАТА ПРИНЦИПА

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Духът Божи“

Като гледам лицата ви, два принципа забелязвам във всинца ви: едни, които имате да давате, а други, които имате да вземате. Онези, които имат да дават, са малко сгънати, без да искат са сгънати, свити. Онзи, който има да взема, е изправен. Не е лошо и даването, и вземането. Имате да давате – това е хубаво, имате да вземате – и това е хубаво. Вие считате, че да давате е лошо. Доброто се дава. Ако имате да давате, вие считате, че сте борчлия. Вземате думата в най-лошия смисъл. Казвате: „Има да дава.“ Радвайте се, че имате да давате. Вие считате, че да вземате е хубаво. Казвате: „Хубаво е да имаш да вземаш.“ Обърнали сте нещата. С какво можете да замените този израз „да вземаш“ и какво подразбирате под думата „да взема“. Щом има да вземаш, ти може да обидиш този, от когото вземаш. Щом имате да вземате от някого, ще накърните чувството му, ще му кажете някаква дума или ще идете при този човек, когато той не е разположен. Жена му е болна, децата са болни, на училище трябва да ходят. Хиляди работи има, заради които отношението между него и вас ще се измени. Вие казвате: „Имам да вземам.“ Отивате смело и казвате: „Няма ли да си изплатите дълга.“ Като имате да давате, се сгушите, плашите се. Но и в даването, ако не знаете как да давате, пак може да обидите някого. За пример всинца знаете да говорите, но кой от вас говори, както трябва? – Някой път говорите тъй, както не трябва. Хубаво е да говорите, както трябва. Каква е мярката за това? – Да говорите,

както трябва, значи вашият говор да внесе здраве у вас, никога да не съжалявате за това, което сте казали. Това е доброто говорене. Като си помислите, че сте държали някъде някаква реч, да ви е приятно. Говорите някъде и като си тръгнете, има нещо, което ви смущава отвътре. Казвате: „Прекалих го, ама трябваше да го кажа.“ Нещо ви казва отвътре: „Не е тъй.“ Някой казва: „Аз съм много прям.“ Какво значи да бъдеш прям? Прям да бъдеш както светлината. Но прям да бъдеш да изгориш хората, това не е прямота.

Сега нека да турим една основа, една практическа основа. Аз наричам онази основа истинска, в която човек вечно се подмладява. Това е основа. Това е основата на живота, с която трябва да започнем, с която трябва да свържем човешките чувства, с която трябва да свържем човешкия ум. Каква основа е човек вечно да остарява? – Вие коя от двете основи ще изберете? – Младите искат да остареят, а старите искат да се подмладят. Кои са по-умни – младите или старите? – Когато говоря, вие всинца ставате големи тълкуватели. Такива тълкувания давате на думите, които те не съдържат. За пример, ако ви дам две думи: милост и благод, каква е идеята? – Имате милост – *М. Б* – това е благод. Каква е разликата между благод и милост? – Благодта е едно здравословно състояние. Не съжаление към някакъв слаб човек, но изобщо човек има еднакви отношения към всички хора. А милосърдието, това е да имате отношение само към слабите хора, към немоощните, които няма кой да защити, там е милостта. Казвате: „Милостив човек.“ Вие някой път смесвате думите милост и благод, вземате ги за едно и също нещо. Няма никакво престъпление в това, но казвам: Има голямо различие в лицата на онзи, който е милостив, и на онзи, който е благ. В лицето на милостивия човек има състрадание, а в лицето на благия човек има една веселост, отвореност. Той е като слънцето, което изгрява. Милостивият човек е като месечината,

която изгрява. Тогава, ако ви зададат задачата, коя дума е помощна – милостта или благостта – как ще отговорите? Ако се изкажем, ние ще обидим двете думи. За един свят на страдание милостта е намясто. За един свят на живота благостта е намясто. Та казвам: Трябва да различаваме. Страдащия свят милостта го оправя. В един свят на нов живот, който иде, благостта е, която го оправя. Та казвам: Според вашия минал живот трябва да бъдете милостиви спрямо себе си, а към новия живот трябва да бъдете благи. Благостта е за новото, което иде. А милостта е за онова, което е минало вече и което е несъвършено. Сега да свържем тия две понятия. Някои от вас сте били весели, след туй забелязвате постепенно, че вашето веселие се премахва и ставате по-сериозни, по-замислени. Докато сте били млади, каквото ядете, сладко ви е. Щом започнете да остарявате, стомахът става неразположен. Турите една храна, той казва, не, тази храна не е намясто. Дадете друга храна – пак не е намясто. Все търси друга храна. Стомахът става много придиричлив. Най-после казвате това не е вкусно, онова не е вкусно. Кои са причините, които са видоизменили живота? – Ако имате едно здраво шише и го блъскате по петстотин пъти някъде, мислите ли, че частиците на това шише ще останат така непокътнати? Ще се измени неговото състояние, разбира се. Вие не забелязвате как постоянно блъскате себе си. Една мисъл дойде, втора мисъл дойде, блъските мозъка, трета мисъл, блъските мозъка и мозъкът ви се разклати. После станете нервни. Има известни мисли, които блъскат сърцето. Блъскат сърцето ви и то се разклати. Най-после дойдат някои постъпки, блъскат вашата воля и тя се разклати. Когато се разклати умът ви, когато се разклати сърцето ви, когато се разклатят дробовите ви, когато се разклати стомахът ви, какво става с вас? – Имаме вече едно неестествено положение. Не блъскайте никога със своята мисъл мозъка си. Никога не блъскайте сърцето си със своите чувства и никога

не блъскайте тялото си със своите постъпки. Вие често се безпокоите и казвате: „Какво ще стане с нас? Кой ще ни гледа на стари години?“ – Все ще се намери някой да ви гледа. Баща ви и майка ви са ви гледали, братята и сестрите са ви гледали. Ако е въпрос за гледане, все ще се намери някой да ви гледа. Какво има да се безпокоите? – Казвате: „Кой ще ме гледа?“ Какво разбирате под думите „кой ще ме гледа на стари години“? – Двама души има, които може да ви гледат: на млади години Господ ще ви гледа, на стари години дяволът ви гледа. Вие имате лошо понятие за дявола. Думата дявол е на вторично място. Предадена е една особена мисъл. Казвате дяволит човек, значи умен човек, който гледа много добре интереса си, пък е и работлив, нищо не изпуска. Дяволът не изпуска никакви условия, всичко използва и най-дребните работи взема предвид. Но си гледа и своите работи. Ние казваме: „Дяволит човек.“ Ами един човек, който заколва една овца и я обира, какъв е той? – Много голям майстор, знае как да дере кожата. След като одере и изсуши кожата, направи една гайда, тури ѝ ручило, тури ѝ един пискун, тури ѝ за свирене, после едно духало и направи гайдата. Стане гайдарджия и по хорото разиграва всички хора с умрялата овца. Гайдата говори и приглася: „Всички, които умрете, като мене ще станете.“ Някой направи кавал от дърво. Какво говори кавалът? – „Всички като мене ще станете един ден.“ Питам, какво има в кавала? Ако разсъждавате, ще видите, че туряте във вашите религиозни вярвания една малка отрова: „На стари години кой ще ме гледа?“ – Ами това е отрова. „Че дали той ме обича?“ – Това е отрова. „Това, което знай, дали е вярно?“ – Това е отрова. Колко ще вземе? Какъв човек ще стана? Това са малки работи, които спъват живота.

Хубаво, сега вие се обичате. Кое е онова, което ви пречи да задържите любовта за цял живот? Казвате, че няма по-добро от любовта. Защо хората, които се обичат, след известно

време почват да се мразят. Има причини за това. Те се намразват, защото всеки иска да опита дали на другия любовта е по-силна от омразата. Ако Любовта ви е по-силна, това е любов, но ако омразата победи, значи омразата е по-силна. Има една любов в света, която аз наричам огъната любов, любов, която заробва хората. Като влезе в нея, човек се чувства ограничен. Започва да се страхува какво мислят за него. Че ако някой ме обича, какво има да се страхувам от него, или ако аз го обичам, защо той да се страхува? – Някой път вие се страхувате от онзи, който ви обича. Кое е онова, от което се страхувате? – Или, като ви говоря, вие може да мислите какво искам да ви кажа? – Някой от вас, след като му се каже някоя дума, може да се докачи. Понякога казвате: „Ние не живеем добре.“ Тази дума не е намясто. Много добре живеете. „Аз живея много добре, но не разбирам себе си.“ Ти живееш много добре, не разбираш себе си, там е лошото. Ти си недоволен от своя живот. Имаш едно лице, огледаш се в огледалото и казваш: „Не съм тъй красив, онзи е по-красив от мене.“ Той се огледа в същото огледало и той е недоволен. Всички сте недоволни. Питам сега, кое е онова, което ви прави недоволни? – Ако сте грозни, тази грозота е намясто. Че вие ако сте много красиви, дяволът ще се влюби във вас. А щом се влюби дяволът във вас, ще ви одере кожата. Щом сте грозен, той ще мине и ще заминее. Да преведа. Щом мине онзи овчар или онзи, който има кокошки, той ги вика по някой път, пипа ги отгоре, много чувствителна е ръката му. Като хване кокошката, пипа отдолу, отгоре, по врата, по краката – навсякъде, после хване я, повдигне я нагоре, сложи я, хване друга, пак я повдигне, пипа я и току хване някоя, тури я под мишницата и кокошката започне да кряка. Той казва: „Държавник ще те правя, министър на просвещението, в дома ми имат нужда.“ На кокошката говори: „Аз те намерих много способна. И като влезеш в моята къща, ще внесеш голямо щастие в дома ми. На жена ми,

на децата ми и на мене.“ Тя, горката, престава да кряка. Питам сега, туй, което аз говоря фигуративно, вярно ли е. Той казва: „Тази кокошка е оправена, жена ми ще я заколи, ще я сготви, ще се съберем жена ми, децата ми, ще бъдем щастливи, като я изядем.“ В дадения случай той ще бъде щастлив, но в кокошката ще остане една зараза вследствие страхът, който е преживяла, когато са я клали. Тази кокошка се е уплашила, защото е усетила, че неговите намерения не са чисти. Тя е усетила, че се ограничава. Кокошката обича живота си. Тия две положения – обичта към живота и страхът – раждат най-страшната отрова в света. Щом се уплашите, а обичате живота си, вие сам се тровите. Вие искате да направите едно престъпление, без да го знае някой. Да кажем, че сте бакалин и искате с един грам да теглите по-малко. Има такива течности, които са скъпи. И той, като продава, иска да отдели един грам за себе си. Какво е един грам? Онзи, който купува, взема, че го претегли. Бакалинът мисли, че е спечелил един грам и се радва. Онзи, който е купил, казва: „Подяде ме един грам.“ Между онзи, който се радва, че е спечелил, и онзи, който усеща, че е изгубил, между тия двамата се ражда една отрова. Тази отрова ще причини всички нещастия в света. За пример казвате: „Дали моята вяра в Бога е права или не?“ Хубаво, коя е правата вяра? – Коя е мярката, с която можем да мерим. Любовта е мярка за вярата. А вярата е мярка за любовта. Ако твоята вяра не подбужда любовта ти и ако любовта ти не подбужда твоята вяра, нито любовта ти е права, нито вярата е права. Те имат взаимно отношение. Вярата е посветена всецяло на Любовта. И Любовта е всецяло посветена на вярата. Любовта всецяло е посветена на живота, на човешкия живот. Вярата всецяло е посветена на човешкия ум. А ние знаем, че умът е всецяло посветен на живота. Ние мислим всякога право, когато обичаме живота си. Всякога мислим криво, когато не обичаме живота си. Щом човек не обича живота си, неговата мисъл е вече крива. Казвам,

права вяра е само онази, която всякога подбужда любовта. Туй е най-естественото положение. Ето аз какво разбирам под думата любов. Под думата любов аз подразбирам едно малко течение от най-хубавата вода, която постепенно се увеличава. Всеки ден микроскопически, вечно се увеличава. Тази вода не само се увеличава в количество, но и в качество става всеки ден по-хубава. Туй наричам любов. Щом тази любов постоянно се намалява, после чистотата се намалява – това наричам изчезването на любовта. Това е заблуждението, което съществува в хората. Тия две понятия трябва да имате. Когато говорим за Любовта на Бога, подразбираме вечното начало, повдигането на съзнанието. Нашето съзнание така се разширява, че започваме да обичаме всички хора.

Сега да ви направя мисълта малко по-ясна. Допуснете, че имате един баща, когото обичате. Но баща ви е идеален и той ви обича. Вие, като обичате баща си, обичате всичко, което той има. Неговите дрехи, обуца, всичко, което е останало от баща ви, го пазите като една светиня. Вие обичате нещата заради баща си. Неговите книги, неговите обуца, някой негов косъм, отнякъде някакво парченце останало или някакво писмо написал баща ви, всичко туй пазите като светиня. Ако не го обичате, неговите дрехи ще ги раздадете на бедните. Ще кажете: „Радвам се, че се освободих от баща ми.“ Вие го смятате като потисник на вашия живот. Да кажем, че се освободите от баща си. Щом се освободите от баща си, като няма на кого да уповавате, вие ставате вече баща. Като станете баща, вие сте точно такъв, какъвто е бил той. Туй, което не обичате, това ставате. Като не обичате баща си, вие ставате като баща си, вашите деца ще бъдат тъй недоволни от вас, както вие сте били недоволни от баща си. Какво се постига с туй? Аз гледам всеки ден, наблюдавам, казвате: „Ние не живеем добре.“ За мен е важно аз дали живея добре. Като вляза при дявола, пак мога да живея добре. Той ни най-малко няма да ми повлияе. Всичките дяволи

да се съберат, ни най-малко няма да изменят моето естество. Те не са по-силни от мене. Както те си живеят, и аз ще си живея. И в ада вътре има възможност един ден аз да стана като тях и те имат възможност да станат като мене. Ако те са по-силни от мене, аз ще стана като тях, ако аз съм по-силен от тях, те ще станат като мене, нищо повече. Та сега аз разсъждавам: Вие сте вече в ада, тук, на земята е адът. Ако сте станали лоши, дяволът е по-силен от вас. Ако сте станали добри, вие сте по-силни от дявола. Защо са адът и раят? – За да се покаже, кой е по-силен. Ако сте по-силни в доброто, дяволът се обръща. Ако злото е по-силно у вас, тогава обратният процес имаме. Сега вие ще вземете туй изяснение, което ви давам в такава една форма и ще кажете: „Дяволи ли да станем!“ Щом човек започне да живее за себе си, той е дявол вече. Под думата дявол разбирам човек, който живее за себе си. Една пчела, която живее за себе си, тя е дявол. Един вълк, който живее за себе си, той е дявол. Всеки човек, който живее за себе си, е дявол. Един човек, който живее за другите, той е ангел. Дойде ви наум да живеете за себе си само. Започнете да живеете за още одного, значи у вас има едно малко подобрение. Ще ви дам една нова идея. Злото е, което прави човека постоянно слаб, то е един процес. Някой мислят, че лошите хора са силни, то е погрешно. Само слабите са лоши. Силните винаги са добри. Бог, който е всемоу силен, е всемоу благ. Дяволът, който не е силен, той е слаб, понеже го е страх от Бога. Когато се яви при Бога, той има такива маниери на преклонност, такова уважение. Той казва: „Господи, като мене да те обича друг в света! Аз съм готов всичко да направя. Те, онези, само добро могат да правят. Мене ме накарай и добро, и лошо ще направя заради Тебе.“ Дяволът казва на Господа: „За мене няма нещо невъзможно, което да не мога да направя за тебе. Ако искаш, целия свят може да го изколя. Пък и всичките мога да ги съживя.“ Господ го гледа и нищо не му казва. Аз сега ви

изнасям това като един силен контраст. Нали сте били ученици. Имате някой строг учител. Дойде учителят, ученикът пред него благо говори. Казва: „Учителю!“ Щом замине учителят, изпъчи се и казва: „Аз само да се освободя малко от него.“ Това е неразбиране на живота. Свободен е всеки, който разбира любовта, която вечно подмладява човека. Свободен е онзи човек, в когото вярата постоянно развива ума. Защото под думата остаряване аз разбирам процес. Остаряването е подмладяване на човешкия ум. То е процес. Остаряването по отношение на тялото е остаряване, а по отношение на човешкия ум е подмладяване. Старостта е закон на подмладяване. Само тогава се подмладява умът. Следователно всеки стар човек, който като умре от земята, ще напусне тялото, ще влезе в духовния свят. Там той е млад – на трийсет и една години. Повече не остарява. Млад човек е. И Христос казва: „Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие“ – Значи, ако вашата вяра не може да ви подмлади, тази вяра не е права. Можем да направим тия неща като една наука. Сега вие, след като ме слушате, казвате: „То тъй се говори, но мъчно се прилага.“ Мъчно се прилага, когато човек не знае.

Сега всинца знаете да пеете. Някои в пеенето разбират много повече, всинца не разбират еднакво. Някои в пеенето разбират доста. Може да композират песни, може на четири гласа да ги направят, капелмайстори може да станат. Други от вас може да попейват малко, но не разбират гамите и музиката. А пък други може да станат най-добрите музиканти. На какво бихте уподобили вие това *до*, или *сол*, или *ла*, или *си*. На какво може да се уподобят? Ще ви дам едно решение. *Сол* уподобявам на цвят. Туй, което цъфти, е *сол*. Туй, което е плод и зрее, е *ла*. Сега имате два тона. На какво са подобни, как ще извадите другите тонове от тях. За да бъдете певец, трябва да разбирате тази идея. Ако вземете *сол*, всичко е цвят. Чувствувате аромат. Вие ще вземете *сол* по-добре. Ако имате

всичките хубави плодове в цвета, *ла* ще вземете много вярно. Сега вие пеете *сол* и казвате: „Един звук.“ На какво прилича *сол* – на цвят, който разцъфтява. Искате да направите добро, но трябва да започнете от един тон. Туй добро не е както вие мислите. Едно добро не може да се направи. Доброто изисква някой път да го посеят някъде, след това доброто трябва да израсте, да цъфне и да даде плод. За пример искате да обичате някого. Знаете ли колко е сложен процесът на любовта? Вие сте обичали някого, тази любов е започнала преди милиони години. Срещали сте този човек много пъти, правил ви е добро и вие сте му правили добро. Пък с някои хора не се разбирате. През хиляди и милиони години сте си правили неприятности и като сте се срещали, сте се гледали и сега се гледате като куче и котка. Сега не зная защо казвате: „Не ми е симпатичен този човек.“ Не ви е симпатичен по единствената причина, че той никога не ви е направил добро. Или направил е много малко добро, а повече зло е правил – затова не го обичате. Следователно вие искате някой път да се увеличи любовта. Любовта не може да се увеличава, ако вие не сте готови да жертвувате, каквото можете, за онзи, когото обичате.

Може да запитате дали той ще оцени любовта ви? То е друг въпрос. Ако аз обичам, аз печеля. Онзи, който обича, той никога не губи. Питам: Бог, който обича всичко в света, губи ли нещо? – Няма по-голям от Бога в Любовта. Ако ние любим, ние сме на мястото на Бога. Ние сме по-големи. Ако вие, след като любите, се страхувате, тази любов не е голяма. Вие трябва да обичате, понеже в тази любов Бог се проявява. Туй трябва да знаете.

Та казвам, хората на новото учение трябва да надделяват с любовта. Да кажем, мнозина от вас виждате, често и аз виждам, че правите някоя погрешка. Като пеете, правите погрешки, фалшиво пеете. Музикантът, като слуша, понякога се дразни. Някой изпял нещо криво, не взел няколко трептения,

изял ги. Друг се дразни, че не сте произвели нужните трептения. Като присъствувах на една опера, запитаха ме дали ми е харесала. Казвам: Хареса ми се много. Добре беше. Имаше силно буботене на въздуха, после малко тихо. Раздрусване на въздуха. Тия вълни удряха по моите уши. Това е музика. Какво ще разберете сега? Обаче това не е така, то е привидно така. Ако някой път сте неразположен, изпейте един тон и веднага ще се премахне мъчнотията, която имате. Има тонове, които лекуват, разтърсват. Имате известна болка, ако изпеете такъв тон, болката ще мине. Вие никога не сте пели на вашето коляно. Аз бих ви препоръчал, като ви боли коляното, започнете с ръката си да удряте по коляното, като че давате такт. Вие се спирате върху онова, което сте придобили. Но туй, което сте придобили, то съставя основата, върху която трябва да поставите новото, което иде. Вчера вие може да сте обичали някого, то е за вчера. Но за днес? Всеки ден носи за себе си едно ново откритие, едно ново положение на любовта. Тази любов, която ще покажете към някого, не е само за него. Когато обичате някого, любовта ще се разлее към целия свят, към всички същества. Като обичате някого, той може да е някъде в Америка, но се усеща разположен. Ако вие не обичате този човек, макар и да е чак в Америка, се усеща неразположение. Той не знае причината. Причината за неговото разположение е във вас. Причината е в България, без той да знае. Причината за неговото неразположение е, че един българин не е обичал, както трябва. Ако не обичате, ще причините горе едно малко смущение, в небето ще причините малко смущение. Понеже те са, които ще намерят българина тук, на земята, и ще му опънат ухото. Както капелмайсторът, като свирят музикантите и някой не е взел тона вярно, се приближава и взима вярно тона. Ако певецът не е взел *сол* вярно, капелмайсторът ще вземе *сол* и онзи казва *сол*. Той гледа да не стане пипер.

Пак ще дойдем до песента; да ви попея. Песента „Давай, давай“ как започва? – Вие започвате от *ла*. Аз искам да започва от *сол*. Като цвят, защото цветът не е станал още. Я изпейте „Давай, давай“. (Изпяхме песента. Учителят пее „Давай, давай“ от *сол*.) Този ритъм е важен, понеже отгоре слиза Божието благословение. Ако пее „Давай, давай“ от положението на баса, съвсем друго изражение ще има. Тактът не е бърз. (Учителят пак пее „Давай, давай“.) Сега басът да изпея, да видим как ще бъде. (Учителят изпя нова мелодия на „Давай, давай“.) Тенорът как ще изпеем. (Учителят пак пее „Давай-давай“.) Хубаво, туй не е според правилата на съвременната музика. Басът ще пее самостоятелно. Тенорът ще пее самостоятелно. Сопранът ще пее самостоятелно. Но трябва да бъдат музиканти, да няма капелмайстори. Не трябва всеки да бъде капелмайстор. Как ще изпеете алта? – Алтът е най-скромният. Той само е начертан. Като съм изучавал, забелязал съм, че в българите има един затворен интервал. В музиката българите имат един интервал, който е затворен. Той пее и в песнето има едно разширение. Туй произтича от факта, че българинът иска изведнъж много да се разшири. Той много иска изведнъж. И в децата има един вид лакомия. Той иска да му се сипе в паницата много, а половината не може да изяде и повечето ядене остава. Гледам, че сегашните българи обичат народната музика. В народната музика българинът трябва да излезе от този затворен кръг – има един затворен музикален кръг. Знайте, че музиката е излязла из най-древните светилища. Някои от вас наричат шлагерната музика светска. Има светски материален ритъм, има духовен ритъм и има Божествен ритъм. Има материално време, има и духовно време, има и Божествено време. Някой казва: „Извън времето, извън физическото време, в духовното, извън духовното, в Божественото време...“ Защото времето определя границата на две събития. От един тон до друг има интервал, междина, която

съществува между трептенията. Колкото трептенията продължават, толкова е времето. Ритъмът, това е движението, тази модулация в ритъма. Както се предаде един тон, това е ритъм. Но тонът вътре, как ще се изяви? Ако се спрете на времето, вие ще имате две граници. Ако дойдете до ритъма и искате някой път да дадете израз на самия тон, как ще го предадете?

Ще ви дам един модел. В света има достатъчно постижения в музиката. За да се поправи светът, музиката, трябва да излезем из този затворен кръг. (Учителят си нагласява цигулката.) Българинът започва. (Учителят свири българска народна песен и пее: „Какво ще се прави, лоши времена настанаха, гладни години и беднотия голяма. Скъпотия голяма“.) Българинът от где трябва да започне? – Ето един отворен интервал. (Свири „Идилията“ с нови изменения.) Значи вече имаме разрешението. В едното се усеща затворен, във второто има едно малко разширение, обнадеждаване, че има разрешаване на мъчните въпроси. Затворените тонове са тези. (С ръка Учителят удря по струните.) Тоновите не са ясни. В какво е тук хармонията. Понякога вие блъскате така: (Учителят удря с ръка по струните.) И това е музика, но това са силни удари. (Учителят свири тихо.) Това е мажорна гама, в която трябва да влезе бъдещото темпо на човешката душа. Като влезете в този ритъм, вие не можете да бъдете песимист. Защото вие засягате ония трептения в Божествения свят, в които вече всичко е затворено. Сега вие казвате тъй: „Когато му дойде времето.“ Че кога е времето на пролетта? – От двадесет и втори март. Ако вие в тази пролет не работите, ще мине пролетта и щом мине лятото и не работите, не може да имате постижения. Има четири годишни времена: пролет на живота, лято на живота, есен на живота и зима на живота – това са състояния. Зимата е един вътрешен процес. Пролетта е един външен процес на живота. Следователно вие трябва да свържете процесите на пролетта с външните условия. Ще

свържете тогава зимата с вътрешните възможности. Като дойде старостта, ще намерите работа; работата ще бъде по-приятна. По-хубаво е зимно време да се занимавате с книги, да рисувате, да чертаете, да четете, отколкото лятно време да копаете с мотиката, пет, шест, седем или осем часа, та да ви заболи кръстът. Работете в пролетта. Страданията – това е пролетта на живота. Радостта – това е старостта на живота. В старостта вътре работим. Онзи, който не е работил отвън, както трябва, и отвътре няма да може да работи. Ако в страданията сте работили хубаво отвън, още по-хубаво ще работите и в старостта отвътре. Тогава ще имаме два начина за подмладяване. В страданията ще се подмладим и в радостите ще се подмладим. Сега сме в най-хубавите времена. Почти във всяка къща пеят и свирят. Във всяка къща всички все крякат, всичко е хубаво. Сега, че крякат, че пеят, че свирят и че криво пеят – нищо не значи. Туй желание на всички да пеят е добро. Казвам: Трябва да използваме условията сега. Никога светът не е имал по-добри условия за подобряване, отколкото сега. И в тия условия иде невидимият свят. Господ изявява своята любов. Вижда се, че се изявява, че всред големите страдания, които сега предстоят, посред големите изпитания, ще познаят колко велик е Той и само Той ще поправи всичко. Вие сега трябва да се въоръжите да носите тази Божия идея, че всичко ще се оправи.

„Добрата молитва“

35 лекция от Учителя,
държана на 29 май 1940 г., София, Изгрев.

ДВАТА ЗАКОНА

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Махар Бену Абa“

Вие прочетете девета глава от евангелието на Йоана

Когато за болния е наближило време да оздравее, той мисли как да стане от леглото. Болестта е едно аристократично състояние. По-хубаво няма – двама-трима души ти слугуват. Ти лежиш и работата ти е да се обърнеш наляво, надясно, по корем и само пышкаш: „Ох, ох!“ Веднага те питат: „Какво ти е, миличък?“ Всички наоколо ти услужват. Вие на болестта гледате малко особено, но тя е един добър педагог.

Сега истинското положение на човека е, че той трябва да се научи да живее. Той трябва да има известни правила. Вие теоретически може да знаете как да живеете. Как? Казвате: „Трябва да се обичаме?“ Как? Сега аз ще се постарая да ви кажа как. Представете си, че едно житено зърно седи в хамбара. Мислите, че положението на житеното зърно в хамбара е отлично. Вие се радвате на житото. Но вие сте струпали житото едно върху друго и да му мислят онези, които са на дъното. Онези, които са на повърхността, иди-дойди, те се разполагат. Казано на съвременен окултен език – добра е тяхната карма. Те седят отгоре на чист въздух, но онези, които са на дъното, те са на голям гнет. Тези на дъното казват: „Туй положение трябва да се измени.“ Как ще се измени? Зърното само да излезе не може. И да излезе, ще има доста неприятности. Тези, които са на повърхността, и те имат своето нещастие. Един ден незвани плъхове дойдат и се разполагат, ядат и пият, оставят своите визитни картички наоколо и

пет пари не дават. Пък и житото е от доста благороден произход. Като видят това, те казват: „Крайно безобразие, голяма непризнателност, хем ни ядат, хем си оставят нечистотиите.“ Плъховете казват: „Ние пет пари не даваме за вас.“ Аз ви превеждам този факт, какъвто е. Питам: Защо тази мишка, като яде житото, не излиза навън из хамбара, че да се изходи, но оставя в хамбара нечистотиите си. Няма да отговоря, но ще отговоря с друг пример. Когато пияният се напие, иде ли му наум да излезе навън; той като се напие, върши всичко на мястото. Онези хора, в които условията са много благоприятни на земята, изгубват онова съзнание, изгубват мярка за отношенията как трябва да постъпват.

Вземете най-културните народи, които светът е виждал досега, културни народи, просветени, университети имат, библиотеки имат, истории, разглеждат международното право, народното право, всички тия хора днес на общо основание се избиват като кучета. Вестниците цитират, че четиридесет хиляди души са потопени в Ламанша и се радват. Стрелят с дългобойна артилерия и хич не искат да знаят. Според статистиката повече от един милион хора са убити и ранени. Казват: „Нищо е туй.“ Радват се хората, че още има. И това са християнски народи, които говорят за любовта, проповядват евангелието, христовото учение. Казват, че им е дадено Божествено право да се избиват едни други.

Най-голямото право, което имате сега, е да убивате. Това било Божествено право. Как ще го обясните вие? – Христос загатва и казва, че отначало той е лъжец и човекоубийца. Кой? – Има един в света. От гледището на Божествения свят човек няма право да убива никого. Има право да го убие, ако може да го възкреси. Онзи, който не е дал живот някому, той няма право да го взема. Един грънчар, който прави грънци, има право да вземе грънето, че като не му харесва формата, да го смачка и да направи друго с по-хубава форма. Онзи, който

не знае да го направи по-хубаво, нека остави да седи старата форма.

Ако сега вие сте на бойното поле и гледате хиляди хора избити, какво понятие ще си съставите за цивилизацията, за християнството? Милиони хора сега има избити и милиони майки плачат, няколко милиона хора са издавени. Защото като се избиват хора, те са незаконоредени в невидимия свят, трябва да има кой да се грижи за тях. Те са подметнати деца. Човек, който е убит, е като дете, което майка му го подмята. Майката не иска да носи позора и оставя – да става с детето, каквото ще.

Това прилича на един разказ от миналото. Вълкът дошъл при една крава, която била бременна – преди да роди. Побутнал я по корема, но понеже била на мъчение, я оставил. Той останал да бабува, спрял се да види какво ще стане с кравата. Като родила, той взел телето и казал: „Да не ти е трудно, аз ще го отгледам, пък ти роди друго. Идната година пак може да ти дойда на гости.“ Питам: Какъв е моралът на вълка в дадения случай. Вие сега казвате: „Такъв е човешкият характер.“ Навсякъде в света, в много домове ще срещнете братя и сестри да се карат и да не могат да се помирят. На брат, който не може да се помири със сестрата, главата е особено построена. Разликата не е голяма – около половин до един милиметър на едно място на главата, което говори за тази особеност да не желае да се примирява. Главата така е построена, че този брат по никой начин не иска да се примири със сестра си. Има хора в някой дом, които захващат една работа и не я довършват. Започне една работа – остави, започне втора – остави, започне трета – остави, на половина работата оставя. Казва: „Не е за мене.“ Започне да учи право, казва: „Не е за мене.“ Започне естествените науки, казва: „Не е за мене.“ Някакво изкуство започне – „Не е за мене.“ Музика започне – „Не е за мене.“ После минава за сведущ по всичките въпроси, по всичките

науки, а нищо не е довършил. Енциклопедист. Всичките хора, които нищо не знаят, които много малко знаят, са все енциклопедисти.

Казвате: Тъй каза Учителят, каква била новата музика, каква била окултната музика. Каква е окултната музика? Окултната музика е, когато двама души се карат, а вие изпеете една песен и те се примирят. Ако, като се карат, им изпеете една песен и те се примирят, вие пеете окултно. Аз съм виждал цигани да свирят в кръчма. Като свирят на цигулките, българинът казва: „Иване, дай едно кило вино.“ Като изпият няколко чаши, погледнеш, скарат се. Казва: „Ти, там, Иване, на лозето какво направи?“ Намери някакъв кусур и се скарат, сбият се, вземат и другите участие. Започнат чашите да хвърчат и музикантите избягат. Аз казвам: Окултен цигулар е онзи, който като засвири, да престанат чашите да се трошат, да заживеят хората мирно и сговорно. То е окултно свирене, окултно пеене.

После вие сте окултни ученици – във вашите къщи как е? Тук има ли мир сега? Аз ще засегна въпроса за вас. Някой казва: „Аз съм окултен ученик.“ Ти си окултен ученик, но вътре в тебе има смущение. Казваш: „Неразположен съм, тъмно ми е, на сърцето ми е тежко.“ Пееш, освен че не се маха, но казваш: „Не ми трябва да пея.“ Ти като цигуларите бягаши навън, шишета се хвърлят. Като окултен ученик ще изпееш една песен, веднага ще дойде светлина в ума ти, топлина в сърцето и сила в тялото и онези, които те мъчат, ще си отидат. Човешките неестествени мисли и чувства приличат на онзи прах, който пада по музикалните тъпани. Има малки и големи тъпани. Някой носи тъпана, прах има на него и той като удари, от голямото сътресение, прах изскочи. Като бият така тъпана, отгоре става чист и гласа му се чува. – Казват: „Защо бият тъпаните?“ – За да не седи прахът върху този тъпан отгоре, трябва да се удря по него. Тъпаните са много честолюбиви,

казват: „Никакъв прах“. Бих желал никакъв прах да няма. Виждам прашинките на тъпана да подскачат нагоре във въздуха, дори и тогава, когато в някой салон има концерт. Паднал малко прах на тъпана и, като ударят във въздуха, отива всичкият прах. Пееенето, което имате сега, е просто да се вдигне праха от тъпана. Ако този прах не се вдига, човек не може да мисли.

Сега някои от вас ще кажат: „Да се обичаме.“ Най-първо иде едно движение на любовта. Щом любовта иде в света, явява се говор, явява се песенето. Ако във вашия живот постоянно не се явява светлината, ако не се явява топлината постоянно, то вече е едно неестествено положение. Сега често дават възражения. Казват: „Аз обичам Бога“.

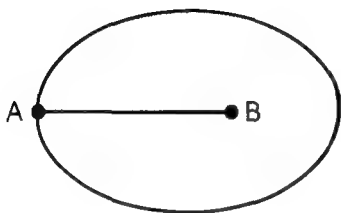
Наскоро се разговарях с един брат, който се занимава с астрономична теория, та ми говореше как се е създала слънчевата система. Между другото искаше да докаже върти ли се месечината или не се върти около своята ос. И превежда какво са казали редица автори. Да кажем, че месечината не се върти, а земята се върти около своята ос; върти се и около слънцето. Земята се върти около себе си, върти се и около един център, от който е излязла, от който се предполага, че е излязла. Казвам, когато колелетата на една машина във фабриката се въртят, от само себе си ли се въртят тия колелета. Отначало едно разумно същество е направило фабриката, направило е машината. И туй разумно същество е направило едно голямо колело, после е турило на колелото един ремък, който свързва голямото колело с малкото. Всички тия коелеа са свързани с големи ремъци, някои са свързани със зъбците.

Да се върти около себе си човек, то значи той да има съзнание, че е човек. Да се върти около себе си, значи да има самосъзнание, че е човек. Да се върти около себе си, значи да има любов към себе си. Любов към Бога е въртенето около своя център. Значи от любовта към Бога излиза въртенето

около слънцето, от любовта към себе си излиза въртенето около себе си. Значи, когато една планета умре, започват да я погребват. Има планети, които се погребват. Месечината ако не се върти, може да се минат и няколко милиона години, но и нея ще я погребат. Не са я определили за погребване сега, понеже престанала да се върти около своята ос. Около своята ос не се върти, но около земята се върти. Около слънцето пак се върти. Върти се около два центъра. Земята като се върти около слънцето, с нея заедно и тя се върти, прави едно движение, без да иска.

Ако човек заеме положението на месечината и не се върти около себе си, какво ще стане с него? Ако наблюдавате месечината, едната ѝ страна е по-тежка, затова не се върти. Тежестта на месечината не е еднакво разпределена навсякъде. Значи едната част на месечината е по-тежка, затова не се върти. За пример земята как се върти – южният полюс долу, северният – горе, и тя се върти. Ако се обърнат полюсите – северният да бъде долу, а южният горе, какво ще стане? Сега месечината се върти от запад към изток. Всичко, което става на месечината, е резултат на един вътрешен живот. Светът е създаден като отражение на всичко онова, което съществува в реалния свят. Сега аз няма да ви доказвам дали се върти месечината или не около своята ос. Учените хора нека да докажат това. Но всички живи хора, които живеят, те се въртят около своята ос. Така бащата е слънцето, майката е земята, детето е месечината. И в човешкия живот най-първо децата не се въртят около себе си, не мислят за себе си. Детето винаги се държи за майката. Това дете, като израсне, стане възрастно, то започва да се върти около себе си.

Имате една права линия АВ. Най-мъчното нещо в света е да излезете от първото измерение, от една точка навън в пространството и да образувате права линия. То е най-гъстата среда, в която може да се проектирате. Понеже средата е

Фиг. 1

гъста, то тази линия не може да се продължи в пространството. Следователно иде кривата линия. Кривата линия не е нищо друго освен второто измерение. Тази крива линия влиза във второто измерение; понеже материята там е по-рядка, затова се образува кривата линия. Съпротивлението от-

вън е по-голямо и кривата линия върви по пътя на най-малкото съпротивление, образува кръга. В този кръг окръжността не е крива линия, но е спирала. Най-после се образува една сфера – третото измерение. Ние влизаме в третото измерение, понеже условията там са по-добри. Значи имаме второ пречупване, образува се тялото. Вие влизате в четвъртото измерение на човешките чувства. Там средата е още по-благоприятна за изявяване.

Ако срещнете някой път малки спънки в любовта си, какво правите? Вие искате да обичате някого и все пак казвате: „Не мога да го обичам.“ Защо не може да го обичате? Или той не може да ви обича. Сега, кога може да обичате една ябълка? Кога обичат децата ябълки? Вземете осите, които са толкова глупави, те първи знаят кое грозде е най-сладко – което рано узрява. Тия оси пробиват най-хубавото грозде и го ядат. Осите обичат най-сладкото грозде. За да обичате един човек, трябва да има сладко в него. Не може да обичате един човек, който няма сладчина в себе си. Тази сладчина може да седи в неговия ум, сладчината може да седи в неговото сърце, може да седи и в неговата душа. Аз вземам в дадения случай душата за тяло, понеже всяка една част диша и живее.

Сега учените хора, като разглеждат слънчевата система,

намират, че в нея има нещо неестествено, което трябва да се коригира. Месечината ще се коригира. Месечината след години ще започне да се върти около оста си. Сега не се върти, но след векове, като дойде, ще се върти. Като се завърти месечината, светът ще се оправи. Сега светът не е оправен, понеже месечината не се върти. Мене не ме интересува дали месечината се върти или не се върти. Ако се върти, върти се, ако не се върти, не се върти. Какво ме интересува това? И да доказваме, и да отричаме, че месечината не се върти, то тя ще се върти въпреки нашето мнение. Доказателство е да знаем истината в дадения случай. Всеки един от вас може да знае дали месечината се върти или не. Всеки един от вас може да знае дали слънцето се върти около себе си или не се върти. Именно да съзнавате дали месечината се върти, дали земята се върти, дали слънцето се върти – това е важното. Като дойдете до слънцето, може да влезете в съвсем друга област на съзнанието. Ако слънцето се върти и ако вие го вземете като едно колело, какво ще ви ползува? Когато едно колело прави няколко хиляди обръщания, от тези обръщания зависи бързината му. От бързината на онова колело, което се върти в аероплана, зависи бързината на неговото движение. Един аероплан може да пътува триста, четиристотин, петстотин, седемстотин, дори до хиляда километра в час. Казват, че сега имало аероплани, които могат да се движат с повече от хиляда километра в час. Значи колко обръщания може да прави това колело?

Колкото се усилва нашата мисъл, толкова движението ни става по-бързо и толкова разбиранията ни за живота стават по-правилни. Сега ние идваме до разрешението на въпроса. Тия противоречия, които съществуват вътре във вас, между вашия ум и вашето сърце, тия противоречия, които съществуват в дома, между двама, между трима, между четирима, между син и баща, между майка и дъщеря, между учители и ученици,

между народи, какво говорят? Тия народи се бият и няма кой да ги съди. В един народ, ако убиеш едного, ще те осъдят на двайсет-трийсет години затвор за убийство. Сега при тия международни избивания, вестниците говорят, че има петдесетсто хиляди убити и това го смятат за геройство. Какви жестоки оръдия са измислили! Нямате понятие за страданията на хората в този момент! Вие не може да си представите страданията, които се носят по цялата земя! Какво викане, пъшкане, молби към Бога, кракът откъснат, очите извадени, ушите откъснати; всички тия учени хора, свършили университет, се избиват. Вие седите и казвате: „Така трябва да бъде. Така Господ е казал.“ То е вече ваше виждане за Бога. Бог гледа спокойно на тази работа. Той има право да гледа, но ние не може да гледаме спокойно, понеже Той може да духне само и да ги оправя. Той им гледа ума. Той ги е оставил. Избитите седят на полето. Тогава Господ ще мине, ще ги погледне и ще ги пита: „Защо се бихте, кои са причините?“ Те ще кажат: „Не знаем.“ Някой офицер им заповядал. Господ пита някой защо се бие. Казва: „Началството заповяда.“ Ще дойде Господ, ще намери техните началници и ще ги попита: „Защо дадохте тия нареждания? Какви са вашите съображения?“ Казват: „За народното добро, за доброто на човечеството.“ Бог е дал заповед за човечеството: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, душа и сила“ и „Да възлюбиш ближния като себе си“. Пита ги: „Вие в бъдеще пак ще се биете ли тъй?“ Защото две войни има в света. Черната ложа воюва и убива, а бялата ложа воюва и приспива. Разликата между двете е, че тези, които убиват, са от черната ложа, а тези, които приспиват, са от бялата ложа. Не може да не воювате, но има два начина за воюване. Ще си извадите оръжието, ако сте от бялата ложа, ще приспивате. Като махнете с ножа, той ще заспи, ще го обезоръжите. Като махнете, тия картечници ще млъкнат. Всички от черната ложа като махнат, картечниците

се усилват, всички се усилват, косят, косят. Белите като махнат, млъкват картечните.

Сега нали казвате, че сте окултни ученици. Господ ви пита: „Тия хора, които се бият, право ли се бият? Как се бият – право ли се бият?“ Вие ако сте, коя страна ще вземете? Как ще се биете? Вие ще кажете: „Да се примирим.“ Но няма примирение. Мислите ли, че ако дойде неприятелят, вие трябва да капитулирате. Дадат ви заповед, трябва да воювате. Казват: „Ако не убиваш, ще те убием.“ Какво трябва да правите? Ще воювате. Тогава аз махна с ножа и той махне с ножа. Той заспи, взема му ножа. Той остава без нож. Казвам му: „Искаш ли да воюваш?“ И да иска, няма го ножът.

Злото в света трябва да се обезоръжи. Сега ви казвам: Приспивайте злото в себе си! Не се стремете да го убивате. Вие сега искате по стария начин да убивате злото, така вървите по пътя на черната ложа. Не, ще извадите ножа си, ще приспите неприятеля, ще го обезоръжите, после пак ще го събудите, ще го нахраните и ще кажете: „Как, искаш ли пак да воюваш?“ Неприятелите трябва да ви признаят, да ви слушат. Имате мисли, които са на черната ложа. Имате желания, които са на черната ложа. Имате постъпки, които са на черната ложа. Всички трябва да ги подчините. Във вас сега воюват англичаните, във вас воюват германците, воюват и французите, имате и неутрални държави, които се готвят за война. Опасна работа. Може целият свят да се хване за гушата. Кой ще ги спасява? Светлите братя идат със своите светли ножове да приспят злото в света и да внесат Божия мир. Това са новите хора. Писанието казва: „Кротките ще наследят земята.“ Или земята ще наследят онези, които воюват и приспиват.

Понякога много сестри и братя идват и ми плачат. Някои се извиняват, срам ги е да плачат. Веднаж един брат плаче, той не беше от Изгрева. На мен ми се хареса. Този, който плачеше, беше от света. Един човек от висшето общество на София

плаче за жена си. Той плаче и казва: „Обичам я, пък ми се къса сърцето. Не зная какъв дявол влезе помежду ни, виждам, че има нещо. Ако тя не влезе в пътя, по който вървя, аз ще се проваля.“ И го гледам, плаче човекът. Че ми се извинява. Казва: „Извинете, една слабост.“ Казвам: Не е слабост, но човештина е плачът. За крокодила казват, че той, когато имал да яде някоя жертва, я оплаквал, но не че я жали, но да стане по-гладка, по-лесно да я глътне.

Знанието как се придобива? Човек трябва не само да придобива знания, но и да знае как да се справи със знанието. Аз гледам в това, което този брат ми поднесе, да видя една добра черта. Колко внимателно е писал този наш брат, всяка дума претеглил, турил я на място, логически всичко е наредено, красиво написано, да не обиди учените хора. Какво са казали всичките учени хора, наредено е много хубаво. Аз питам сега: Ако се докаже, че месечината не се върти, какво от това? Ако не се върти, не се върти. Ако поддържа, че месечината не се върти, пък тя се върти, ние не поддържа, че месечината не се върти. Искам да зная как Господ е направил месечината. Ако се върти, върти се, ако не се върти, не се върти. Едни учени доказват, че месечината не се върти. Други учени доказват, че месечината се върти. Вие на коя страна сте? Как мислите, месечината върти ли се или не се върти? Било е време, когато се е въртяла. После, когато животът излязъл от нея, е престанала въртенето. Следователно, когато една планета престане да се върти около своята ос, тази жизнена сила се изгубва, настава едно хаотично състояние, става смяна на полюсите, те вървят по друг закон.

Сега не искам да защитавам никаква теория. Ако искам да видя дали месечината се върти, отивам там и гледам дали се върти. Ако се върти, като съм на месечината, ще престана да виждам земята. Щом месечината се върти около своята ос, ще виждам земята тъй, както трябва. Земята като се върти, слън-

цето я огрява. Ако нашата земя престане да се върти, тогава ще трябва и ние да напуснем земята.

По някой път вие казвате: „Да се освободим от този егоизъм.“ А не, не искате да се освободите от вашия егоизъм. Месечината да не иска земята да се върти около нея. Земята да не иска слънцето да се върти около нея. Погрешката е там, когато помислим: „Не може ли да направя земята да се върти около мене.“ Какво ще стане, ако земята започне да се върти около месечината? – Месечината ще стане опашка на земята. Според мен кометите спадат към животинското царство. Кометите аз наричам животни с дълги опашки. Опашката на кометата показва, че тя мисли със задницата си. Животното като си разклаща опашката, разклаща нервите на мозъка, на гръбначния стълб и тогава събужда мисълта. Щом се уплаши, подвие опашка, не мисли вече. На човека опашката е взета и е турена отпред. Носът е опашката. Научно мога да ви докажа как, по кой начин опашката се е обърнала и е станала нос. Аз съм дал туй обяснение. Как ще ми обясните, че ръцете на човека са направени тъй, както задните крака на животните. Предните крака на животните се свиват както краката на човека. Сега туй си има причина.

Та казвам: В приложението на Божествения закон ние ще се поставим на своето място както месечината. Месечината винаги се взема като символ на всички религиозни вярвания. Месечината е емблема на обикновения човешки живот. Слънцето е емблема на действителния живот на човека. Следователно земята и месечината възприемат енергия от слънцето. Месечината възприема енергия от слънцето. Месечината възприема енергия от слънцето и земята възприема енергия от слънцето. Този закон е: Слънцето в света е сам Бог. Всички окултни учители имат едно Божествено слънце, около което се въртят. Всичките слънца се въртят около Божественото слънце. Всичките земи, планети, комети са емблема на разумни същества.

Всяко едно същество има някаква своя проекция. Някои същества имат проекции в растенията. Някои разумни същества имат проекция в минералите. Някои имат проекция в рибите. Някои имат проекция в птиците. Някои разумни същества имат проекция в бръмбарите, пеперудите, някои имат проекция в млекопитаещите. И най-после има възвишени същества, които имат проекция в човека. Ние, хората, сме проекция. И сега се строи една друга проекция. Една друга раса ще дойде в света, която ще мисли малко по-другояче. Тия хора ще бъдат троелични. Те ще имат едно лице отпред, едно отзад и едно отгоре. С три лица ще бъдат. Сега вие сте с две лица. Едното е оформено – предното. Нали казвате: „Двоеличен човек.“ Задното лице е скрито, увито е с косми. Човек не познава задното лице, открито е само предното. Задното е скрито с було. Следващата раса ще бъде с три лица; отгоре ще има едно лице.

Сега това, което ви казвам, кое разбрали, кое недоразбрали, вие ще идете да го разправяте, че човекът е с три лица. Ще го доказвате тъй, както доказват дали се върти месечината или не. Един човек, щом като умре, върти ли се около себе си? – Не се върти. Обръщат го хората. Хората го носят и дето го поставят, остава. Той не се върти около себе си. Нали сме зъбчати колела, които като се въртят около себе си, въртят и другите зъбчати колела, с които са скачени. Казвам: Аз не желая вие да имате положението на месечината. Първо ще се въртите около оста на своя ум. У човека има три движения, които сега изучаваме: едно движение има в човешкия ум, едно движение има в човешкото сърце и едно движение има в човешката душа. Три измерения има, които знаем донякъде. Едва сега започваме да изучаваме третото измерение. Имаме едно друго измерение – движението на духа. В следната раса, която иде, ще изучаваме четвъртото движение, което ще имаме. Четвърти център има. Теософите говорят за него, засягат го и невярно го обясняват.

Аз се спирам върху трите закона: Любов към себе си, любов към ближния и любов към Бога. Първо ние сме започнали с любов към Бога, но сме забравили. Човекът, когото Бог направи, най-напред го представи пред себе си и му даде всички наставления. Той беше сам в градината, но пожела Господ да му даде нещо според неговото желание. Направената жена не беше според желанието на Бога, но според желанието на човека. Какво стана от туй наше желание? – Същият закон. Вие какво изисквате от Бога да ви създаде? Да ви създаде едно дете, една жена. Това е желание, което ви извади от рая. Аз се спирам върху въпрос, върху който не е позволено да се говори. Когато Адам роди Ева, беше ли в съзнание? Той я роди, без да знае. Бог го приспа и той роди Ева.

Има един анекдот, един малко груб еврейски кабалистически анекдот. Според него Ева била на гърба на Адама. Мъчно му било, че не могъл да я види. Тя израснала на гърба му и той ходи къде ходи, усеща някаква тежест, не може да я види. Нейният гръб бил залепен за гърба на Адама. Тя гледала на една страна, той на друга, на две противоположни посоки гледали. Адам казва: „Господи, има нещо, което ме безпокои. Много хубаво си направил всичко, но има нещо на гърба ми.“ Господ нищо не му казал, но го приспал. Направил първата операция. Като се отделила, Ева започнала да работи. Казва ѝ Адам: „Ти ли беше на гърба ми?“ Така Адам направил първата погрешка. Казал: „Ти ли беше на гърба ми, че защо не слизаш, искаш аз да те нося на гърба си. Колко си била красива, пък се криеш да не те виждам.“ Тъй казал Адам и се поусмихнал. А тя казала: „Аз имам един баща, когото ще накарам да ми служи.“ Какво ще разберете? Ще кажете каква жена била тази Ева.

Та вие, сестрите, когато видите един брат, какво мислите? Един брат, като види една сестра, какво мисли? Казвате: „По братски да живеем.“ Какво разбирате под думите „по

братски да живеем“? По братски живеене е това: десният крак напред, после левият напред, после пак десният напред. Десният на първо място, после левият на първо място. Първо десният аристократ, после левият демократ и така се сменят аристократи и демократи. Но движение има. Не е лошо, че имате една демократическа идея. Не е лошо, че имате една аристократическа идея. Трябва да има движение, смяна на нещата.

Всяка форма трябва да служи като форма на проекция на Божията Любов. Ако сте аристократ, по какво ще се отличавате от другите? – Ще имате по-чиста кръв. Ако сте демократи, кръвта е по-обикновена. Кръвта на аристократите е кръвта на малцината, кръвта на демократите е кръвта на мнозината.

Казвам: Идеята другояче трябва да се постави. Отде изхождате вие? Идеята за единството е само едно начало, към което всички ние трябва да имаме еднакви отношения, не еднакви права. Не може да имаме еднакви права. На едно дете, което е на пет години, друго на десет, петнайсет, двайсет години – на всички не може да им дадете еднакви порции да ядат. На малкото дете ще дадете толкова, колкото може да изяде – да не преяде. На големите повече ще дадете, но и те да не преядат. На всеки според възрастта – толкова ядене ще му дадете. Казвам: При сегашните условия, при които живеем, трябва да имаме една ясна представа за себе си, какви са нашите права. Какви са правата, които имаме? Ние сме дошли на земята и трябва да знаем какви са нашите права и какви са правата на Бога. От това гледище преди всичко трябва да се заемем да изпълним онова, което Бог изисква първо от нас. Той не го изисква насила. Онзи, просветеният човек, ще изпълни волята Божия и тогава Бог ще изпълни неговата воля. Ако вие изпълните своята воля и Бог изпълни своята воля, тогава въпросът другояче ще стане. В една фабрика голямото

ли колело се подчинява на малките или малките колела се подчиняват на голямото? Малките ли колела движат голямото или голямото движи малките? Голямото колело движи малките. Малките колела трябва да имат отношение към голямото колело, да не противодействуват. Бог е, който движи нашия живот, не трябва да противодействуваме. В момента, в който се обявим в противодействие, смъртта иде, разрушението иде. Ако малкото колело влезе в стълкновение с голямото, зъбците му ще се счупят. Ако се обърне в противоположно движение, тогава ще стане катастрофа. Когато казваме, че не може да обичаме Бога, искаме да наложим нашата любов на Бога. Щом искате да наложите вашата любов на Бога, вие ще си причините нещастие. Никога не трябва да влизаме в стълкновение с онзи, първоначалния подтик. Любовта на Бога трябва да бъде свещена за вас. От тази Любов трябва да вземете, колкото искате, и да проявите, колкото искате, но по същия закон, по който Бог я прокарва. Сега какво правите, какво убеждение имам аз, какво убеждение имате вие – те са частни отношения. Но има едно общо движение. В туй движение няма никакво сътресение. Ако всички хора влязат в него, всичко се нарежда моментално, хармонично, настъпва един мир в сърцето на човека. Вие се усещате подновени. Само по този начин човек може да се поднови. Вие в какво вярвате сега, каква идея имате за оня свят? Има ли някой от вас, който да е ходил в оня свят? Още няма. Поне веднъж трябва да идете, преди да ви повикат. Веднъж трябва да влезете в оня свят и да видите отношението какво е. Аз съм ви превеждал онзи пример за един български търговец, който бил на 85 години – разправяха ми го, колко е верен не зная. Разболява се, лежи три месеца и докато бил болен, пренесъл се в оня свят. И като се връща от оня свят, казва: „Синко, ела тук. Тъй не трябва да се живее. Грешен живот сме живели. Господ не иска така. Донесете тефтерите. Този тефтер не трябва.“ – Хайде в огъня го хвърля. – „От тия

хора нищо няма да вземете. По Бога вече другояче се живее. Досега беше така: хванеш човека за гушата, искаш да ти плати, за стотина лева ще го мъчиш да ти плати дълга. Отсега нататък ще бъде другояче.“

Сега говоря на онези, които обичат Бога. Хората от света ще оставим. Това са тези, които не се въртят около своята ос. Аз считам, че вие се въртите около своята ос. Ако не можете да се въртите около своята ос, ще изхвъркнете, ще влезете в месечината. Окултистите казват, че сегашната раса е слязла от месечината. Когато е слязла, потопът е станал. Окултен разказ има. Потопът е станал, понеже водата на месечината се изляла на земята. Това са второстепенни работи. Когато един крак се движи, той има своя функция. Когато главата мисли, мозъкът си има функция. Когато дробовите дишат, дробовите имат своя функция. Когато стомахът работи, стомахът има своя функция. Мозъкът е функция за мисълта. Дробовите са функция за дишането, стомахът е функция за храносмилането. Ще оставите стомаха си да работи тъй, както е предназначен. Ще оставите дробовите си да дишат, както са предназначени, също и умът да мисли. Да не искате умът да се занимава със стомаха. Ако вие обичате Бога, ще цените. Това искам да ви кажа: Ако вие обичате Бога, ще цените вашата глава. Ако вие обичате Бога, ще цените вашите дробове. Ако вие обичате Бога, ще цените вашия стомах. Ако вие обичате Бога, ще цените вашето тяло. Свещени ще бъдат за вас. Колко хиляди ваши приятели, които не знаете, са работили за създаването на вашето тяло. Един ден тия приятели ще ви дадат начин да се подмладите. Те знаят начин как да се обновите. Чрез една нова мисъл, която внасят във вашия ум, чрез едно ново желание, което внасят във вашето сърце и чрез една нова постъпка, която внасят във вашето тяло, те ще ви дадат един подтик за подмладяване. Подмладяването е хигиена на живота. Човек може да се подмлади само тогава, когато признава, че Бог е

единствен, в когото той живее. Трябва да обичаме себе си по причина на това, което Бог е създал. Трябва да обичаме себе си, понеже от Бога сме излезли.

Та казвам: Ще се въртим около Бога, ще мислим за Бога. Няма да мислим защо Господ е създал света. Аз не искам да зная как са създадени буквите, аз искам да зная значението на буквите. За пример буквата *А* не може да я произнесете, както трябва, ако не мислите, ако не чувствувате, ако не постъпвате добре. Това значи *А* – първата буква. *Що е А?* Да мислите добре, да чувствувате добре и да постъпвате добре. Всичките работи ги вършете така, че да са в съгласие с Божия закон – това е *А*. Ние *А* оставяме и се спираме на *З*. *АЗ* значи да не преставате да се въртите около себе си, да не ходите по ума на месечината. – Да ходите по ума на земята, да се въртите около себе си; понеже земята е твърде плодородна; като ѝ орат кожата, търпи. Казва: „Ще ги нося тия деца, какво да правя?“ После около слънцето трябва да се въртите – да обичате Бога. Ще обичате себе си, ще обичате ближния си, ще обичате Бога. Отсега нататък ще учите новия начин на живот. Всичко онова, което Бог е създал, трябва да го осветим и да благословим името Божие, че ни е дал такава голяма привилегия, за да може да изучаваме света, в който сега живеем.

Всичките религиозни вярвания на хората са криви както движението на месечината.

Добрата молитва

36 лекция от Учителя,
държана на 5 юни 1940 г., София, Изгрев.

РЕАЛНИ ВЕЛИЧИНИ

„Отче наш“

„Мисли, право мисли“

Пишете върху темата: „Сила и безсилие.“

Ние често говорим за светлината, без светлината да е в нас – отвън я приемаме. Говорим за една светлина, която иде и си заминава. Ако разчитате на една светлина, която иде и си заминава, какво ще бъде вашето състояние? – Вие уповавате на едно богатство, което иде и си заминава. Уповавате на една сила, която иде и си заминава. Уповавате на преходни неща.

Сега всички вие седите като ученици и казвате: „Като свърши училището. Като свършим гимназия.“ Като свършите гимназия, какво ще правите? – Като свършите университет, какво ще правите? – Какво ще направите, като станете мъж? – Ще станете мъж, след туй, като станете мъж, и от мъж на какво ще се превърнете. Мъжът, като стане мъж, се превръща на един слуга и жената, като стане жена, се превръща на една слугиня. Българинът казва: „Да бъдеш мъж.“

To be a man – да бъдеш мъж – казват англичаните. Хубаво, англичаните имаха това изречение. Но туй, което правят, като се бият сега, човешко ли е? – Да се бият двама невежи хора, разбираме, но двама светии да се бият един с друг, това не го разбираме. Разбирам двама слуги да се бият, две слугини да се бият, но когато двама възлюбени се бият, това е вече друго нещо. Двама възлюбени, които първоначално казваха, че един без друг не могат, тия възлюбени се хванат и се налагат по всичките правила. Как ще си обясните това?

Понякога вашият ум и вашето сърце са в стълкновение. Та казвам, от външния свят, от външните неща, от сенките на не-

щата да влезем в реалността. Всичкото знание, което имате сега, то е сянка на реалността. Някой мисли, че знае. Виждал съм ясновидци да казват: „Аз съм виждал ангели, светии, в онзи свят съм ходил.“ Той мисли, че е ходил в онзи свят. Ако аз ида в Англия или ида в Германия и кажа – „Куку“, какво съм виждал от Англия или от Германия? Казват: „Виждал съм англичани, виждал съм германци.“ И ангели може да видите, но туй нищо няма да ви ползува, нищо няма да ви придаде. Аз ще ви приведа една приказка. Когато турците не могат да обяснят нещо, те го обясняват с пример. Не можеш да обясниш нещо, ще дадеш един пример, че всеки да си мисли, както иска. Един от турските султани не знаел какво нещо е същинска лъжа. Казал: „Който дойде и ми каже една същинска лъжа, ще му дам голяма премия, но да бъде хас¹ лъжа, не привидна.“ Започнали мнозина да идват. Дошъл един и носи косъм, паднал от брадата на баща му. Казва на султана: „С този косъм баща ми, като го тури на река Дунав, образува мост да минат турските войски.“ Султанът казва: „Ола белир“ – може би. Значи не е лъжа. Иде друг, носи едно паче яйце и казва: „Това яйце майка ми го тури под квачката и от него излезе една камила.“ – „Ола белир.“ Нареджат се още много други. По едно време гледа двама хамали носят един кюп, който събирал няколко хиляди килограма злато. Притежателят на кюпа казва на султана: „Едно време баща ти прави война с московеца и в този кюп взел пари назаем от баща ми.“ Султанът казва: „Това не може да бъде.“ Ако каже „Ола белир“, този кюп трябва да се върне пълен. Сега в живота вие седите и мислите, че ако имате пари, всичко ще се уреди или казвате: Ако израсна, ако свърша учението, всичко ще се нареди. Ако външните условия можеха да създават нещо в човека, то Адам беше единственият човек, който беше турнат при най-добри условия, но знае-

¹ Чиста, истинска (тур.) (б.р.).

те какво направи. Четете Библията, за да видите, че ако човек може да се поправи от външните условия, Адам имаше най-добрите условия. По-хубави условия не може да има. Този човек седи в градината в рая и казва: „Липсва ми нещо.“ И туй, което му липсва, го иска. Едно недоволство има. Недоволството какво е? – Вие всички го знаете, които имате деца от 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 години, как добре се държат за майка си, прегръщат я, целуват я, казват: „Мамо, без тебе не можем.“ От дванайсет години насетне започват да стават особени, да си имат особено мнение, искат да бъдат напълно независими. Някак си не им е приятно при майка им, къщата е крива, намират, че им липсва нещо. Какво им липсва? – Търсят отвън това, което им липсва. Туй е желанието и в момичето, и в момчето. Казват, като станем в пълна възраст, всичко ще постигнем. Станат на пълна възраст и пак нищо. Някои от вас сте били на пълна възраст, някои сте в преклонна възраст, направили ли сте нещо съществено?

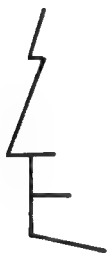
Човек трябва да има вярно чувство за схващане. Слонът, ако го заведете до един мост, който е слаб, като си тури крака, оттегля се назад, без да го измерва с някакъв пергел. Като си тури крака, веднага знае, едно чутие¹ има, че мостът е слаб, не може да минава по него. Там, дето слонът не минава, и ти не минавай. Казвам: Слонът в човека, това е човешкият ум. Въпроси, които умът ти не може да разреши, не се стреми да ги разрешиш. Ние всички искаме да разрешим нещата извън нашия ум. Някой казва: „Аз интуитивно го схващам.“ Какво разбирате под интуитивно. Ти тогава нищо не схващаш. Ти вярваш, че както го направил Господ, така ще бъде. Но нищо не разбираш за Господа. Вярвам аз, че след двайсет години ще ми бъде добре. Това е вяра. Никакво доказателство нямам. Друг казва: Зная положително, че това и това ще се случи. Даже

¹ Усет (рус.) (б.р.).

такива хора като Наполеон се заемат да разрешават въпроси, които не са по техните сили. На Наполеон дадоха сила, прати-ха го в света да тури ред, а пък той искаше туй, което придоби, всичко да остане за него. Щом помисли, че всичко трябва да остане за него, той намери остров Св. Елена.

Сега всички вие казвате, че имате идеал, искате да служите на Бога. Това е вашият идеал. След като ви даде Бог сила, хубав ум, сърце, вие, като извоювате нещо, казвате: „Да си уредим нашия живот, за нас да остане всичкото.“ Всеки човек, който остарява в света, е изменил на своя идеал. Всеки, който изгубва, каквото и да е, той е изменил на своя идеал. Като започнете да губите, трябва да се върнете, да видите какъв ви е идеалът. Вие сега мислите, че това е обезсърчително. Защо да не ви се каже истината? – Аз не считам, че истината е горчива. Границата между любовта и омразата е горчивината. Щом започнете да ядете горчиви работи, трябва да знаете, че вие сте вече на границата. Щом започнете да чувствувате горчиво, вече трябва да се пазите. Според мене горчивината е границата между любовта и омразата, между истината и лъжата, между силата и безсилието. Щом започнете да опитвате горчивите работи, трябва вече да се пазите. Сега вие не търсете причините. Дойде някой при мене и ми разправя, че го боли коремът. Търси причината за болката. Аз зная защо го боли коремът. Ял повече, отколкото трябва. Нищо повече. Едно младо момиче ходило на баня, върнало се и яло мляко, после яло кисели пиперки, моркови – несъвместими храни, и след една седмица умряло. Майката казва: „Не зная какво му стана.“ Като ходило на баня, яло несъответни храни. Ако в ума ви дойде една мисъл, която вашият ум не може да приеме, не я приемайте. Има мисли, които вие никога не трябва да туряте в ума си. Сега мнозина мислят, че е в реда на нещата една мисъл да влезе във вашия ум. Аз като говоря, някой брат или сестра се обърнат към някого. Погледнат го, искат да кажат,

че за него се отнася. Не се отнася лично до никого това, което говоря на хората. Аз ви говоря как трябва да се работи.

Фиг. 1

Да кажем, че вие искате да рисувате – геометрически да рисувате. Рисувате челото на един човек. Челото на човека показва какво е неговото разбиране за Божествения свят. Скулите показват какво е неговото разбиране за духовния свят. Брадата показва какво е неговото разбиране за физическия живот. Каквато ви е брадата, такова е вашето разбиране за

физическия свят. Каквито ви са скулите, такива са вашите разбирания за духовния свят. Каквото ви е челото, такова разбиране имате за Божествения свят. Мнозина от вас искате да влезете в Божествения свят, но вие, ако влезете с тия чела, които имате, нищо няма да разберете. Ако влезете със сегашните чела, вие ще видите, че този Божествен свят е празен, няма нищо; ще видите само пространство. Ни ангели ще видите, ни богове ще видите, нищо няма да видите. Ще погледнете и ще кажете: „Празна работа.“

Казвате: „Божествен свят.“ Божествения свят, за да го видите, трябва да имате един гениален ум. За духовния свят трябва едно гениално сърце и за физическия свят трябва една гениална душа. Няма да кажа воля, защото волята е служителка на душата. Гениален ум ви трябва, за да разберете Божествения свят. Гениално сърце трябва, за да разберете духовния свят и гениална душа трябва, за да разберете физическия свят. Мислите ли, че е гениална онази мома, която седи до прозорците и се занимава само с момците, които минават по пътя? Мислите ли, че един момък, който седи горе

по прозорците, е гениален? Мислите ли, че онзи банкерин, който цял ден седи и брои парите си, е гениален? Мислите ли, че един светия, който постоянно мисли за своите добри дела, за това какво е направил, че е гениален? – Аз бих повярвал повече на едно смирено дете, отколкото на един светия, който мисли за себе си, че светия е станал. Че той се заблуждава. Казват: „Светнало лицето му.“ Мислите ли, че нашият салон, като е осветен, че целият свят е така осветен? Казвате, че има светлина, лицето свети. Но тази светлина трябва да осветява всичко вътре в човека.

Сега ние не отричаме нещата. Ние сме против лъжливите разбирания. Някой казва: „Аз разбирам много от музика, мога да пея.“ Аз, който разбирам музиката много добре, често се опитвам, когато има буря или когато времето е лошо, опитвам се тогава да свиря, за да се уверя, че съм придобил нещо в музиката. Ако бурята спре, когато свиря, или времето се оправи, знай, че съм придобил нещо. Когато свиря и бурята не престава, но дори се усилва, тогава знай, че не свиря, както трябва. След половин час пак свиря. Аз се стремя да възстановя онова, което е нарушено. Бурите стават всякога, когато някой разумен човек вземе един крив тон. Капелмайсторът в природата казва: „Да се намери този, който е взел крив тон, да се изправи тонът.“ Търсят го, затова е бурята. Бурята продължава, докато се намери. Като се изправи това, всичко утихне.

Според вас какво значи добрият живот? Добрият живот значи всички хора да пеят майсторски. Дойде някой, вземе един фалшив тон между тях и наруши хармонията. Като влезе лош човек в едно общество, такъв, който не може да пее правилно, нарушава цялата хармония. Достатъчна е една мисъл, едно чувство и една постъпка, за да се наруши хармонията вътре във вашата мисъл. Законът е верен не само отвън, но и отвътре е верен; тогава потъмнява вашата мисъл, намалява се топлината и силата ви.

Казвате: „Искаме да видим Христа.“ Може да го видите. Но как ще погледнете Христа, я ми кажете? – Вие ще приличате на ученици, които държат матура. Когато професорите или учителите изпитват, комисията ще има уважение към вас, като види, че отговаряте добре на зададените въпроси, тъй както трябва. Ако започнете да се мъчите, мислите ли, че учителите ще бъдат добри към вас? – Ще кажете: „Бъдете строги, питайте ме, каквото искате, на всичко отговарям.“ Тогава ни най-малко няма да мислите колко те са строги. Когато не знаете, тогава искате да бъдат снизходителни с вас. На всеки човек, който иска другите да бъдат снизходителни към него, нещо му липсва. Аз не съм за снизхождението. Мислите ли, че Христос ще се възхити от вас? – Като отидете при Христа, вие, които мислите, че много знаете, той ще ви изпрати на земята при някой голям грешник, защото грешникът е една голяма задача, математическа. Ще каже: „В една година отгоре да поправите погрешките на този грешник.“ Вие ще кажете, че духът ще трябва да присъствува. Но какво разбирате под думата дух? – Разумното вътре във вас е духът. Че вие защо туряте духа вън от себе си. Че Той ви праща с този дух вътре във вас, чрез него да разрешите мъчните въпроси. Така, когато разрешавате, вие ще се учите. Вие искате духът да работи вън от вас. Не зная как си представяте духа? – Там дето има дух, има светлина. Там дето има дух, има топлина. Там дето има дух, има сила. Там дето има дух, има доброта, има милосърдие, кротост, въздържание, всичките добродетели ги има там, дето е духът. Там, дето има душа, законът е същият. Същият закон е и на ума.

Сега вие мислите, че като идете в другия свят, въпросът ще се измени. Едно време дойде майката на един от учениците на Христа. И тя мислеше, както вие мислите. Казва: „Учителю, аз считам моите синове много способни. Да седне единият отдясно ти и другият отляво ти.“ Най-голямото място, пър-

вото място те да заемат. Другояче не може. Всяка майка иска да тури синовете си на първо място. Казва Христос: „Онази чаша, която аз пия, могат ли да я пият?“ – „Ще я пият.“ – казва. Тя мисли за обикновената чаша. Казва: „Моите синове пият, колкото искаш.“ – „С кръщението, с което аз се кръщавам, те ще могат ли да се кръстят?“ – „Ще се кръщават.“ – казва тя. „И чашата, която аз пия, ще пият и с кръщението, с което аз се кръщавам, ще се кръстят, но да седнат единият отляво и другият отдясно, това не е мое да го дам, то е на Онзи, на когото е дадено, на достойните.“ Не са майките, които назначават къде да седнат синовете – единият отляво, другият отдясно.

Ако отидете в света, ще ви питат: „Ти православен ли си, я се прекръсти.“ Казваш: „Защо?“ – „Тъй, да видим знаеш ли да се кръстиш?“ – Той ще си тури трите пръста на челото, после ще ги тури на сърцето, вляво, вдясно. Вие сега оспорвате това, казвате, че човек не трябва да се кръсти. Съгласен съм и с онези, които казват, че човек не трябва да се кръсти, съгласен съм и с онези, които казват, че човек трябва да се кръсти. Когато човек разбира да се кръсти, то е право, хубаво е. Когато разбира да се не кръсти, и това е хубаво. Аз ни най-малко не поддържам, че слабият трябва да те защитава. Когато някой по-силен те бие и дойде слабият да те защитава, ще те бият повече. По-добре да се не меси. Ако те защитава някой, да те защитава по-силният, да има на кого да разчиташ. Казва: „Много знае.“ Той знае, за да накара другите да го бият. Нищо повече.

В турско време един българин казвал, че знае турски много добре, фарси. Казва: „Турски всичко разбирам.“ Иде един високопоставен турски чиновник, аянин¹, с кадията заедно. Дояло им се риба и казват на този, който знае турски: „Кажи,

¹ Областен управител (тур.) (б.р.).

дали имат тук един сак за риба.“ Той казва: „Дотрябвало му скъсан сак, дайте му, какъвто има.“ Но от съдрания сак всичката риба излязла навън, нищо не могли да хванат. Като се връщат, без да могат да уловят риба със съдрания сак, аянинът набива българина, удря му няколко шамара. Питат го: „Защо те бие?“ — „Наддумах го.“ А той не разбира турски. Всички, като ни бият, все сме като този българин. По вестниците чета, англичаните се хвалят, че гениално отстъпили при Ламанша. Ти, като започнеш да отстъпваш, каква гениалност имаш?

Една вечер чувам тук, че котката мяука. Излизам от стаята да помогна. Излизам навън, един голям котак я налегнал. Тя се качи горе на дървото и той отподире. Щом като отидох, работата се уреди.

Казвам: Какво делите тук, на Изгрева? — Тук култура трябва да има. Такова котешко крякане, какво е това? — Казвам на големия котак: Я слез долу. Той ме погледна. Оттеглих се, той слезе долу. Казвам и на котката: Я слез и ти. Отивам вкъщи, дадох ѝ малко кашкавал, вдигна опашка, започна да се глади. Казва: „Много съм ти благодарна.“ Сега мене не ме учудва това, че те се дават.

Мене ми е чудно по някой път, когато разисквате, какво съм искал да кажа. Един испански поет написал едно хубаво стихотворение от четири-пет куплета. Отиват при поета и го питат: „Какво искаше да кажеш с това стихотворение?“ — „Писах го и аз не зная.“ Онзи, който го писал, още не знае, пък вие си давате мнението. Вие си давате мнението, какво искал да каже Христос преди две хиляди години. При мене често са идвали някои, направили си нови дрехи и ме питат: „Как, харесваш ли ми дрехите?“ — Казвам: Много хубава е дрехата ти, но тебе не харесвам. На тебе не ти харесвам челото, не е хубаво скроено. Дрехата ти е много хубаво скроена, ръкавите изящни, прилягат добре, но челото ти не е хубаво. На еди-кое си място трябва да го поправиш. После носят ти не е скроен,

както трябва. Устата ти и тя не е скроена. Дрехите ти са много хубави, но лицето ти не е. Казва: „Какво да се прави?“ – Ще идеш да поправиш челото си. Ще оправиш отношенията си с Божествения свят – ще си поправиш челото. Ще си оправиш отношенията с духовния свят – ще си поправиш носа. Ще си оправиш отношенията с физическия свят – устата си и брадата си ще поправиш.

Казано е: „Каквото попросите в мое име, като вярвате, ще стане, ще бъде.“ Вярата е закон за мисълта. Под думата вяра аз разбирам човек да мисли правилно. Защото само като вярваш, започваш да мислиш правилно. Не че всички неща трябва да бъдат неизменни. Някои от вас искате всичко да знаете. Възможно ли е в дадения случай да знаете всичко?

Снощи аз направих едно наблюдение на месечината и за първи път намерих едно място на светлина, която вече никъде я няма. Светлина, не бяла светлина, която е силна, но светлина, която действа, жива светлина, която свети. В един от големите циркуси се забелязва голяма светлина, която грее, излизат трептения, има движение, има жива светлина. Има една светлина, която е отразена. Вие забелязвате звездите, когато ще се разваля времето трептят, тяхната светлина трепти. Тия небесни светили, на които светлината трепти, са звездни планети, а тези, които имат по-слаба светлина и чиято светлина не трепти, те са звезди от друга категория. Светлината, която трепти, има сила в себе си. Седя и размишлявам да не би това да е някаква илюзия на моите очи. Забелязвам мястото къде е и втори път пак ще наблюдавам светлината истинска ли е. Значи на туй място има живи хора. Нищо повече. И то не само живи, но и разумни. Защото мястото, на което се намира тази светлина, е най-хубаво, идеално, отлично място за наблюдение.

Вие седите и се обезсърчавате, защото нямате разбиране. Целият космос представлява условие за вашето бъдещо раз-

вителие. Какво има да се обезсърчавате? – Целият космос, това са възможности, в които вашата душа, вашият дух, вашият ум, вашето сърце, вашата воля, всичко, което имате, може да участва, вие може да придобиете ония блага, които нямате. При всичките блага, които имате, вие седите и се обезсърчавате. Гледате слънцето, казвате: „Слънцето е високо, въздухът чист, но пари ни липсват.“

Туй, което ви липсва, ще го придобиете от въздуха, от светлината ще го придобиете, от земята. Но на земята някой път трябва да платите нещо, за да ви даде. Земята има често търговски работи. Тя е като банкера. Да вземете от нея пари назаем, трябва да трима души гарантите. Всичките неразположения, които имате, те са кредит. Ще дадете своето неразположение на земята, тя ще ви даде хубавото, което има. И тя се нуждае от тор.

Ще ви дам един начин за лекуване. Вие може да ходите боси понякога. Имате неразположение. През месец юли събуйте си обувката, направете едно малко упражнение от петдесет минути – да походите боси по земята. Веднага туй неразположение, което имате, ще се смени. Каквото и неразположение да имате, ще мине. Ще походите малко боси извън града, на някоя хубава морава. Вие седите в къщи два-три дни и, разбира се, ще имате неразположение. Може и да се скарате с десет души. Тази енергия е насъбрана във вас, трябва да излезете навън.

Когато човек започне да се занимава с Божествените работи, ще се явят много противоречия. Мислите ли, че онази красива мома, която би се молила на Бога да бъде красива, че красотата в нея няма да роди противоречие? – В красотата има известни блага, но има и известни противоречия. Докато сте сиромаш, вие може спокойно да пътувате. Ще имате само чувството, че сте сиромаш, но няма да има опасност, можете да пътувате сами, няма да имате нужда от няколко детектива,

които да вървят подир вас, да ви пазят както американските милиардери, които ги пазят по четири-пет детектива. Някой път го задигнат с автомобил и искат петдесет хиляди, сто, двеста хиляди долара, за да го откупят. Мислите ли, че един милиардер, когото бандитите отвличат с автомобил, е много умен човек.

Вие знаете ли защо идат страданията и неразположенията. Мнозина мислят, че са благодни на Бога, но има някои неща, които те не могат да си обяснят. Изпитанията, страданията, които ви сполетяват, са нарочно създадени. Всеки един от вас носи своите страдания като една задача за разрешение. Някой образува своите страдания от краен консерватизъм. Той не иска да отстъпи в нищо и така си създава много мъчности. Друг много отстъпва. И той ще си създаде мъчности. Когато отстъпваш, ще имаш съображения защо отстъпваш.

Вървя аз по пътя, едно дете иде насреща ми. Според закона кой трябва да отстъпи – силният или слабият? – Но аз съм благоразумен човек, какво ми коства да отстъпя няколко крачки да мине детето? Ако побутна това дете, то ще падне. Когато ще търся майка му, че кога ще я съветвам да научи това дете да отстъпва. То ще ми коства много повече енергия, докато я намеря, отколкото аз сам да отстъпя. Дойде ви на вас едно страдание. Малцина от вас съм намерил да сте герои, да носите страданията си. Аз бих желал, когато носите страданията си, да се радвате. Вие не се радвате на страданията си. Щом дойде едно страдание, вие казвате: „Отде дойде това страдание, как ме намери.“ Но вие се самозаблуждавате. В радостта винаги е скрита една скръб, а в скръбта е дегизирана една радост. Когато истинската радост дойде във вас, тя ще се дегизира със скръб, ще се представи страшна, за да ви изпита колко сте умен. Ако вие се поколебаете и не я приемете, тя знае, че не сте готови за нея, тогава тя ще си отиде. Скръбта

ще остане при вас. Ако разбирате закона, ще ви даде най-голямата радост, радост, която никога не сте усещали. Някой път радостта дойде, но скръбта се е скрила. Вие мислите, че радостта вече е дошла. Ако мислите, че радостта е дошла, ще имате най-голямата скръб. Човек, който не може еднакво да цени радостите и скърбите, не разбира какво е отношението. Радостта, това са клонищата, скръбта, това са корените на една същина. Животът без страдания и без радости не може да се развива. Скръбта, това са корените на живота. Листата, това са радостите на живота. Понякога вие казвате, защо Господ е направил света така. Мислите ли, че на Господа му е приятно, когато след всички блага, които ви дава, вие не изпълнявате Неговата воля. Какво търпение има Бог! – Той може да ви натисне и да ви смачка, да ви освободи. Но Той ви погледне и каже: „Хайде да го търпя.“ Направите една погрешка, търпи ви един живот, два, три, пет живота. Казва: „Все ще стане нещо от него.“ Той дълго търпи и после ще стане от вас това, което Той иска. Но колко време трябва да мине? – Питам: Сега, ако Адам не беше направил погрешка, Христос щеше ли да направи това добро? – Онова, което Адам не можеше да направи, Христос го направи. Господ остави Адам да поживее сам, като калугер, в райската градина. Но той каза: „Не виждам никакъв смисъл. Всички тук си имат някаква другарка, само аз си нямам. Какъв смисъл има животът?“ – Защо му трябваше другарка? – „Да се занимавам с Господа, то е висока работа. Да си имам една другарчица е по-добре.“ Аз не мисля тъй. В моя ум тази идея не е тази, която вас занимава. Според мене хората, които се обичат, те никога не се пипат. Слънцето, докато е на деветдесет и два милиона мили от земята, на земята е добре. Но ако земята дойде и иска да го прегърне, да погали туй слънце, от земята няма да остане нищо, тя ще се разтопи. Пък и от всичките хора нищо няма да остане. При сегашните условия слънцето трябва да е далече; нека да си

пишат писма, колкото искат, и земята да пише поезия, колкото иска.

При сегашния живот вие искате да идете при Господа и да Му се оплачете. Няма Мара работа, туй е останало. Не е тук само една Мара. Сега, ако аз съм на вашето място, какво ще говоря. Аз ще кажа: Защо той говори така. Всеки един човек, когато ви срещне, той е една възможност или за вашия прогрес, или за вашето спъване. Ако срещнете един човек, ще може да разрешите задачата, защо като го срещате, се спъвате? Ако го срещате и правилно разрешавате задачата, то е за вашето благо.

Та казвам: Първото нещо – на всинца ви трябва един отличен ум. – Ум, който да има светлина. Трябва ви едно отлично сърце, което да има топлина. Трябва ви една отлична воля, която да има сила. Три неща са потребни за човешкия прогрес, за да се разрешават правилно въпросите. Светлината е потребна за мисълта, топлината е потребна за чувствата. Защото чувствата растат, мислите се разширяват, а пък постъпките се реализират. Значи, за да имаме сила, трябва да реализираме нещата. Та казвам: Всичките несгоди, които съществуват в живота, да можем да ги оправим.

На това лице, което е нарисувано на чертежа, може ли да разчитаме? На тази сянка може ли да разчитаме? – Първо трябва да знаете, че тия уста показват теснота на чувствата. Значи сърцето не е свободно. По някой път вие стискате устните си или стискате зъбите си. Като започнете да стискате

Фиг.2

зъбите си и устните си, главата ви има да пати. Дръжте си устата спокойна, дръжте я не отворена като на патка, но малко прилепнала. Не я притискайте, свобода трябва да дадете на устата. Една малка гънка трябва да има на ус-

тата, не да бъде една права, опъната линия. Щом устата е права линия, тази права линия е, която носи всичките страдания. Тази права линия е, която носи всичките страдания на човека. За да се измени, трябва да има една малка гънка.

Първият закон е, че трябва да се държим в хармония с Божественото. В света, в цялата природа има една разумност, с която ние трябва да бъдем в съгласие. В цялата природа има една сила, която направлява всичко. С тази сила ние трябва да бъдем в съгласие. Ако сме в съгласие с тия положения в природата, тогава работите ни може да вървят. Щом влезем в стълкновение, веднага слабият губи, не силният. Сега да допуснем, че вие вървите по пътя и се удрият на един камък. Започвате философски да мислите, защо се ударихте в този камък. Най-напред във вас се заражда желание да хванете камъка и да го хвърлите. Мнозина, като се удрият, хвърлят камъка, но камъкът не е виновен. Ако аз вървя по пътя, трябва да видя камъка, да го обиколя малко. В даден случай вие не можете да се споразумеете с един човек. Значи не мислите еднакво. Кое е по-добре – силният ли да отстъпи или слабият? Слабият да отстъпи, това е естествено в живота. Но силният, като отстъпи, показва, че е умен. Ако силният не отстъпва, той има някакво чувство, съобразява се. Да допуснем сега, че вие имате да давате на един слаб човек. Вие сте силен, богат. Не искате да платите на този човек. И правото е на вашата страна. Като идете, ще подкупите съдиите. Казвате: „Не искам да ти платя.“ Мислите ли, че вие сте разрешили този въпрос правилно? Не сте го разрешили. Това е един морален закон. Бог, Който е всесилен, ще ви тегли и един ден ще ви даде същото изпитание. Сега съображенията какви са? Защо богатите хора някой път не искат да плащат. И защо именно сиромасите са много щедри? Църкви градят, училища, пътища правят, домове. Щом станат богати, те вече са скържави.

Питам: Кое изкуство е по-лесно – рисуването или скулп-

турата? – За да станете скулптор, трябва да намерите някой голям камък, че бронз, че чукове, а за да бъдете художник, живописец, ще ви трябват платно, бои и четка. Художеството е по-лесно. Коя творба ще издържи повече – картината ли, направена от платно и бои, или онази скулптура, направена от мрамор? – Мраморните работи са по-дълготрайни. Та в света най-основната наука е скулптурата. След като извадете едно лице, тогава ще дойдете с боите; изкуството да рисувате, то е мазилката. След като сте изработили един човешки образ на камъка, за да му предадете естествения цвят, ще му турите червеничко, ще поставите боите, за да бъде по-реален.

Та казвам: Всяка една мисъл трябва да се опита в нейната същина. Мисли, които са съществени, те не се менят. Както и да я разглеждате, тази мисъл си остава една и съща. Мисъл, която е реална, прилича на една семка – щом я посадите в земята, тя създава дървото. Щом тази семка не е реална, не може да създаде нещо реално. Тази семка не е върна. Може да имате една изкуствена семка, от която като я посадите, нищо няма да израсте. Семка, която може да произведе реалност, или мисъл, която може да произведе реалност, те са реални. Мисли, които не могат да произведат реалност, те не са реални. Всяка една ваша мисъл е реална само тогава, когато и при най-лошото състояние, ако сте неразположени духом и само помислите за една ваша добродетел, веднага ви олекне, мъчнотията изчезне.

Вие казвате, че имате вяра в Бога. Хубаво, дойде ви някое изпитание. Ако вие имате за Бога една правилна идея, ако разбихте какво нещо е Той, само като помислите за Него, веднага тази тежест, която имате, ще изчезне. Не само това. Но ако бихте имали вяра, и болестите ви ще изчезнат. Няма нещо, което да не изчезне, ако имате вяра в Бога. Не изведнъж да изчезне: ако някой въпрос не го разбирате, ако сте музиканти и там има мъчни работи, ако сте художник и там има

мъчни работи. Да съчетаете боите не е лесна работа. Да сте скулптор не е лесна работа, с чука да работите, да удряте, деликатна работа е. Ако сте поет и пишете, и то не е лесна работа да съчетавате думите. Един поет има връзка, чутие, с което познава свойствата на думите и умее да ги хармонизира.

Да кажем сега как трябва да хармонизирате вашите мисли и чувства? – На челото е изразена вашата мисъл. Гънката между челото и носа е границата между духовния и Божествения свят. Носът представя духовния свят. На какво е равно челото? – На какво е равен носът? – Ако носът е дълъг, а лицето тясно, този човек мисли много, но мисълта не е устойчива, в него чувствата не са устойчиви. Ако носът му е късичък, широк, той е чрезмерно консервативен човек, не можеш с девет чифта биволи да го извадиш из релсите, не отстъпва. Умният човек отстъпва всякъде, но погрешки не прави. Той отстъпва, но е умен.

Един американски професор стои и работи. При него влиза апаш с револвер. Професорът правил своите изследвания по физика, държал два златни цилиндъра. Казва: „Господине, давам ти ги.“ Той ги взема с двете ръце, но професорът завъртял ръчката и потекъл ток. Онзи държи цилиндрите и не може да се освободи. Той го развеждал навсякъде из къщата. Казва: „Да те запозная с моята къща.“ Развежда го от една стая в друга, извежда го по стълбите и най-после оставя ръчката. Онзи се освобождава и хуква да бяга. Професорът казва: „Да знаеш, още веднъж когато ходиш при учените хора, трябва да оцениш техния труд.“

Та и вие, когато роптаете, Господ ще ви даде два цилиндъра, после ще завърти ръчката, два-три дни ще скачате. Всеки човек, който отива при Бога, трябва да разбира езика на нещата. Ще мислиш правилно. Никога няма да допускаш в ума си като ученик, че нещо скимнало на Господа. После в чувствата си няма да допускаш неразположение. Причината не е в

Бога, че нещо не е станало тъй, както ти мислиш. Тъй както ти мислиш, причината не е в Бога. Няма да вземеш погрешките на хората и да ги туриш на Господа, да Го държиш отговорен за техните погрешки. Няма да го държиш отговорен и за твоите погрешки. Господа ще държиш отговорен само за всичко онова, което е добро в света. За всички велики блага Него ще държиш отговорен. За всички онези неща, които причиняват страдание на хората, ще държиш себе си и другите отговорни.

По-големи герои са тези, които носят страданията, отколкото тези, които носят радостите.

Отче наш

37 лекция от Учителя,
държана на 12 юни 1940 г., София Изгрев.

СИЛА И БЕЗСИЛИЕ

„Отче наш“

„Всичко в живота е постижимо“

„Сила и безсилие“ – върху тая тема всинца не сте писали. Всинца не сте мислили, защото откакто сте се родили, все за сила и безсилие живеете. Защо не ви вървят работите? – Защото сте слаби. Защо ви вървят работите? – Защото сте силни. Защо ви вървят работите? – Защото сте умни. Защо не ви вървят работите? – Защото сте глупави. Защо ви вървят работите? – Защото сте добри. Сега онези, които са слаби, се разправят по един начин. Силният се разправя по друг начин, право търси, да му дадат правото. Силният сам си дава правото. Срещне силният Иван Драган слабия. Казва: „Драгане, ти си говорил нещо за мене?“ – „Говорих.“ Вझे, та му удря една-две плесници. Казва: „Още един път да не говориш.“ Слабият Драган дава заявление, че е бит. Сега казвате, че Бог ще отдаде правото на слабия. Вие разбирате буквално смисъла. Как ще ви отдаде Бог правото, като не сте умни. Как ще ви отдаде правото, като не сте станали силни. Защото и да ви даде правото, вие ще го изгубите. Защо ще дадете храна на един болен човек, който не може да я яде. Хубава, отлична храна, не може да я яде... Сега, като говоря по този начин, вие идвате и по стария начин казвате: „Какво да се прави?“

Снощи събрах няколко братя и сестри да им покажа месечината. Като гледат, казват: „Колко е пъстра!“ За момента, което виждат, това казват, но ако наблюдават месечината отначало, ще видят, че тя минава през разни форми. В пълнолуние се показва такава, каквато не е. Аз седя и ги слушам. Всеки си дава мнението. Казват: „Колко е пъстра, колко е

светла.“ Всеки гледа и мисли, много светли точки има на нея. Казвам: Всички тия светли точки представляват циркуси, които са осветени отвътре. Циркусите имат дълбочина. Опасна работа е, ако сте на месечината. Тия циркуси са по хиляда метра дълбоки и са толкова начесто, че ако пътувате, може да хлътнете вътре. Тия циркуси отвътре са осветени с голяма светлина, че да не би, като хлътнете, да се убиете. По земному говорим. Защо са тия циркуси? Те са складове за хващане на слънчевата енергия, в която жителите на месечината живеят. Сега не искам да вярвате това, считайте го като за приказка от „Хиляда и една нощ“. Засега ще го приемете като приказка.

Аз не искам да имате моите възгледи, защото ако имате моите възгледи с вашето разбиране, ще направите сума нещастия. Ще ви дам един пример с един български свещеник, един от най-добрите свещеници. Той бил от Търновско и пътувал от града за едно село. Носил със себе си някаква сума и взел един турчин със себе си, който носил кавал¹. Наел го да му носи парите. Той ми разправи това. Казва: „Вървим и чувам нещо цъка. Обръщам се и виждам, че онзи цъка с кавала. С тия кавали, за да стрелят, удрят кремък. Там има барут и като цъка, изскача искра, пада на барута и барутът се запалва в цевта. Значи мъчно може да се убие човек. Казвам му: „Какво правиш, защо цъкаш?“ Сега при модерното оръжие, като се обучават, нали турят някаква мишенка, прицелват се там, дали ще могат да улучат. Този разказ други са взели, че го поправили, турили този поп, че е от Търново. Приказката е вярна, но мястото не е вярно.

Сега и вие, когато гледате месечината, бъркате работите и ги правите такива, каквито не са. Първо ще се научите правилно да мислите – малко неправилно мислите. Да кажем, че вие искате да пишете на български. Първата главна буква е А,

¹ Гладкостенна пушка (остар. и диал.) (б.р.).

последната буква коя е? — Ж. Значи българинът първо казва А, после Ж. В началото се учудва. Дойде до края и работите не вървят, казва Ж. Гледам, вие започвате с А и, като дойдете до края, казвате Ж. Нещата трябва да се турят собственото им място. Всеки един човек трябва да се определи такъв, какъвто е. Тези, които рисуват, тези, които фотографират, физиогномически много неверни работи дават. Един художник, който рисува, може да ви подмлади. Някъде ще изтрие някоя бръчка, може да ви направи малко по-млад, пък може да ви направи и малко по-стар. Магия има. Някои от вас понякога обичате женския свят, вече всички сте художници. Няма някой от вас, който да не е художник. Младите вместо да ходят да купуват платно, ще вземат лицето си и него ще рисуват — веждите, устните. Казвате, право ли е? — Право е, художествено ще се развиват. Вместо да ходят да купуват платно и четки, ще рисуват лицето; изчисти го и после на другия ден пак рисува. Похвалявам ги, изкуство е. Казвате грешно било. Грешно е, ако не е художник. Щом е художник, има право да рисува, както иска. На другия ден изчисти и пак рисува. Някой път направи устата по-червена, не е изчистил хубаво и пак турил червеничко. Изкуство е, като правите устата червена, да я направите тъй, както трябва. Направете хубава, червена уста тъй, както някой път ги правите по-червени. Тази червенина не съответствува на характера. Вие вместо да сте активни, сте разложени, пасивни. Всяка черта, която имате, трябва да съответствува на вашия характер. За пример мнозина от вас искате да бъдете умни. Умният човек е свързан с жълтия цвят. Всички онези от вас, които пожълтяват, стават болни. Когато жълтият цвят дойде на лицето, човек е болен. Жълтият цвят в ума трябва да бъде вътрешен, той е свързан с ума. Жълтият цвят се образува от златото. То е цвят на ума с по-високи трептения. Човек трябва да мисли. Щом твоят цвят стане статически, само на лицето ти, той е вече едно материално със-

тояние. Всякога жълтият цвят показва едно разстройство на черния дроб. Черният дроб е свързан с нисшите прояви на човека, със задната част на мозъка. Жълтият цвят, за който се говори, трябва да бъде свързан с предната част на мозъка. Дотогава, докато се безпокоиш, ти живееш отзад, в задната част на главата. Щом се тревожиш, ти разсъждаваш със задния мозък, ти мислиш отзад. Щом започнеш да мислиш, щом спреш тревогата, ти си отпред. Всяка тревога е отзад. Когато задната част на мозъка е възбудена, тревоги има. Щом предната част работи добре, тревогата престава. Пътят ти е осветен, срещаш по-малко препятствия. От какво иде тревогата? От самите препятствия. Сега аз не искам да се спирам върху въпроса. Вие казвате: „Колко невежи сме ние.“ Невежеството произтича от малката светлина, която имате на пътя си. И в духовния свят, и в умствения, и в материалния свят, всякога, когато светлината е малка, много погрешки можете да направите. Един художник, който няма достатъчно светлина, той не може да нарисува лицето. Най-първо той трябва да постави субекта, който иска да рисува, да го постави в такова положение, че сенките правилно да са хвърлени.

Здравето почива върху законите на човешката мисъл. Здравето почива върху законите на човешките чувства. Здравето почива и върху законите на човешките постъпки. Вземете най-материалното. Ако вие не знаете как да стъпите правилно, може да се осакатите. Ако вървите по площ, каквато има тука, няма никаква опасност. Но ако тази площ не е равна, равновесието винаги може да се измени, да паднете, някое кокалче да изгуби своето равновесие; защото кракът е направен с доста кокалчета, които са свързани с известни мускули. Може да се измени тяхното отношение. И вие ще почувствувате болка. Казвам: Всякога, когато чувствувате болка в себе си, да знаете, че има нещо изместено. Това изместване може да бъде в ума, това изместване може да бъде в сърцето, това изместване

може да бъде в тялото. И умът си има обвивка, и той си има тяло, доста сложно, организирано. Мислите, че имате малко сърце. Говорите за сърцето, но сърцето си има тяло. Това сърце, за което често говорим, не е само това сърце, което прекарва кръвта. Онова сърце, за което говорим, е много по-голямо от туй, малкото сърце. Трябва да имате правилни вътрешни отношения, да разбирате законите на вашето сърце, понеже ако не разбирате тези закони, кръвообращението ви няма да става правилно. Трябва да разбирате законите на вашата мисъл, понеже ако не разбирате тия закони, мисълта ви няма да тече, както трябва. После трябва да разбирате законите на вашето тяло, понеже ако не разбирате тези закони, постъпките ви, всичките ви действия няма да стават правилно. Вие на малките подробности не обръщате внимание. Каква е една малка подробност?

Сила и слабост. Те, силата и слабостта, си имат добрите страни. Ако сте всесилни на земята, вие ще направите много добрини, но може и много злини да направите. Слабост – който няма сила, няма да направи много пакости. Той ще бъде праведен, но и много добрини няма да направи. Казвам сега: Слабият какво ще направи? – Във вашия ум сега седи идеята, искате да знаете какво е новото, какво ще бъде. Но вашата идея каква трябва да бъде? Да кажем, че всеки ден отивате в една гостилница. Отивате първия ден, виждате какво ще бъде яденето, втория, третия ден, мислите какво ще бъде яденето. Този гостилничар все ще мени яденетата. Ако е месна храна, ще има десет-петнайсет тенджери, ще има разнообразие. Ако е вегетарианец, пак ще има разнообразие. Вие се интересувате от разнообразието. Сега, като сте яли четири-пет-десет години, какво ще ви научи този гостилничар? Ако се интересувате, ще ви научи и вие да готвите десет яденета, но повече от това какво ще научите? Но в природата законът е съвсем друг. Да кажем, вие ядете череши. Този гостилничар турил в природа-

та много пипер. Червената череша намазал хубаво с червено. Направил друго ядене. На сливите турил син цвят, а на някои турил жълт. Питам защо едни сливи са сини, а други са жълти. Вие не знаете, но гостилничарят, който е направил това ядене, той знае. Питали ли сте вие този гостилничар защо яденето е приготвено с жълт цвят, а другото ядене със син цвят? – Не сте го питали. Казвате: „Господ така е направил света.“ Не е така направен. „Направен е така“ е написано на тази книга. Но ако искате да знаете какво има в книгата, трябва да изучавате тази книга.

Сега вие седите и някой път сте недоволни. Не знаете причината за вашето недоволство. Казвате за всяко нещо, че си има причина. Но причината донякъде разрешава въпроса. Двама братя се карат, не се спогаждат. Баща им умрял. Ако двамата братя, след като умрял баща им, не се спогаждат, каква е причината? Причината е материална. Бащата е голям земеделец, оставил ниви, делят нивите. Единият е голям, другият по-малък, не може да се спогодят. Единият иска да вземе по-хубава нива и другият иска да вземе по-хубава нива, не се спогаждат. Коя е причината? Причината са нивите. Има и друга причина – бащата е умрял. Ами защо е умрял сега бащата? – Причината е, че бащата умрял, затуй се карат. Причината на тази причина каква е? На причината, че е умрял, каква е причината? – Че бащата е умрял има още две причини. Или че е бил много добър човек, че Бог го е обикнал, повикал го на гости, заминал на угощение. Или че бащата не изпълнявал Божия закон, че Бог го е наказал – турил го в някой затвор. Или причината за смъртта може да е, че имал специална покана да иде в другия свят, да се представи. Казва на синовете си: „Аз като се върна от оня свят, на земята всичко ще бъде вече наред.“

Питам ви каква е причината, че днес вие дойдохте тук? Ще кажете, че това е традиция. Хората отиват на събрание. Най-

напред трябва да идем да служим на Бога, да добием знание. Ако се събираме в една гостилница, причината е гладът, желанието да придобием известна храна. Където и да ходим, пак ще се съберем там. Едно съвпадение е. Ако се събираме в едно планинско място при някой добър извор, причината е този извор. Там ще се спрем, тази вода е потребна. Ако нямаме нужда от тази вода, няма да се спрем. Сега аз искам да ви наведе на една мисъл, на която мъчно може да се навежда човешкият ум. Да ви кажа причината коя е.

Една сестра я хванало треска. Не може да се лекува, по-неже станала толкоз чувствителна, че каквото вземе, го повръща. Рациново масло не можеш да дадеш, майчин лист не можеш да дадеш, а пък треската дошла. Има няколко причини за треската. Аз съм ви дал примера за един овчар, за един от посветените овчари. Пролетно време било, преди да започнат болестите. Овчарят бил малко ясновидец. Той се спрял и се заслушал как две трески се разговарят отдолу, под един мост. Седи той на моста, надал ухо. Едната треска казва: „Къде отиваш?“ – „Отивам горе, на планината при един овчар, стадо има. Здравеняк е, хубав, хареса ми, искам от него да си взема сила. Ще го хвана.“ Другата пита: „Как ще го хванеш?“ – „Като издои първия път овцете, в първата лъжица на млякото ще вляза. Като ме глътне, ще вляза вътре, лесна работа е оттам насетне, цялото лято ще го треса.“ Той слуша. – „Ами ти къде отиваш?“ – „Там – казва – в града има един кадия (в турско време било). Аз ще ида да хвана него.“ – „Как ще го хванеш?“ – „Аз ще го хвана така: Той ще има едно дело, няма да го отсъди право и като се смути, ще дойде вечерта да яде и аз ще вляза вътре.“ Овчарят се заинтересувал от това, което се отнасяло до него. Съдията не го интересувал. Съдията да си бере грижата за себе си, той ще вземе мерки за себе си.

Преди да издои овцете, умира му една овца, направил си един толум, хубаво го надува, завързва го и го туря да из-

сърхне. Сварява млякото, взема първата лъжица и наместо да я тури в устата, туря я в толума; треската влязла в толума. След туй той продължил да яде. Гледа по едно време, че толумът се тресе. Кой как дойде, толумът се тресе, всеки ден се тресе толумът. Питат овчаря: „Защо се тресе този толум?“ – „Има причини, не казвам. То е моя тайна, за да ми върви занапред на мене, този толум трябва да се тресе. Ако толумът не се тресе, аз ще се треса. Да се тресе, то е късметът.“ Сега вие казвате: „Този овчар не позволил на онази треска да влезе в него. Той бил малко цинцарин.“ – Треската влязла в млякото и, без да знае, в толума влязла, а не в него. Свършва се пролетта, минава лятото, приближава есента. На овчаря, понеже му трябвал толума, отваря го и пуца треската да излезе. Тя хукнала да бяга. Той измива хубаво и напълва този толум със сирене и пак отива на моста, и пак ги слуша. Разправят се двете сестри. Онази, която излязла от кадията, казва: „Колко си пожълтяла.“ – „Остави се, наместо да вляза в овчаря, той ме тури в един толум и нищо не можах да извадя. Цялото лято тресях все толума, нищо не можах да ям. Три-четири месеца пост държах в толума.“ Другата казва: „Ти, сестро, си попаднала в манастир, дето хората постят.“ Тя я поглежда и казва: „Колко си се оправила.“ – „Аз при кадията бях доста добре. Той е добър човек, от добрите хора е, остави ме свободно да вляза в него. Пък го тресях и, като го хващах, той не разглеждаше делата, лежеше. И много хубава храна ядеше, а и аз се хранех много хубаво. Я сега ела да те заведе при него.“ И двете отиват при кадията. Едната сестра го хващала сутрин, а другата подир обед. Сега заключението вие ще го направите, какъв е бил халът на съдията. Вие можете да имате опитността на първата треска, може да имате опитността на втората треска. Може да имате опитността на овчаря, може да имате опитността на съдията. Въпросът е сега какво ще изберете. Кое положение ще изберете? Най-първо треска да бъдете в

толума. Кое ще изберете – да бъдете в положението на овчаря или в положението на съдията; или да бъдете в положението на треската, която е в съдията. Ако сте съдия, ще ви тресе треска. Все ще направите някакво добро. Ще бъдете малко по-снизходителен. Делата отгоре, отгоре ще гледате, ще ги прекарвате бързо. Няма да бъдете много взискателен. Човек, като е болен, ще гледа по-снизходително на нещата. Като е здрав, ще бъде по-строг. Като е болен, казва: „Хайде, да мине от мене.“

Сега да приложим: Изводът какъв е? – Вие сте в пролетта на живота. Една треска всякога е готова да влезе във вас. Сега всинца ще ви хване треска, и като съдия, и като овчар. Овчарят не го хваща, той е умен човек. Той слуша как се разговарят. Неговите информации са много правилни. Приготвя си толума и като дойде треската, туря я вътре. Ако схванете това буквално, ще кажете, че това е една приказка. Лекарите как я обясняват? На какво се дължи треската? Тя започва някой път от простуда. Но се дължи на известни микроорганизми. Вземете маларичната треска, която комарите пренасят. С години седи в кръвта и пролетно време се проявява.

Всяка една мисъл, когато не е нагодена според трептенията на човешкия ум, произвежда дисонанс вътре в мислите и всякога едно чувство, ако не е в хармония с човека, ще произведе дисонанс. И постъпките могат да произведат дисонанс. Трябва да вземете някакъв път в живота си, трябва да се движите. Ако вашата постъпка не е в правилно отношение с тялото ви, ще се зароди едно болезнено състояние. Сега аз ви говоря, за да разбирате. Казвате: „Имаме лекари, те ще ни лекуват.“ То е така, но всеки един човек трябва да бъде лекар на себе си. Той трябва да знае как да прилага лекарските методи. И в природата има лекари. За пример ние имаме известни болести, които се образуват от омразата, които се образуват и от страха. Страхът не е нещо лошо само по себе

си. Тук наскоро идва една госпожа от града, която е пострадала. Тя не може да излезе по пътя сама. Щом излезе по пътя, няма вяра в себе си. Ако направи двайсет-трийсет крачки, пада на земята, завива ѝ се свят, трябва да има някой да я държи от едната или от другата страна. Причината е страхът. Тази болест си има начин за лекуване, но взема доста време. За да излекуваш един човек, трябва да мине най-малко една седмица, а пък някой път година и половина. Или да кажем, вие имате болка в стомаха или имате болка в главата си. Болестите в главата се дължат на разстройството в стомаха, на разстройството на стомашния мозък, на симпатичната нервна система. Двойк мозък има човек. Единият е горе, в главата, другият е наречен слънчев възел; и черният дроб влиза вътре. Значи, когато слънчевият възел е разстроен, човек винаги има главоболие. Причината е често магнетична. Стомашният мозък е област на магнетизъм. Всички хора, които имат повече магнетизъм, отколкото трябва, в тях винаги се образува коремоболие, а коремоболието винаги произвежда главоболие. Горният мозък акумулира електричеството. Следователно болките на стомаха се образуват от разстройството на мозъка. Когато мозъкът горе не функционира правилно, винаги се раждат болки в стомаха. Ако ви боли корем, главата ви е виновна. Ако ви боли главата, стомахът е виновен. Вие разбирате стомаха като място, дето туряте храната. Но там има и разни други центрове. Симпатичната нервна система, която служи за функциите на храносмилането, е много важна. Това храносмилане става от ония жизнени токове в света, които дават енергия, за да се смила храната. Всякога, когато човек има преизобилно магнетизъм, той е разположен. Тия, магнетичните хора имат и благоутробие. Сега някой път вие разбирате, че благоутробие има, когато коремът е издаден напред. Това е вашето благоутробие. То е болезнено състояние. Аз говоря за туй благоутробие – (2). (1) – това благоутробие е на светските

хора. Когато кажем благоутробие, разбираме тия линии да са естествени, от двете страни на тялото. Малко да закривяват — те са естествени линии. Първото (1) не е нормално състояние. Но натрупването някой път е отстрани или отпред. Аз съм привеждал примера за двама германци в Америка, на които благоутробие е такова, като

Фиг. 1

че носят три деца. Двадесет години не са се срещали и, като се срещнали, не могли да се целунат, не могли да се стигнат, само се ръкували, без да могат да се целунат, понеже благоутробие им било голямо. Това са аномални състояния. Аз ви превеждам този пример, но той е аномален пример. Един господин, който ходил на времето в царска Русия, ми разправяше, че там виждал навсякъде хора, с хиляди хора все с благоутробие. Сега казва, като отидох в болшевишка Русия, видях само двама с благоутробие. И аз разбрах. Охолният живот ражда благоутробие. Когато човек започне да мисли и да работи здраво, той образува втората линия, тя е линия на един здравословен живот. А онзи (1) търси условия, иска да му слугуват, казва все, че малко му е тежко, не може да се движи, стомахът е разстроен. Там е всичкото зло, че има повече енергия, отколкото му трябва.

В Писанието се казва, че трябва да се отречем от много работи и да преобразим живота си. Никога не сме разбирали това. Целият християнски свят не е разбрал учението Христово, както трябва. Трябва да се освободим, да се откажем от всички ония непотребни работи, от болезнените състояния, които се зараждат. Има една любов, която ражда голямо благоутробие. Има една любов, която дава линия на тялото. Има

една мъдрост, която прави туй състояние (1). Има едно ядене, което създава тази линия. Има една работа, която създава втората линия (2). Ако имаш благоутробие, ти не си разбрал Божия Закон. Ако кракът ти е подут, не си от умните хора. Ако те боли гръбначният стълб, мислиш ли, че си от умните хора? И ако те боли главата, мислиш ли, че си от умните хора? Не че си глупав. Туй показва, че не разбираш онзи строеж, не разбираш законите на своята мисъл. Ти не разбираш законите на твоето сърце. Ще те боли сърцето, ще те боли твоето тяло, ще се явят всякакви болести. Благодарение на болестите ние сме изучили доста човешкото тяло. Щом те заболи главата, започваш да мислиш за главата си. Хубаво е човек да мисли за главата си.

Сега изводът какъв е? – Как трябва да се нагодим, за да имаме един живот с векове. Имате някои последствия, които носите от преди трийсет-четирийсет години, може би от преди сто прераждания. Някои болести ги носите сега от този живот. Някои болести се дължат на миналото. Срещате някой човек, нямате разположение към него, не го обичате. Причината за това е вашето минало съществуване. Този човек ви е направил някаква пакост и като го срещнете сега, казвате, че не го обичате. Неговата обич някога е станала причина за една ваша болка. Някога той ви е смущавал. Сега вие не обичате този човек. Той е съдия, вие имате някакво дело и той ще реши делото във ваша вреда. Той е богаташ, от когото сте взели пари. Не ви обича, ще ви оскубе и у вас ще се зароди някакво болезнено състояние. Има друг богат човек, който ви обича. Тази причина е далечна, от миналото. Този човек ще ви даде пари без лихва. Казвам: Причината за всички нещастия е или от сегашното, или от миналото съществуване. Бъдещето е, което вие очаквате. Искате да идете в небето и там да живеете. Хубаво, радвам се. Но небето е един високо организиран свят и всички трябва да бъдете готови, като идете там. Не можете

да идете със сегашните си разбирания. Като влезете в другия свят, там ще има комисия. Като умрете, ще се явите пред първата комисия и тя ще прецени, дали сте годни за изпита. Ако сте годни, ще ви дадат позволение да отидете да държите изпит, а ако не сте годни, ще ви върнат на земята. И в духовния свят не можете да влезете, ще ви оставят на физическото поле. Ако кажете, че между вас има от праведните, где ще ги турите. Сега вие вярвате, че тук има същества от оня свят. На кое място са? Вътре са те, не са отвън. Вие си ги представяте отвън. Ако са невежи, са отвън. Те са прозрачни, понеже телата им са етерни. Слънчевата светлина не може да се пречупва в етерните тела. И затова остават невидими. Материята, която имат, е с коефициент единица. Да допуснем, че имате един ъгъл. За да видим един предмет, трябва светлината да се пречупи. Ако тази светлина минава през него и не се пречупва, предметът остава невидим, той е прозрачен. Някой път вие не виждате известни предмети. Да ви дам един пример. Може да правите опити, но не трябва все с това да се занимавате. Да допуснем, че имате приятел, който е заминал на другия свят. Обичали сте се много. Ако започнете да мислите за него, че той има тънко чувство, финес, че е много внимателен, с тънък слух и много благородство в постъпките си, ако започнете така да мислите, да изброявате всички негов хубави черти, ще усетите една малка хладина, която започва да минава покрай лицето ви, устата, носа. Стаята е затворена, няма откъде да дойде този вятър. Привлече се този ваш приятел от тези мисли, и когато започнете да говорите за неговите хубави черти, той казва: „Колко хубаво мислиш за мене.“ И започва да ви гали със своите ръце. Не с физическите си ръце, но със своите си ръце. Целува ви и вие усещате това да минава като някаква хладина. Той изказва своето задоволство, че имате такава хубава мисъл, че такива хубави чувства храните към него. По някой път, ако започнете да мислите за някои лоши

черти или, че имал лоши чувства, ще усетите стягане по лицето или под окото. Заминалите никак не обичат да им припомнят техните погрешки, понеже сами ги виждат. Няма защо да припомните погрешките на един, заминал за другия свят, понеже те са като овцете и говедата, той ги вижда; всички подире му вървят като овце, кокошки, патици. В този смисъл няма защо да му ги изтъквате, той ги вижда. Казва: „Не ми разправяй, няма какво да ми разправяш.“ За умрелите не говорете лошо. Припомнете хубавото, не лошото. За доброто като припомните, то е по-ценно.

Сега всички вие имате един характер, обичате да припомняте. Ти едно време тъй каза: „Аз като дойдох в къщата ти, направи добро.“ Казва: „Това го знам.“ Да ви наведе психологически как трябва да се разсъждава. В сегашната екскурзия, която направих в понеделник, гледам един брат носи едно малко детенце, момиченце, хубаво, красиво, интелигентно, с доста добри заложби. Туй дете не е ходило на планината и баща му го турил на раменете. Като се качило на раменете, то е весело, разговаря се. Аз наблюдавам, то весело говори с баща си и той му говори много любезно. Така вървят доста време, но като вървят, по едно време на бащата му дотежава, сменя я, тя да върви. Като върви сама, тя започва да става недоволна, намира погрешки, хване го, той се чуди човекът, пак я вдигне, пак я тури на раменете и тя е доволна. Моето обяснение сега е следното: Понеже раменете са духовни, онези, хубавите трептения функционират. Онова дете на раменете на баща си е разположено, той му дава най-хубавото разположение. Понеже то седи със своите крака, а те са акумулатори на нисши земни енергии, и като седи дълго време на баща си, тя предава своите нисши енергии. Неговият ум и сърце започват да бъдат неразположени и той иска да я смене, да я сложи долу. Енергиите на детето засягат неговия ум и той става неразположен, и не знае защо. Нему не разправям това,

на вас обяснявам. И той ту я тури на гърба си, ту я снесе долу. Ако е тук, и той ще ме слуша – не го виждам. Ако искаш един човек да е разположен, на еднакво ниво трябва да туриш и главата. На същия уровень трябва да бъдат. Не той да ти говори горе, пък ти да си долу. Тогава не може да има разбиранство. Енергиите имат свое поле на действие. Казвам, от неразбирането на работите се раждат ред недоволства. Аз бих ви дал и друг пример: когато човек иска да бъде разположен в света, трябва да разбира законите на своите ръце. За да бъдеш добър, трябва да умееш да използваш енергиите на твоите крака. Ти не можеш да бъдеш справедлив, ако не използваш енергиите на твоите ръце. Ти не можеш да бъдеш умен човек, ако не можеш да използваш енергиите на своя ум. Тогава три правила има: Челото е студено, носът е светъл, устата е топла. Ти искаш да бъдеш силен човек. Не можеш да бъдеш силен човек, ако не разбираш енергиите на силата. Силата произтича от челото. Светлината произтича от носа на човека, топлината произтича от устата на човека. Ти за да бъдеш топъл, за да имаш правилно кръвообращение, устата ти трябва да бъде топла. Ако твоята уста е студена, кръвообращението ти няма да бъде правилно. Ако ръцете ти са студени, пак законът е същият. Ако ръцете постоянно са студени, ако краката са студени, кръвообращението няма да бъде правилно. Ръцете трябва да имат една нормална, естествена топлина. Има една школа за възстановяване най-напред на органическата топлина на тялото. Всяко неразположение се дължи на липса на топлина. Има хора топли, има други студени. Някои хора са по-топли, отколкото трябва. Някои са студени повече, отколкото трябва. Като отидеш при някой, който е студен, той отнема от твоята топлина и след туй се усещаш неразположен. Ако имаш повече топлина и той отнема от тази топлина, ще се образува хармония. Ако ти имаш малко топлина и ти отнема от топлината, ти веднага се усещаш неразположен. Та най-напред

трябва да се образува хармония между мислите на хората. Като се срещнат двама души, мислите им трябва да си хармонират. Тъй както двама художници, като се срещнат, си говорят върху своите картини. Единият художник може да се ползува, пък и двамата може да се ползват, но мислите им са в хармония. Единият рисува пейзажи, другият рисува образи. Всеки може да се ползува от ония линии. Знаеш колко мъчно е да направиш хубави вежди. Знаеш колко мъчно е един художник да направи хубаво око. Знаеш колко мъчно е един художник да нарисува нос на свят, да му тури характерните черти тъй, както е в природата. Тук гледам, върху вашите носове има да се работи хиляди години още с вашия капитал, за да развивате носовете си. Хубаво е, че е така. После хиляди години имате да работите върху веждите си, върху ушите, върху подбрадника, върху лицето, върху строежа на тия линии на лицето. Не само върху формата на тялото ще работите. Основната част е свързана със стомаха. Този врат показва и, ако си затворя очите, ще знай, че стомашната система е добра, обича да яде. И като яде, като че мед яде. Пръстът, както е създаден, е създаден от врата. Пръстите говорят, че братът обобщава нещата, не се рови в подробностите. Ако има една нива, ще я заобиколи, ще замине. Няма да ходи да измерва, колко е дълга и широка. Но той върви по женска линия. Неговите пръсти в основата са затворени. Неговите затворени пръсти показват, че е пестелив, но не е икономист. Пестелив е. И от малкото пести. Той счита, че пестеливостта е икономия. Роден е така – не харчи нищо излишно. В девет възела ще върже това, което спести. Широчината на долната част на ръката показва, че симпатичната нервна система е хубаво развита. Долната част на пръстите е свързана със симпатичната нервна система, а крайната част на пръстите е свързана с мозъчната система. Пръстът, като е заострен, има стремеж към хубавото, идеалното. След като се занимава с мате-

риалните работи, казва: „Чакай да си помисля, аз съвсем загазих на земята.“ И като дойде дотук, може и да плаче, но като дойде до основата на пръстите, плач няма. Целият показалец показва неговите деди и прадеди какво са му дали. Най-малко десет-петнайсет поколения са работили и той не може да се измени. Той трябва да започне от обобщението, от онова, което сам изпитва.

В човека има много скрити работи, той не се е проявил напълно. За в бъдеще тепърва има да се проявява. Досега тъй, както сте се проявили, то е още малко. Вие може да използвате благата, които Бог ви е дал. Туй, което носите в себе си, не можете да го използвате. Често умираете от скръб, че не сте опитали живота. Как ще опитате живота? – В ядене и пиене. То е едната страна. Много страни има живота, които могат да се опитат. Казвам, старите от вас, за да се подмладят, трябва да започнат да проучват. За да се подмлади човек, трябва да търси красивите форми, красивите образи, трябва да търси хора с добър характер и да бъде постоянно в съприкосновение с добри хора. Сега вие, без да искате, по някой път се изкушавате да обръщате поглед към неща, които не са съобразени с вашите разбирания. Виждате погрешките на този, на онзи, но погрешките на другите хора ви спъват. Не да бъдете слепи, че изобщо да не ги виждате, но не и само това да виждате. Ако постоянно мислите за вълка, ако постоянно мислите за мечката, за змията, за една лоша черта или ако постоянно мислите за лошата черта на една ябълка, ще се спънете върху лошите черти. Като виждам една змия как бяга, че без крака може да ходи, разбирам, че е умна, виждам в змията една хубава черта. Змията, щом я обиждаш, по някой път съска, по някой път си изплези езика. Много пъти за изплезването на езика убиват змията, понеже мислят, че тя се кеврила на хората. Тук преди години минавах през Борисовата градина. Гледам нещо мърда. Една змия показва главата си, извадила

езика си насреща ми. Аз се спирам и се разговарям с нея. Казвам: Печете се тук. Доста хубаво място сте избрали. Рекох: Ще бъдете ли тъй добра да се преместите, тия хора са тъй невъзпитани, че могат да ви смачкат тука. Ще мине някой, ще ви пребие. Изберете си някое друго място. Постоя няколко минути и тръгна по пътя, поздравихме се. Тя казва: „Не мисля зло никому.“ Но ако стъпите на нея и ако кракът ви е бос, веднага по закона на самосъхранението ще ви ухапе. Ако тя е от отровните змии, ще ви тури една инжекция. Пази се тя, но и вие трябва да сте внимателни и да се пазите.

Често, когато свира, изпъждам всичките мухи, понеже някой път вечерно време, към среднощ се пробуждам и като няма какво да правя, взема цигулката. Ако има муха в стаята, ще дойде, ще кацне на носа ми, ще развали музиката. Музикална е мухата. Щом свириш хубаво, ще дойде, ще кацне някъде. Започва да ръкопляска. Важното е, че като кацне, те безпокои. Тя обича музиката, казва ти: „Хубаво свириш.“ После ще взема кърпа да я гоня из къщи. Щом кацне и ме безпокои, няма туй разбиране да седи кротко и да слуша. За мухата имам една мухешка музика, която свира. Ако са повече мухи, а аз вече съм започнал да свира, не ги виждам, но после гледам как са накацали по стените. Вземат една поза, сякаш че ме слушат оттам. Издавам заповед: Ще накацате по стените и ще ме слушате. Свободни сте. Ако забравя някой път, или по главата, или по краката, навсякъде ще ходят. Много пъти съм изгубвал настроението си, като кацват. Пък характерите им са малко особени, а освен това са много невъзпитани.

Казвам: В природата навсякъде трябва да разбираме вътрешния смисъл, който Бог е вложил във всяко нещо. Да гледаме на добрата страна на нещата. За пример във имате една праскова. Казвате, че прасковите живеят известно време и изсъхват. Един клон, ако се отреже, щом го отрежете, ще поникне друг на неговото място. Ако една праскова има де-

бели клонища, които не раждат, отрежете ги, ще поникнат нови и тази праскова ще може четиридесет-петдесет години да продължи да ражда. Като лозата, ако я оставите да расте, до десет години ще престане да ражда. Трябва да се обрязва както лозята. И в себе си някои ваши недостатъци трябва да ги отрежете, за да израсне нещо хубаво.

В думата лошо, *III*-то е лошото, злото. Вие какво понятие имате за злото? Злото е сила в света. Злото е свързано със силата в света. Вие мислите, че злото е причина за греха. Не, злото слиза в областта на греха, но причините за греха са съвсем други. Зло и добро. Ако човек напише така *З*, този човек яде и не плаща. Този взема и не дава. Взето, значи взето и не дава. Злото в това седи. Като силно, отдето мине, каквото вземе, забатачва. Счита, че всичко в света е негово. Сега и религиозните хора казват: „Всичко е от Господа.“ То е зло. Те имат право, то е на Господа. Всичко е Негово, но всичко в света не е за вас. Аз ще ви докажа, че не е за вас. Аз ще нагорещя собата до 140-200 градуса и ще ви кажа: Вземи си от огъня. Казвате: „Всичко е за мене.“ Казвам, този огън ще ви го подаря. Вие си вземете подаръка, но когато са изстинали въглищата.

Да ви приведа какъв е сега моралът. На една млада сестра са се дояли череши. Понеже имаме две-три череши, отива без позволение, качва се на черешата и иска да бере. Братът, който пази, я хваща и казва: „Не може да се берат. Ако всички идват така да берат, нищо няма да остане.“ Той взима чантата, идва и ми разправя. Мене ме интересува другата страна. За пример да ви го приведа. Сега идва сестрата да се оправдава. Идва при мене и ми разправя други работи. Казва: „Ще ме извиниш. Отидох там, исках да си откъсна две череши. Дойде този брат, невъзпитан човек, и не ми дава череши. Има една сестра, към която има разположение, на нея носи, дава ѝ. Аз сама исках да си взема, на мене не дава.“ За да се оправдае, говори така. Аз не съдя, слушам, нищо не казвам. На младата сестра казвам:

Не обичам това в тебе, то е лоша черта. Твоята погрешка си е твоя, че той носил на онази сестра, то е негова погрешка. Че отиваш да береш без позволение – с негова погрешка искаш да се освободиш. Ако той греши, то е негова погрешка. Но ти ходиш там и без позволение щеше да си откъснеш. Не че е грях това. Аз казвам: Всеки един от вас има право да откъсне по една череша, най-много по три череши. Някой от вас, като идат, напълват си джобовете, за другите не остава. Тук има череши. Аз никога не съм откъснал една череша. Вчера ми дойде на ум и не можах да намеря. Доста хубави череши, но всички обрани. Като погледнах черешата, казвам: Доста те обичат. Злото не е в това. Но ако аз бях на ваше място, щях да откъсна три череши. Нека да остане и за другите да вкусят. Сто души по три е равно на триста. За десет дена, три хиляди череши. Така ще има за всички. Някой мине тук, събере череши, напълни джобовете си, за децата и за жена му да има.

Любовта изисква да станем закон на себе си. Аз не искам да турям никакъв закон. Всеки един от вас трябва да се подчинява на написаните в него закони. Казва: „Някой брал череши.“ Много хубаво. Но знаете ли, онова, което вие правите, ще се върне при вас. Закон има: Каквото кажете на хората, ще го кажат на вас. Каквото направите на хората, ще ви го върнат – и добро, и зло, няма изключение. Туй трябва да знаете. Ако искате, правете добро, за да се върне добро. Другите работи, които правите, може би след един ден, два, след три, пет, десет, петнадесет, може да минат и десет, дваисет, трийсет години, ще ви се върнат. Има един пример, ще ви го приведа: През 1918 година германците отиват да искат примирие. Французите се показват като победители. Не се минаха дваисет години и французите отиват на същото място, в същото положение. Германците казват: „Как е? Ние когато идвахме при вас, как беше? Сега вие идвате.“ Ако дойде при тебе някой и ти го гледаш отгоре, един ден Господ ще те прати при него и той

ще те погледне отгоре. Тогава имате онази басня. Щъркелът повикал лисицата на гости, пък сварил яденето в тясно гърне. Той си турнал клюна, яде от гърнето, а лисицата близнала, не може да влезе муцуната ѝ. Лисицата повикала щъркела на гости и сготвила яденето в разлята паница. Започнали да ядат, щъркелът тракал по паницата. Ако гърнето е с тясна уста, на гости сте у щъркела, ако паницата е разлята, вие сте на гости у лисицата. Ако сте с тясно гърло гърне, вие имате характера на щъркела, ако сте с разлята паница, вие имате характера на лисицата. Казвам: Щъркел ли си или лисица? – Тези два метода са само за изяснение. В дадения случай ще поддържам една хубава постъпка на лисицата. Добрата постъпка на вълка коя е? – Благородството на вълка е, че болна овца не яде. Хигиената спазва. Като побутне овцата по корема, казва: „Влизам в твоето положение. Никой вълк няма да те закача, докато си болна, бъди сигурна.“ Щом овцата оздравее, изменя се тяхното отношение. Вземете котката. Жабите ходят свободно край котката. Котката само ги побутне с крака си, но ако е мишка, може ли да ходи свободно – Веднага ще я хване и изяде. Жабите преспокойно може да ходят, а мишките не. Защо? – Защото жабите и котките не се обичат, нямат симпатия помежду си. Между мишките и котката има известна симпатия. Котката има етикеция, политиканка е тя. По-голям политик от котката няма. Щом като влезе и ѝ дадеш нещо, с мек глас ще поизмюка, после ще дойде, ще се поглади, ще вдигне опашката, ще започне да благодари. Казва: „Много добър човек сте. Като вас друг не съм виждала. Само да се допра до крака ви, струва си.“ Върви, върви и пак се поглади. Пък децата ви какви са, пък жена ви колко е красива. Ще обикаля, ще ходи около вас. Казва: „Тук е Царството Божие, във вашия дом.“ И като ви каже така, вие сте разположен и ще ѝ дадете нещо. Тя казва: „Много щедри хора сте.“ Аз бих желал да имате този характер на котките. По някой път, като

върви, казвам: Много хубаво постъпваш, но оставаш малко козина. Тя казва: „За спомен. Туй, което правя, то е защото съм щедра.“ Аз зная, че не е щедра, но тя казва: „От козината си оставам един спомен за доброто.“ Това е само мое тълкувание. Ако го вземете буквално, че с котките се разговарям – разговарям се. Излизам от вратата навън, тя седи, чака нещо за ядене. Издава звук, казва: „Дълго време да не се бавиш, излизаш по работа, аз ще чакам. Да си спомниш и за мене малко.“ Когато иска нещо, тя си има едно особено мяукане. Аз го тълкувам така. Тя не ми говори с много думи. Само един котешки слог има, който казва: „Ти в своята добрина ще имаш и мене предвид.“ Казвам: За котката е хубаво. Аз харесвам, че има една хубава черта. Като влезе в къщи, тя ще изчисти краката си, ще помяука нежно. Аз харесвам нейната чистота, но не мога да ви я препоръчам като добър хигиенист за яденето, някак не я бива. Не бих желал вие да се храните като котката. Като хване мишка, тя я изяжда с козината, с червата. От това умират всички котки. Хигиената на слънцето котката разбира. Като изгрее слънцето, ще намери някое място, ще си пече гърба; по всичките правила се пече. Ще обърне гръбнака да се напече, ще обърне и гърдите си. Както хубаво разбира слънцето, да използва светлината му, ако разбираше така и хигиената на яденето, тя би живяла сто и двацет години. Но понеже не може да използва тия условия, живее едва десет-петнадесет години и си отива.

Една добра черта: целият английски народ се моли Бог да помогне на французите да издържат изпита добре. Да им помогне!

Добрата молитва

38 лекция от Учителя,
държана на 19 юни 1940 г., София, Изгрев.

СЪДЪРЖАНИЕ

Божественият център	3
Постижения на любовта	18
Правилни процеси	37
Три вида любов	52
Двата принципа	69
Двата закона	83
Реални величини	101
Сила и безсилие	119

Бейнса Дуно – Учителя Петър Дънов

БОЖЕСТВЕНИЯТ ЦЕНТЪР
(първо издание)

Редактор
Вихра Рускова

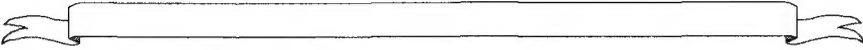
© Художник
Жан Боаде

Художник-редактор
Диана Тодорова

Компютърен дизайн
Павел Желязков

Формат 60/84/16. Печатни коли 18.
Цена 1500 лв.

Издателска къща „АЛФА-ДАР“ – София
Печат – издателство „СТАНДАРТИЗАЦИЯ“

И. К. „Алфа-Дар“

Нови книги

Георги Томалевски. – **Учителят Беинса Дуно**, биография-есе за живота и делото на Учителя, 351 с., 23 снимки, С. 1997.

Беинса Дуно. – **Условия за разумния човек**, Общ окултен клас (1925-1926), 204 с., С., 1997.

Беинса Дуно. – **Учителят говори**, Избрани мисли от беседите и основни понятия на Божественото учение, съставител Георги Радев, 205 с., С., 1998.

Беинса Дуно. – **Движение нагоре**, Клас на добродетелите (1920-1926), 199 с., С., 1998.

Беинса Дуно. – **Красивата страна на живота**, Утринни слова (1933-1934), 174 с., С., 1998.

Алфаел • Беинса Дуно. – **Седемте разговора. Защо съм ви събрал**, Духовно наследство: разговори, писма и слова, съставител Виторио Алфиери Бертоли, 63 с., С., 1998.

Очаквайте следващата ни книга:

Простите истини. – Общ окултен клас, 12 лекции на Учителя, изнесени в гр. София от 22 септември до 8 декември 1926 г., 260 с.

